

ΕΠΕΤΗΡΙΣ

Εταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν

ἔτος ΙΒ΄

Ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηναίων καὶ τοῦ ἐν Παρισίοις
Συλλόγου πρὸς ἐπίσχυση τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν.

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἈΘΗΝΑΙ 1936

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ Ἐταιρεία τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν παραλαβοῦσα παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου τοῦ Γένους Βασιλείου Μυστακίδου τὴν εἰς αὐτὴν δωρηθεῖσαν βιβλιοθήκην του, συμπαρέλαβε καὶ τὰ κατάλοιπα αὐτοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρέθησαν πολλαὶ σημειώσεις, εἰς τετράδια καὶ δελτία ἐκ χαρτονίου, περὶ τῶν ἐπισκόπων τῶν μητροπόλεων, ἀρχιεπισκοπῶν καὶ ἐπισκοπῶν τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ, τῶν ὁποίων τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐκδόσεως ἀνέθηκεν τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἐταιρείας εἰς ἐμέ, δι' ἣν τιμὴν τὴν εὐχαριστῶ.

Τῆς ἐκδόσεως τῶν σημειώσεων τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων προτάσσω τὰς κατωτέρω εἰσαγωγικὰς γραμμάς, δι' ὧν ἐπιχειρῶ τοῦτο μὲν νὰ ἐκθέσω τὰ κατὰ τὰς σημειώσεις ταύτας καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, τοῦτο δὲ νὰ πραγματευθῶ ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς τὰ κατὰ εὐρύτεραν προσπάθειαν πρὸς σύνταξιν καταλόγων περιεχόντων τὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων τῶν ἀρχαίων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς.

* * *

Τὸ ὕλικόν τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων τὸ ἐν τοῖς τετραδίοις καὶ δελτίοις δὲν παρουσιάζει τὴν αὐτὴν ἐπεξεργασίαν. Διὰ τὰ αὐτὰ πρόσωπα μιᾶς ἐπισκοπῆς ὑπάρχουσι δελτία καὶ τετράδια καὶ εἶναι καταφανές ἀμέσως, ὅτι τὰ τετράδια εἶναι πληρέστερα καὶ ἀκριβέστερα ἀντίγραφα τῶν δελτίων. Εἶναι ὁμως ἐξ ἴσου καταφανές, ὅτι ὁ ἀειμνήστος Μυστακίδης δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐπεξεργασθῇ τὰ δελτία καὶ τ' ἀντιγράψῃ πλήρως, διότι οὔτε ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι καὶ μητροπολίται ἀναγράφονται εἰς τετράδια, ἀλλ' οὔτε καὶ ταῦτα εἶναι καθ' ὅλα ἔτοιμα. Τὸ ὕλικόν τὸ ὁποῖον ἔχομεν εἶναι σημειώσεις μετὰ μνημονεύσεως τῶν πηγῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐστηρίζετο ἡ ἐκθεσις. Εἰς πολλὰ δελτία μάλιστα ἀναγράφει δι' ἑαυτὸν τὴν λέξιν «ἐξέλεγξον» ἢ «ἐξήλεγξα», βεβαίως τὰς παραπομπάς.

Μεταξὺ τῶν σημειώσεων τούτων ὑπάρχουσι μεγάλα κενὰ διαστήματα διὰ προσθήκας καὶ συμπληρώσεις, εἴτε ἐκ τῶν δελτίων εἴτε ἐξ ἄλλων πηγῶν. Τὰς νέας τυχόν πληροφορίας τὰς παρεχομένας περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς τε τὸ δελτίον καὶ τὸ τετράδιον συνήνωσα, εἰ καὶ πολλάκις παρουσιάζουσι μεταξὺ τῶν διαφωνίας, ἰδίᾳ χρονολογικάς. Οἱ ἐρευνηταί, οἵτινες θὰ ἀσχοληθῶσι μὲ συναφῆ ζητήματα ἃς ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τοῦτο.

Πότε συνετάχθησαν αἱ σημειώσεις αὐταὶ δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περιεχομένου τῶν σημειώσεων τούτων, διότι ἔλλείπει οἰαδήποτε χρονολογικὴ ἐν αὐταῖς σημείωσις. Συνετάχθησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ δὴ μετὰ τὸ 1890 (βλ. κατωτέρω) καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος. Ἐλάχισται σημειώσεις προέρχονται ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ μακαρίτου καὶ στηρίζονται εἰς σύγχρονα περιοδικὰ ὡς π.χ. τὴν «Θεολογίαν».

Οἱ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι τοῦ Μυστακίδου μνημονεύουσιν ἐπισκόπους τῶν κυρίως Βυζαντινῶν χρόνων καὶ ἰδιαίτατα τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἐξικνουῦνται δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μέχρι τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἐλάχιστοι περιλαμβάνουν καὶ πρόσωπα ἀκμάσαντα κατὰ τὸ τέλος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος. Τῶν σημειωμάτων τούτων προτάσσονται ἐνίοτε βραχεῖαι παρατηρήσεις περὶ τῆς ἐπισκοπικῆς ἑδρας, αἱ ὁποῖαι στηρίζονται ἐπὶ τῆς συνήθους εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους χρονολογικῆς κατατάξεως τῶν πηγῶν¹.

Ὁ ἀοιδίμος ἐρευνητὴς εἰς τὰς περὶ τῶν ἐπισκόπων σημειώσεις του ἐν τοῖς τετραδίοις ἀκολουθεῖ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν, ἐνῶ τὰ ἀντίστοιχα δελτία εὐρέθησαν διεσπαρμένα, ἀπὸ μερικὰ μάλιστα ἐκ τούτων ἔλλειπουσιν οἰαδήποτε χρονολογικαὶ πληροφορίαι περὶ τῶν προσώπων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναζήτησις τῶν σχετικῶν πηγῶν ἦτο ἀναγκαία. Ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατόν ἐγένετο. Ἐπειτα οἱ κατάλογοι οὗτοι δὲν εἶναι πλήρεις ὑπάρχουσι μεγάλα χάσματα, ἐνίων δὲ ἐπισκοπῶν σημειοῦνται 2-3 ἐπίσκοποι ἢ οὐδεῖς.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἀειμνήστου Μυστακίδου² ὡς καὶ ἐνὸς μικροῦ φυλλαδίου³, τοῦ ὁποίου παρέχομεν κατωτέρω ἀνάλυσιν, προκύπτει ἀναμφιβόλως, ὅτι αἱ ἐκδιδόμεναι νῦν σημειώσεις ἐπισκοπικῶν καταλόγων ἀποτελοῦσι τὴν ἀρχικὴν ἐργασίαν τοῦ ἀνδρός, ὡς συμβολὴν αὐτοῦ εἰς μίαν γενικωτέραν προσπάθειαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει «Ἐταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν».

Ἐκ τοῦ σημειωθέντος φυλλαδίου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ ἐν λόγῳ Ἐταιρεία κατὰ τὸ 12^{ον} ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἔτος (129^η συνεδρία) ἀφοῦ ἀνεγνώσθη τὸ ὑπόμνημα τοῦ ἐκ τῶν ἐταίρων αὐτῆς κ. Leval περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων «ἀπεφάσισεν ν' ἀναλάβῃ τὴν συμπλή-

¹ Πρβλ. Γερ. Ἴ. Κονιδάρη, «Τακτικά» ἐν Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τόμος ΚΒ' σ. 756 καὶ 757, ὅπου καὶ ἡ λοιπὴ βιβλιογραφία. Τοῦ αὐτοῦ, Αἱ μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαὶ κλπ. 1934 σελ. 104.

² Σφίζεται καὶ δελτάριον τοῦ ἐν Μονάχῳ Καθηγητοῦ Βήρχνερ πρὸς τὸν Β. Μυστακίδην γραφέν τῷ 1911 καὶ περιέχον πληροφορίας πρὸς τοῦτον περὶ τοῦ Ὀσίου Θεράποντος τοῦ ἐν Σπάρτῃ, ἐορταζομένου τὴν 27^{ην} Μαΐου, ὅστις θεωρεῖται παρὰ τινῶν καὶ ἐπίσκοπος.

³ Τοῦτο ἐπιγράφεται περὶ καταρτίσεως ἐπισκοπικῶν καταλόγων (σημείωσις André Leval, ἐφόρου τοῦ Μουσείου τῆς Ἐταιρείας μετὰ ὑπομνήματος τοῦ Μ. Ἰ. Γεδεών). Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1890. Ἐκδοσις τῆς «Ἐταιρείας Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν». Τὸ φυλλάδιον εἶναι δυσεύρετον.

ρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Le Quien: Oriens Christianus, μετὰ βιογραφικῶν εἰδήσεων, ὥστε νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς εἰδικῶς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἐκκλ. ἱστορίαν φιλολογίαν κλπ. Τὸ δὲ προεδρεῖον προτίθεται ν' ἀπευθύνῃ ἐγκύκλιον, δι' ἧς νὰ αἰτῆται πληροφoρίας παρὰ πάντων, ὅσοι δύνανται νὰ παράσχωσι ταύτας». Ὁ Leval ἐξαιρῶν τὸ ἔργον τοῦ Le Quien γραφὲν κατὰ τὸ 1740 παρατηρεῖ, ὅτι εἶναι ἀνάγκη τοῦτο νὰ συμπληρωθῇ, διότι ἡ πρόοδος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ αἱ ποικίλαι ἔρευναι ἐν Ἀνατολῇ ἔφεραν εἰς φῶς πολλὰ νέα στοιχεῖα ἀφορῶντα τὴν γνῶσιν τῶν ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων αὐτῶν. Πράγματι δὲ καὶ αὐταὶ αἱ σημειώσεις τοῦ Μυστακίδου παρέχουσι τοιοῦτον ὕλικον. Ἐκθέτων δὲ ὁ Leval τὰς δυσχερείας τοῦ ὅλου ἔργου, τὰς τε οἰκονομικὰς καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς, ἐκφράζει χαρακτηριστικῶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι, παρὰ τὰς ἀντιζηλίας καὶ τὰς δυσχερείας, θὰ κατορθωθῇ, ὥστε νὰ συνεργασθῶσιν ἀφιλοκερδῶς οἱ δυνάμενοι ἐκ τῶν ἐπιστημόνων «ὅπως ὑπὸ μίαν διεύθυνσιν καὶ ἐπὶ σχεδίου ἀπὸ κοινοῦ προδιαγεγραμμένου ἐργασθῶσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν ξένων διὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου ἔργου».

Κρίνων μετὰ ταῦτα ὁ εἰσηγητὴς τὸ ἔργον τοῦ Ἀνθίμου Ἀλεξούδη¹, τοῦ γνωστοῦ λογίου μητροπολίτου Ἀμασείας († 1909) παρατηρεῖ ὀρθῶς, ὅτι εἶναι ἔλλιπές, διότι οὔτε τὰ αὐθεντικὰ κείμενα ἠδυνήθη οὗτος νὰ ἔχῃ ἀνά χειρας, ἀλλ' οὔτε καὶ πάντα τὰ ἐκδοθέντα βοηθήματα ἠδύνατο νὰ χρησιμοποίησῃ². Πρὸς τούτοις παρέχει ὁδηγίας πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ συνεργασθῶσιν ἐν τῷ ἔργῳ.

Τὸ σημείωμα προσθέτει ἐν τέλει τὰ ἑξῆς. «Πρὸς συναγωγὴν ὕλης καὶ κατάταξιν αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην μετὰ τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ λογίων ἀλληλογραφίαν ἡ Ἐταιρεία συνέστησεν ἐπιτροπὴν διαρκῆ ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν κ. κ. Μ. Ι. Γεδεῶν, τοῦ διδασκάλου, Α. Mordtmann, ἱατροῦ, Βασιλείου Α. Μυστακίδου, δ. φ. καὶ André Leval, οἷς ἀπευθυνθήσεται πᾶσα ἐπιστολή, περιέχουσα τὰς ἀπαιτουμένας ἐπὶ τοῦ θέματος πληροφoρίας»³.

¹ «Χρονολογικοὶ κατάλογοι τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων κατ' ἐπαρχίας». Οὗτοι ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ «Νεολόγῳ» τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 1890. Ἀνεδημοσιεύθησαν ἐν μέρει καὶ συνεπληρώθησαν μέχρι τοῦ 1920 ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γεδεῶν εἰς τὸ «Πανελλήνιον Λεύκωμα» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκατονταετηρίδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, τόμ. Γ' (Ἐκκλησία Κλήρος) Ἀθῆναι 1922 σελ. 107-110 καὶ 183-185. Περιέχει τοὺς καταλόγους τῶν μητροπόλεων, Καισαρείας, Ἐφέσου, Ἡρακλείας καὶ Ραιδεστοῦ (σελ. 92), Κυζίκου, Νικομηδείας, Νικαίας, Χαλκηδόνος, Δέρκων, Θεσσαλονίκης, Τορνόβου, Ἀδριανουπόλεως, Ἀμασείας, Ἰωαννίνων, Προύσης, Πελαγονίας, Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου (πρβλ. σελ. 67), Πρεβέζης, σ. 77, Χίου ἀπὸ τοῦ 1821 σ. 80. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι χρήσιμον εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπισκοπῶν καὶ ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τοὺς φακέλλους τοῦ Μυστακίδου ἀνεῦρον ἀρκετὰ σχετικὰ ἀποκόμματα τῆς ἐφημερίδος «Νεολόγου».

² Εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἐν γένει ἔχει κατ' ἀρχὴν δίκαιον ὁ Leval.

³ Leval, Ἐνθ. ἀν. σελ. 2 καὶ 3.

Εἰς τὴν σκέψιν τῆς ἀνακαινίσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἔργου τοῦ *Le Quien*, παρωρμήθη ἡ ἐταιρεία ἀπὸ τοῦ ἔτους 1888 ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου Γάλλου ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ L. Duchesne (†1922)¹. Ὁ Duchesne μάλιστα εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν συγγραφέα τοῦ φυλλαδίου, γράφει ὅτι ἤλπιζε νὰ μετὰσχῃ «αὐτοῦ τὰ κατ' αὐτὴν καταρτισθῶσιν» ὄχι μόνον αὐτὸς εἰς τὴν ἀνακαινίσιν τοῦ τριτοῦ ἔργου τοῦ *Le Quien*, ἣτις ἦτο δυσχερεστάτη καὶ εἶχε ἀνάγκην πολλῶν συνεργατῶν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ λόγιοι τῶν Παρισίων πρὸς τοὺς ὁποίους ὠμίλησεν οὗτος σχετικῶς. Συνιστᾷ δὲ ὅπως κατ' ἀρχὰς συλλέξωσι βιβλιογραφικὰς σημειώσεις, ἀναλογιζόμενοι, ὅτι σχεδὸν οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἐν Παρισίοις περὶ τῶν ἀφορῶντων τὴν μετὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα περίοδον.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔργου ὄφειλον οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις λόγιοι, ὅσοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ συνεργασθῶσιν εἰς αὐτὸ παρέχοντες πληροφoρίας καὶ ἐν γένει ὕλικόν περὶ τῶν ἐν τοῖς διαφόροις ἐπαρχίαις ἀρχιερευσάντων ν' ἀντιγράψωσι 1) τοὺς ἑκασταχοῦ σφισμένους μητροπολιτικούς καὶ ἐπισκοπικούς κώδικας 2) ἔγγραφα ἰδιωτικά, προικοσύμφωνα, συμβόλαια, διαθήκας κλπ. 3) εἰδήσεις χρονολογικὰς ἐπὶ τῶν πινακιδίων ἐντύπων ἢ χειρογράφων βιβλίων σχετιζόμενας πρὸς ἀρχιερεῖς ὡς καὶ συλλέξωσιν τὰς σχετικὰς προφορικὰς πληροφoρίας 4) τὰ ἐπιτύμβια ἐπὶ τάφων ἀρχιερατικῶν 5) ἐπιγραφὰς ἐπὶ ναῶν, εἰκόνων, θρόνων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, κρηνῶν, ὑδραγωγείων κλπ. 6) ἐκτυπώματα σφραγίδων μετ' ἀκριβεστάτης ἀντιγραφῆς τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἔτους». Τὸ ἔργον τοῦτο θ' ἀφεώρα κατ' ἀρχὴν τὴν ἀνακαινίσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ τμήματος τοῦ ἔργου τοῦ *Le Quien* τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς διοικήσεις μόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Μετὰ ταῦτα προστίθεται τὸ ὑπόμνημα τοῦ κ. Μ. Γεδεῶν δημοσιευθὲν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 7, 8 καὶ 29 τεύχη τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται κατὰ τὴν «τάξιν τοῦ Συνταγματίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου» αἱ διάφοροι ἐν Ἑλληνικοῖς βιβλίαις ἐκδεδομένοι ἀναγραφαι ἀρχιερέων μέχρι τοῦ 1890.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο, γενικωτέρας σημασίας, ἐπρόκειτο νὰ συνταχθῇ μεθοδικῶς ὑπὸ πολλῶν λογίων, ἡμετέρων καὶ ξένων, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὕλικου, τὸ ὁποῖον θὰ συνέλεγον οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φιλόστορες κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Ἡ ὀρθὴ αὐτὴ μέθοδος τῆς ἐργασίας ἐνὸς συλλεκτικοῦ ἔργου παρέχει ἡμῖν τὸ μέτρον τῆς κρίσεως τῶν ἐκδιδομένων σημειώσεων τοῦ Β. Μυστακίδου.

Ὁ αἰμίμητος οὗτος λόγιος, εἰς ὃν ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία καὶ ἐπιστήμη τόσα ὀφείλουσι, συνέλεξε προφανῶς ὕλικόν καὶ κατήρτιζε καταλόγους, οἷς ἔμελλε βραδύτερον νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ συμπληρώσῃ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων

¹ Αὐτόθι σελ. 6 καὶ 9.

λογίων. Διὰ τοῦτο βλέπομεν, ὅτι εἰς ἄλλας μὲν σημειώσεις παρέχονται ἀπλῶς τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχιερέων μιᾶς πόλεως κατὰ σειρὰν μετὰ χρονολογίας τῆς ἀρχιερατείας αὐτῶν καὶ μνείας τῶν πηγῶν ἢ βοηθημάτων, ἐνῶ εἰς ἄλλας προστίθενται καὶ βιβλιογραφικαὶ σημειώσεις, μέλλουσαι νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν σύγγραφέα.

Τὴν χρησιμότητα τῶν σημειωμάτων τούτων δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσωμεν ἰδιαιτέρως· οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν γνωρίζουσι πόσας δυσχερείας συναντοῦν εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς πλήρους σειρᾶς διαδοχῆς τῶν ἐπισκόπων ἐκάστης ἐπαρχίας. Τὰ σημειώματα ταῦτα ἔχουσι ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι συγκεντροῦσι τὰς κατασπαρμένους πηγὰς καὶ βοηθήματα ἢ καὶ παρέχουσι συχνάκις πληροφορίας ἐκ τῶν κωδίκων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐκ τῆς Νομικῆς Συναγωγῆς καὶ ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς Ἑθν. Βιβλ. τῆς Ἑλλάδος. Ἐκτὸς δὲ τούτων προσφέρουσι νέα τινὰ ὀνόματα ἐπισκόπων μὴ ὑπαρχόντων εἰς τοὺς γνωστοὺς ἐκκλησιαστικὸς καταλόγους. Ἐννοεῖται δ' ὅτι ἀρκεταὶ τῶν σημειώσεων τούτων ἀπηρχαιώθησαν, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουσι δημοσιευθῆ ἀρκετοὶ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι, ἰδίᾳ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, παρὰ νεωτέρων ἐρευνητῶν (βλ. βιβλιογρ.).

Ἡ γενικωτέρα ἱστορικὴ ἀξία τῆς ἐργασίας ταύτης, ὡς καὶ τῆς μελέτης τῶν προβλημάτων τῶν σχετιζομένων πρὸς αὐτήν, καὶ τὴν σύνταξιν πλήρων καταλόγων τῆς διαδοχῆς τῶν ἐπισκόπων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δὲν διαφεύγει βεβαίως τὴν ἀντίληψιν οὐδενὸς θεολόγου. Οἱ ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι ἐπιβεβαιοῦν τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ γνησιότης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ποραδόσεως¹. Οἱ ἐπίσκοποι ἀποτελοῦν τὴν ζωντανὴν ἄλυσιν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς, ἣτις ἐπέζησε τριῶν ὀλοκλήρων πολιτισμῶν καὶ εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὸν τέταρτον, διατηροῦσα τὸν ἀρχέτυπον αὐτῆς χαρακτήρα. Αὐτοὶ συνδέουν τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρόν. Αὐτοὶ πολλάκις ἀποτελοῦν τὴν μοναδικὴν ἱστορικὴν μαρτυρίαν τῆς συνεχίσεως τῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς μιᾶς πόλεως, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Οὕτω π.χ. τὰ ἐπὶ τῶν χαραγμάτων τοῦ Παρθενῶνος διασωθέντα ὀνόματα ἐπισκόπων

¹ Ποίαν σημασίαν ἔχει διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτεύματος τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, διὰ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν γενικῶς, τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου τῆς ἐμφάνισεως τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ α' καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ β' αἰῶνος καὶ τέλος τῆς ἀξίας τῶν πρώτων ἐπισκοπικῶν καταλόγων ἔδειξαν αἱ ἐργασίαι τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν τῆς Ἡρώτεσταντικῆς Ἐκκλησίας Harnack, Sohm κ. ἄ. Πρὸβλ. Kirsch, Kirchengeschichte I 1930 σελ. 776 - 778 καὶ 122 καὶ Dictionnaire de la foi Catholique, λ. évêque καὶ Müller, K. Kirchengeschichte I. Tübingen 1929².

τῶν Ἀθηνῶν τοῦ 7^{ου} τοῦ 8^{ου} καὶ ἐν μέρει τοῦ 9^{ου} αἰῶνος ἀποτελοῦν μοναδικῆς ἀξίας πηγὴν μαρτυροῦσαν τὴν κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους διὰ τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν αἰῶνας ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς ἐνδόξου πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἱστορία ἐξ ἄλλου ἢ τε πολιτικὴ καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ, καὶ ἐν γένει πνευματικὴ τῶν ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἱστορία τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν μὲ κέντρον τὸν ἐπίσκοπον ὁ ὁποῖος ἦτο συνήθως ἡ ἰθύνουσα τὴν ζωὴν τῶν δούλων Ἑλλήνων προσωπικότης. Ἡ ἔργασία αὐτὴ εἶναι βεβαίως ἐπίπονος καὶ ἐν πολλοῖς ξηραὶ, ἀλλὰ καὶ πολὺτιμος διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν. Ἀποτελεῖ μάλιστα ὑποχρέωσιν τῶν Ἑλλήνων ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν καὶ ἱστοριοδιφῶν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀξία συγχαρητηρίων ἡ Ἑταιρεία Βυζαντινῶν Σπουδῶν διὰ τὴν δημοσίευσιν ταύτην. Καλὸν μάλιστα θὰ ἦτο τὸ ἀνακοπὲν ἔργον τῆς Ἑταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν νὰ συνεχισθῇ.

Ὡς πρὸς τὴν μέθοδον τῆς ἐκθέσεως παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς.

Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ὕλικου χρησίμου εἰς τοὺς ἐρευνητὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῶν ἐπαρχιῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπισυνάψεως ἐν τέλει ἀλφαβητικοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων, προεκρίναμεν ἀντὶ νὰ κατατάξωμεν τὰς μητροπόλεις, ἀρχιεπισκοπὰς καὶ ἐπισκοπὰς εἰς τὴν «τάξιν τῆς προκαθεδρίας» αὐτῶν νὰ ἀναγράψωμεν αὐτὰς ἀλφαβητικῶς. Οὕτως ὁ ἐπιθυμῶν π. χ. νὰ ἴδῃ τοὺς ἐπισκόπους τῆς μητροπόλεως Καισαρείας, θὰ τοὺς ζητῇ εἰς τὸ Κ. λεξικογραφικῶς κ. ο. κ. Εἰς τὸ Κ. συνεκεντρώσαμεν ἐπίσης καὶ τοὺς τῆς Κρήτης (Γόρτυνος κλπ). Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν θὰ ἦτο ὀρθὸν νὰ ἀναζητῶνται αἱ ἐκκλ. ἐπαρχίαι τῶν ἄλλων Πατριαρχείων εἰς τὰς τοῦ οἰκουμενικοῦ ἔθεωρήσαμεν ὀρθὸν νὰ διαιρέσωμεν τὸ ὅλον ὕλικόν εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει ἐπισκοπικοὺς καταλόγους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸ δὲ δευτέρον τῶν λοιπῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου.

* *

Χάριν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ζητήματα τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων ἢ εἰδικώτερον μὲ τὴν ἐκκλ. ἱστορίαν τῆς Ἰδίας αὐτῶν πατρίδος, προσθέτομεν τὰς κατωτέρω γραμμὰς ἀφιερωμένας εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς γενικωτέρας προσπαθείας τῶν ξένων καὶ ἡμετέρων πρὸς σύνταξιν τῆς προσωπογραφίας τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκτὸς τοῦ *Le Quien: Oriens Christianus* καὶ τοῦ ἐν μέρει συμπληροῦντος αὐτὸν *Gams: Series Episcoporum ecclesiae catholicae*, Ratisbonae 1873, σπουδαιότατον βοήθημα διὰ τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους ἀποτελεῖ τὸ εἰδικὸν γαλλικὸν λεξικόν, *Dictionnaire d'histoire et de Geographie ecclesiastique*, Paris, τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἐκδιδόμενον πρὸ τοῦ πολέμου. Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν ὁ τόμοι καὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ Α, ὥστε

δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ποίαν τεραστίαν ἔκτασιν θὰ λάβῃ τοῦτο. Εἰς αὐτὸ περιλαμβάνεται πλήρης κατάλογος ἐκάστης ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας μετὰ μνείας τῶν πηγῶν καὶ συνοπτικῆς ἱστορίας. Εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν διὰ τὴν ἀρχαίαν περίοδον ὑπάρχει τὸ περίφημον Λεξικὸν Christian Biography εἰς 4 τόμους¹.

Εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν παρασκευάζεται ἤδη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Πρωσσίας πλήρης ἡ ἀρχαία ἐκκλ. προσωπογραφία διὰ τῆς ἀποδελτιώσεως τῶν ἀρχαίων ἐκκλ. συγγραφέων τῶν 7 πρώτων αἰώνων. Τὸ ἔργον εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ ἐπιτροπῇ ἐπὶ τῆς γνωστῆς κριτικῆς ἐκδόσεως τῶν Ἐκκλ. Πατέρων (Kirchenväterkommission der Preussischen Akademie der Wissenschaften). Τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἀντικαταστήσῃ πλήρως τὸ Christian Biography. Τὰ δελτία συνέταξαν πλείστοι Γερμανοὶ σοφοὶ ὡς ὁ Harnack, ὁ Lietzmann, Jülicher κ. ἄ. Ἡ συμπλήρωσις καὶ ἐπεξεργασία τούτων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἐκδοθεισῶν κριτικῶς νέων ἢ ἢ ἐκ νέου φιλολογικῶν πηγῶν ὡς π. χ. ἡ ἀνωτέρω τῆς Πρωσσίας Ἀκαδημίας καὶ ἡ τῶν Πρακτικῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῶν ἐκδιδομένων ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου Eduard Schwarz (Acta Conciliorum Oecumenicorum) θὰ ἀπαιτήσῃ χρόνον μακρὸν. Τὸ ἔργον τοῦτο θὰ ἀποβῇ ὡς ἐλπίζομεν μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του καὶ πολυτιμότεον εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἰδίᾳ τῆς Ἀνατολῆς τῶν 7 πρώτων αἰώνων, οἱ ὅποιοι ἔχουν θεμελιώδη σημασίαν διὰ τὴν κατανόησιν τῆς ἐξελίξεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μνημονεύσω τὰ μεγάλα Λεξικά ὡς π. χ. τὴν Realencyclopädie für protestantische Theologie und Kirche, καὶ ἰδίᾳ τὸ A Biographical Dictionary of the Saints ὑπὸ F. G. Holweck, London 1924.

Παρ' ἡμῖν ὑπάρχει πλῆθος πραγματειῶν ἀφορωσῶν ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν μέσων καὶ νεωτέρων χρόνων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πλήρης βιβλιογραφία τούτων δὲν ὑπάρχει. Σημειοῦμεν προχείρως τὰ ἑξῆς.

Ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Γεδεῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων πρβλ. ὅσα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κων/πόλει» καὶ εἰς πολλοὺς τόμους τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας», τῆς ὁποίας, ἀτυχῶς, δὲν ὑπάρχει εὐρετήριον.

Τὸ ἔργον τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἐπισκοπικῶν καταλόγων καὶ ἐν μέρει τῆς συντόμου ἱστορήσεως τοῦ ἐκκλ. παρελθόντος τῶν σπουδαιότερων πόλεων τῆς Ἀνατολῆς ὑπόσχεται νὰ ἐκτελέσῃ ἐν μέρει ἢ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἀρξαμένη ἐκδοσις τῆς «Θρησκευτικῆς καὶ Χριστιανικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας», ἣτις ἐπίσης σπουδαίως θὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς προσωπο-

¹ Εἰδικὰς πραγματείας τῶν Γάλλων καὶ ἰδίᾳ τῶν Assomptionistes εὐρίσκει τις καὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «Echos d'Orient».

γραφίας. Εἰς τὰ οἰκεία δὴλα δὴ ἄρθρα αὐτῆς θὰ περιληφθῆ οὐ μόνον σύντομος ἐκκλ. ἱστορία τῶν μεγαλύτερων μητροπόλεων ἢ αὐτοκεφάλων ἀρχιεπισκοπῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ ἐν τέλει ἐκάστου ἁρθρου πλήρης, κατὰ τὸ δυνατόν, χρονολογικὸς κατάλογος τῶν ἱεραρχῶν μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας. Οἱ κατάλογοι, οὗς συνέταξεν ὁ ἀείμνηστος Ἄλεξούδης, ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον βοήθημα τῆς ἐργασίας ταύτης¹. Ἦδη εἰς τὰ κυκλοφορήσαντα τεύχη ὑπάρχει σύντομος ἐκκλ. ἱστορία τῶν μητροπόλεων Ἄγκυρας, Ἀδριανουπόλεως, Ἀθηνῶν, Ἀμυκλῶν καὶ Τριπολιτσᾶς, Ἄργους καὶ Ναυπλίου (μετ' ἐπισκοπικῶν καταλόγων) γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑποσημειωμένου. Περὶ τῶν μητροπόλεων Αἰνου, Αἰτωλοακαρνανίας, Ἀμασσίας καὶ Ἀσαμείας ἔγραψεν ἐν τῇ αὐτῇ ἐγκυκλοπαιδεῖᾳ ὁ Εὐλογ. Κουρίλας Λαυριώτης, μερικὰ ὅμως σημεῖα ἐν τοῖς ἁρθροῖς τούτοις δεόν νὰ ἐπανεξετασθῶσιν.

Ἀθηνῶν, ἐπισκοπικὸς κατάλογος παρ' ἐμοὶ καὶ παρὰ Χρυσ. Παπαδοπούλῳ, Ἡ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν, Ἀθῆναι 1928².

Αἰγαίου Πελάγους, (Ρόδου, Καρπάθου κλπ.). Ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» 49, 1912 σελ. 349. βλ. καὶ Π. Ζερλέντη, Ἱστορικαὶ ἐρευναι περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Νήσων τῆς Ἀνατολ. Μεσογείου θαλάσσης τόμ. 2, Ἐρμούπολις 1913 καὶ 1922. Τρύφωνος Εὐαγγελίδου, Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρόδου, ἐν τῇ «Ἐπετ. τῆς Ἐταιρείας Βυζ. Σπουδῶν τόμ. 7', σελ. 145».

Αἰγιαλείας, Θεολογία 1935 σελ. 70.

Ἄνδρου, ὑπὸ Δ. Πασχάλη ἐν τῇ «Θρησκ. Χριστ. Ἐγκυκλοπαιδεῖα».

Ἀχρῖδων, ἐκτὸς τῶν H. Gelzer Der Patriachat von Achrida Leipzig 1902 καὶ ἐν Δ. I. E. E. 4, 545 Θεολογία 8, σ. 356 καὶ 10, σ. 64 καὶ 143 καὶ Iw. Snegarov Istorija na Ochridskata archiepiscopija 1924.

Βρεσθένης, Φ. Κουκουλέ, Ἱστορία τῆς Βαμβρακοῦς σ. 34.

Γρεβενῶν, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος 1922 σελ. 90.

Διαυλείας καὶ Ταλαντίου, ἐν «Ἐκκλ. Φάρφ» Ἀλεξανδρείας, τόμ. β', σελ. 409.

Δρυϊνουπόλεως, ἐπίσκοποι, «Νεολόγος» Κων/πόλεως 11 Μαρτίου καὶ 1 καὶ 20 Ἀπριλίου 1894. Π. Πουλίτσα, Κώδιξ Δρυϊνουπόλεως καὶ Ἀργυροκάστρου. («Ἡπειρωτικὰ Χρονικά» 5, 76 ἐξ.)

Δυρραχίου, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος, 1922, σελ. 90.

¹ Ἡ ἀναδημοσίευσις μέρους τούτων ἐν τῷ ΣΤ' τόμῳ τῆς Ἐκατονταετηρίδος τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως (1922) ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γεδεών μετὰ προσθηκῶν εἶναι χρησιμωτάτη. Ἐκεῖ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ κατάλογοι ἐπίσκοπων ἄλλων μητροπόλεων ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1921.

² Πρβλ. καὶ Γ. Σωτηρίου, Εὐρετήριο τῶν Μνημείων τῆς Ἑλλάδος, τεύχος Α. Ἀθῆναι 1927. Γερ. I. Κονιδάρη, Πότε προήχθησαν αἱ Ἀθῆναι εἰς Μητρόπολιν, Πρακτικά τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. 1935 σελ. 285 ἐξ.

Ἡπείρου, Ἀλεξούδη Ἀνθίμου, Ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Μητρ. Βελεγράδων, Κέρκυρα 1864 καὶ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Κ, 285, «Δελτίον Ἱστορ. Ἐθν. Ἐταιρείας» Ε' 352, Σεραφεῖμ, Βυζαντίου, Δοκίμιον ἱστορικῆς τινός περιλήψεως Ἀρτης καὶ Πρεβέζης, Ἀθῆναι 1884. Ἐπισκοπὴ Βελλᾶς¹ Ν. Ἐλλ. Εὐρετήριον σελ. 196. Βουθρωτοῦ, Δ.Ι.Ε.Ε. 3, 548 ἔξ.

Ἡρακλείας, Μ. Γεδεών, πέντε εὐγενεῖς ἐκ Λέρου ἀρχιερεῖς Ἡρακλείας «Θρακικά» τόμ. Ε'. Ε. Σαβράμη, Κώδιξ μητροπολιτῶν Ἡρακλείας, Ἀθῆναι 1935.

Θεσσαλίας, Ν. Γιαγνοπούλου (ἴδε παραπομπὰς ἐν τῷ καιμένῳ εἰς λέξιν Λάρισα κλπ.) καὶ ἐν τῇ «Θεολογία» τοῦ 1933, 1934, 1935, 1936 (τεῦχος Ἰουνίου). Ἰεζεκιήλ Θεσσαλιώτιδος, Αὐτόθι ἔτος 7^{ον} σελ. 241 καὶ Δ.Ι.Ε.Ε., 2, σελ. 19 ἔξ.

Θεσσαλονίκης, ἐν τῷ «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ». Βλ. καὶ τὰ ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τοῦ 1915 ὑπὸ Χρυσ. Παπαδοπούλου.

Θράκης, Ὑπὸ Σάρδεων Γερμανοῦ ἐν τῷ περιοδικῷ «Θρακικά» τόμ. 6. Τοῦ αὐτοῦ, Ἐν «Ἐκκλ. Φάρος» 1936.

Ἰωαννίνων, Μητροπολίται καὶ Μητρόπολις. Ἐβδ. Ἐπιθεώρησις «Νεολόγου» 1889 ὑπὸ Β. Μυστακίδου σελ. 364. Τοῦ αὐτοῦ. Μητρ. Ἰωαννίνων, Κωνσταντινούπολις 1894. Παπαρρούσης, Ἡ μητρ. Ἰωαννίνων. Ἐπίσκοποι, Ἡπειρος: Φ. Συλλ. 1921. 91—92. Ἀθηναγόρα, πρόφην Παραμυθίας. Ἡ Ἐκκλησία Ἰωαννίνων, «Ἡπειρωτ. Χρονικά» τόμ. 3 σελ. 3—49. Ε. Σαβράμη, Συμβολαὶ εἰς τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν τῶν Ἰωαννίνων, Ἰωάννινα 1934.

Καλαμάτας, «Ἐκκλ. Φάρος» ΙΑ'. 28 ἔξ. ΙΔ, 27 ἔξ. Ν. Βέη, ἐν Δ.Ι.Ε.Ε. τόμ. 5' καὶ Ἀθῆναι 1909.

Κέας, Ν. Ψύλλα, Ἱστορία τῆς νήσου Κέας 1921.

Κεφαλληνίας, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος 1922 σελ. 175.

Κορίνθου², «Ἱερὸς Σύνδεσμος» 1916 ὑπὸ Παρθενίου Πολάκη καὶ Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἡ μητρόπολις Κορίνθου «Ἀνάπλασις» ΚΖ' (1915) Ἀριθ. 444.

Κορινθῶς, Δ.Ι.Ε.Ε. τόμ. 5 σελ. 136, 139, 147 ἔξ. καὶ Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος Ἀθῆναι, 1922 σελ. 87 καὶ Ν.Κ. 17 Δεκεμβρίου 1891.

Κορώνης, Θεολογία τόμ. 9^{ος} σελ. 64.

Κύπρου, Χρ. Παπαδοπούλου, α) Αἱ ἐπισκοπαὶ τῆς ἐκκλησίας Κύπρου. «Ἐπειρὶς Πανεπιστημίου» 1917-1918, ἐν Ἀθήναις β) ἡ ἐκκλησία Κύπρου ἐπὶ Τουρκοκρατίας (1571-1878), Χαηκέττ - Παπαϊωάννου, Ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἐν Ἀθήναις 1923.

¹ Ν. Βέη, ἐν Ἐπειρωτ. Ἐτ. Βυζ. Σπ. Β' σελ. 122.

² Ν. Βέη, Χρυσοβέργης μητρ. Κορίνθου. Ἐπειρωτ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδῶν τόμ. Β' σελ. 122 ἐνθα καὶ περὶ Λαρίσης.

Λακεδαιμόνος, Δ. Χ. Δουκάκη, Κατάλογος τῶν Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος. «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀρ. 181-185 (15 Ἰανουαρίου 1912-15 Ἰανουαρίου 1913).

Δαρίσσης, Λεύκωμα σελ. 150.

Λέσβου, Εὐστρ. Δράκου, Μελέτη ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐκκλησίας τῆς Λέσβου, Δράμα 1928.

Μεθώνης, «Ἐκκλ. Φάρος» Γ'. σελ. 24-42 Θεολογία τόμ. 5^{ος} σ. 342.

Μελνίκου, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1892 σελ. 404. Ν. Κ. 25 Ἰουνίου 1891.

Μεσσήνης καὶ Ἀνδρούσης, «Ἐκκλ. Φάρος» Β'. σελ. 340 ἐξ.

Μηθύμνης, «Κωνσταντινούπολις» 15^η καὶ 18^η Δ/βρίου 1897 καὶ Ν. Κ. 1 Ἰουν. 1891.

Μονεμβασίας, ἐν «Echos d'Orient» 1933 σελ. 161 ὑπὸ Laurent. Ν. Βέης, ἐν Δ. Ι. Ε. Ε. 1903.

Μυτιλήνης: «Καλὸς Ποιμὴν» Περιοδικὸν ἐν Μυτιλήνῃ, 1936 καὶ Ν. Κ. 7 Μαΐου 1891.

Νικαίας, ὑπὸ Γεδεών, ἐν «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 4 Αὐγ. 1912.

Νικοπόλεως, Κατάλογος μητροπολιτῶν ὑπὸ Ἀνθίμου Ἀμασειας. «Νεολόγος» Κων/λεως 1891. Νικόπολις-Πρέβεζα ὑπὸ Φουρίκη, ἐν «Ἡπειρωτικοῖς Χρονικοῖς» 3, 116, 4, 263, 5, 211. Παραμυθίας, Εὐροίας, Φιωτικῆς καὶ Βουθρωτοῦ, ἐπισ. κατάλογος ὑπὸ Δ. Παναγιωτίδου, Κωνσταντινουπόλεως «Νεολόγου» Ἐβδ. Ἐπιθεώρησις 7 Φεβρ. 1893.

Παραμυθίας, Ν. Κ. 1 Ἰουλίου 1892.

Παροναξίας καὶ Δήλου, Ἰεζεκιήλ Βελανίδιότου, Αἱ ἐπισκοπαὶ Παροναξίας καὶ Δήλου «Ἱερομνήμων» Βόλου ἔτ. Β' (1907) ἀριθ. 7-8.

Πατρῶν, Στεφάνου Θωμοπούλου, Ἐπίσκοποι, Μητροπολίται καὶ Ἀρχιεπίσκοποι Πατρῶν «Ἱερὸς Σύνδεσμος» ἀρ. 76-79 (15 Ἰουνίου 1908-1 Αὐγούστου 1908).

Ρασκαπρασρένης, Ν. Κ. 16 Δεκεμβρίου 1891.

Ρέοντος καὶ Ηρασιῶ, ὑπὸ Δουκάκη. Θεολογία, 1, σ. 109 καὶ 298.

Ρόδου, Ν. Κ. 14 Ἀπριλίου 1891.

Σάρδεων, ὑπὸ τοῦ νῦν μητροπολίτου Γερμανοῦ. Περιοδικὸν «Ὁρθοδοξία» Κων/πολις 1928. Εἰς ἰδιαίτερον τεύχος σελίδες 128, Ἐπ. Ἐτ. Βυζ. Σπουδ. Τόμ. Γ' σελ. 409 ἐξ.

Σερβίων, Ἐφημερίς «Ἠχώ τῆς Μακεδονίας», Κοζάνη 1930-31 ἀριθ. 943-8, 950-2, 954 καὶ 955 καὶ Ν. Κ. 1892 Ἀπρ. 1.

Σερίφου, Τρ. Εὐαγγελίδου, Ἡ νῆσος Σερίφος, ἐν Ἑρμουπόλει 1909.

Σερρών, Λεύκωμα Ἐκατονταετηρίδος, σελ. 86.

Σκιάθου, Τρ. Εὐαγγελίδου, Ἡ νῆσος Σκιάθος, ἐν Ἀθήναις 1913.

Τήνου, κατὰ τοὺς μέσους χρόνους. «Ἐκκλ. Φάρος» ΚΔ'. σελ. 302.

Τραπεζοῦντος, ὑπὸ μητρ. Χρυσάνθου ἐν τῷ 4 καὶ 5 τόμῳ τοῦ «Ἀρχείου τοῦ Πόντου», Ἀθήναι 1936.

Φιλιππουπόλεως, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1913 σελ. 268 ἐξ. καὶ «Ἐκκλ. Φάρος» Β', 193 ἐξ. Δ. Ι. Ε. Ε. 3, 354 ἐξ.

Χειμάρρας, «Νέα ἐπιθεώρησις» Κων/πόλεως 10 Ἀδγ. 1894.

Χριστιανουπόλεως, ὑπὸ Ζερλέντη εἰς τὸ Η' τεῦχος τῆς «Ἱστορικῆς του βιβλιοθήκης», Ἀθήναι 1922 καὶ «Ἐκκλ. Φάρος», Δ'. σελ. 366.

Ἄρκετους ἐπισκόπους ἴδε ἐν Δ. Ι. Ε. Ε. 3, 468. Σπουδαιότατον ὕλικόν διὰ τοὺς μεσ. χρόνους παρέχει ἐπίσης ὁ κ. Κ. Κωσταντόπουλος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, Βυζαντινὰ Μολυβδόβουλλα τοῦ ἐν Ἀθήναις Νομισματικοῦ Μουσείου. Ἀθήναι 1917, (Ἀθηνῶν, Αἰγίνης, Θηβῶν, Ν. Πατρῶν, Εὐρίπου, Ὁρεοῦ, Κορίνθου, Ἄργους, Πατρῶν, Μεθώνης, Χίου, Ἄνδρου, Δυρραχίου, Κερκίρας, Σάμου, Θεσσαλονίκης, Ἐρισσοῦ, Χαλκίδος καὶ Ὁρεῶν, ἀπὸ σελ. 12 ἐξ. καὶ ἕως 282 ἐξ. Ἀπὸ τῆς σελ. 36 ἐξ. καὶ 290 ἐξ. μνημονεύει πλείστους τῶν Ἐκκλ. τῆς Μ. Ἀσίας).

Διάφορα. Μ. Γεδεών, Εἰδήσεις ἱστορικαὶ παροραθεῖσαι, ἐν «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» 1912 (Σ/βριος). Τοῦ αὐτοῦ, Ἀνακοινώσεις ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τόμ. 6^{ος} σ. 144 καὶ τόμ. 10^{ος} Τοῦ αὐτοῦ, Πατριαρχικαὶ Ἐφημερίδες Μέρος Α' (1500-1600) ἐν Ἀθήναις 1936 καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ κειμένῳ μνημονεύόμενα δημοσιεύματα. Περβλ. κ. Κ. Δυοβουνιώτου: Αἱ Ἐκκλ. εἰδήσεις τῶν βραχέων Χρονικῶν Σπ. Λάμπρου. Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζ. Σπουδ., Τόμ. ΙΑ' σελ. 3. Ἐπίσης εἰς τὰ περιοδικὰ «Νέος Ἑλληνομνήμων» «Θεολογία», «Ἐπετηρὶς τῆς Ἐταιρ. Βυζ. Σπουδῶν», «Νησιωτικὴ Ἐπετηρὶς», «Byzantinisch-Neugriechische Jahrbücher» τοῦ κ. Νικ. Βέη, «Byzantinische Zeitschrift», «Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας», «Ἱερὸς Σύνδεσμος», «Echos d'Orient», «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς»¹, καὶ εἰς διάφορα φυλλάδια κυκλοφοροῦντα εἰς τὰς ἐπαρχίας μνημονεύονται νέα ὀνόματα ἐπισκόπων, τῶν Βυζαντινῶν ἰδίᾳ χρόνων. Πάντα ταῦτα εἶναι ἀνάγκη νὰ συγκεντρωθῶν βιβλιογραφικῶς. Τὸ πρόχειρον αὐτὸ σημείωμα σκοπὸν ἔχει νὰ δεῖξῃ τοῦτο μὲν πόσον πολλὰ εἶναι τὰ δημοσιεύματα, τοῦτο δὲ νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἀνάγκην τῆς συλλογῆς καὶ ἐπεξεργασίας αὐτῶν.

¹ Δὲν μνημονεύω ἐνταῦθα τὰ ἔργα τοῦ Παπαδοπούλου-Κεραμέως καὶ τὸ Acta et Diplomata ὑπὸ Miklosich-Müller, διότι μνημονεύονται μετ' ἄλλων εἰς τὸ κείμενον τοῦ Μυστακίδου. Τῶν περιοδικῶν «Ἀθηνᾶς», «Νέου Ἑλληνομνήμωνος» (περβλ. XV 326-331) καὶ Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας τῶν Βυζαντινῶν Σπουδῶν περιεχόντων ἀξιολόγους πραγματείας περὶ πολλῶν ἐπισκόπων, καὶ καταλόγους, δὲν θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύσω τὰς καθ' ἑκάστον μελέτας, διότι ἔχουν εὐρετήρια, εἰς τὰ ὅποια δύναται ὁ μελετητῆς νὰ καταφύγῃ ἀμέσως καὶ νὰ εὕρῃ εἰς τὴν οἰκίαν λέξιν π.χ. Ἀδριανούπολις, Ἄργος κλπ. τὰς σχετικὰς παραπομπὰς εἰς τοὺς τόμους. Τὸ αὐτὸ, ἐν μέρει, ἰσχύει καὶ διὰ τὸ εὐρετήριον τῶν τόμων τοῦ Περιοδικοῦ τοῦ «Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως» τὸ ἐκδοθὲν ἐν τέλει τοῦ ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι αὐτοῦ ἐκδοθέντος τόμου (παράρτημα τοῦ ΔΔ' τόμου).

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς γνώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γεωγραφίας τῶν μέσων χρόνων ὑπάρχουσι ἀρκετὰ βοηθήματα εἰς τὰς ξένας γλώσσας, νεωστὶ δὲ ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἐν τῷ ΚΒ'. τόμῳ τῆς Μ. Ἐ. Ἐγκυκλοπαιδείας καὶ τὸ τοῦ Γερ. Ἰωαν. Κονιδάρη, Αἱ μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ τάξις αὐτῶν. (Τεῦχος Α'. τόμ. α'. Ἀθήναι 1934. Ἐν τῇ σειρᾷ «Texte und Forschungen» κλπ. Beiheft N° 13 τῶν Jahrbücher τοῦ κ. Νικ. Βέη), Περβλ. καὶ τοῦ πατρὸς Laurent: ἐν Byzantion τόμ. 7. (1932) σελ. 512-526 κριτικὴν τῆς ἐργασίας τοῦ ἀειμνήστου E. Gerland: Corpus Notitiarum Episcopatum κλπ. Εἰδικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα περβλ. N. Bees: Beiträge zur Kirchliche Geographie Griechenlands im Mittelalter und Neueren Zeit, ἐν «Oriens Christianus» 1914 σελ. 238 - 278.

ΣΥΝΤΜΗΣΕΙΣ

B. C. H. = Bulletin de Correspondance Hellénique.

C. I. G. = Corpus Inscriptionum Græcarum.

Δ. Ι. Ε. Ε. = Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας.

Ν. Σ. = Νομικὴ Συναγωγὴ.

Π. Κ. = Πατριαρχικοὶ κώδικες.

Π. Π. = Πατριαρχικοὶ Πίνακες (Μ. Γεδεών).

R. E. G. = Revue des Etudes Græques.

N. K. = Νεολόγος, Ἐφημερὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει.

(†) = Τὸ σημεῖον τοῦτο χρησιμοποιεῖ ὁ Μυστακίδης διὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ ἀναφερόμενος ἐπίσκοπος ἀπεβίωσε κατὰ τὸ σημειούμενον ἔτος.

* Δι' ἀστερισκοῦ σημειοῦνται τὰ ὀνόματα τῶν ἐπισκόπων, οἵτινες δὲν περιλαμβάνονται εἰς τοὺς γνωστοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους

Ἀθήναι 21^η Μαΐου 1936.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΙΩΑΝ. ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ Δρ. Θ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Β. ΜΥΣΤΑΚΙΔΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Ἴνα συμπληρώσῃς καταλόγους Πατριαρχῶν, ὄρα Schlumberger R. E. G. 1891 (N° 14) 1892, 1894 καὶ 1900 (N° 55) ¹.

¹ Ἴδε καὶ Byz. Zeitschrift VIII, 1899, 392 - 401.

1891 σ. 113 καὶ Κοσμᾶς ἀρχιεπίσκοπος Καραβιζύης (πλὴν τοῦ ἐν Σιγίλλιογραφίᾳ σ. 120), σ. 114 τοῦ πατριάρχου Νικολάου, σ. 117 Θηβῶν δύο. Γερμανὸς καὶ Κωνσταντῖνος, σ. 122 Προύσης Λεόντιος καὶ Κοσμᾶς (Σιγίλλιογρ. σ. 250). Ε' σ. 2149 τοῦ Gabrol λέξ. d'Archéol. Chretienite.

ΣΥΡΙΑΣ

B.C.H. 1897 σελ. 52.

Κεραμέως, Τακτικὸν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ιζ'-ιη' αἰῶνος. Δ. Ι. Ε. Ε. σ. 468 ἔξ., Table des Articles d'«Echos d'Orient».

Tangl Michael, Die päpstlichen Kanzleiordnungen von 1200 - 1500 Innsbruck 1894. Ὑπάρχει κατάλογος ἐν σ. 28 ἐπισκοπῶν in Græcia.

Δ΄.

**ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ**

ΑΡΧΙΑΛΟΥ¹ (Θράκης)

Παρθένιος, ἐγένετο ἐν τῷ ζα΄ μηνὶ Ἰουνίῳ Ἀδριανουπόλεως, τοῦ Ἀδριανουπόλεως Ἀνθίμου προβιβασθέντος εἰς τὸν ἀγιώτατον Πατριαρχικὸν θρόνον².

Χριστόδουλος³, ἐγένετο τῷ καὶ τῷ Ἰουλίῳ τοῦ ,αχκη΄ Φιλίππου-πόλεως, ἀνθ⁴ οὗ ὁ ἐπίσκοπος Ἀγαθουπόλεως.

Μητροφάνης, ἐγένετο Ἀγγιάλου.

Ἰωαννίμ, οὗ ἀποθανόντος ὁ πρωτοσύγγελλος.

Κάλλιπτος τῷ ,αχξβ΄ Ἰουλίῳ.

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Νεόφυτος: ἐχειροτονήθη μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1644 Ἰνδ. γ΄. Ἐκ χειρογράφου Παναγίου Τάφου ἐν Κων/πόλει 184 . . (Λάμπρου, Ν. Ἑλληνομνήμων Ζ΄ 189)⁴.

ΑΘΗΝΩΝ

Προιάσσονται τοῦ καταλόγου αἱ ἑξῆς σημειώσεις:

Βοηθήματα: 1) Συνοπτικὴ κατάστασις τῆς Πόλεως Ἀθηνῶν ὑπὸ Διονυσίου Σουρμελῆ, Ἀθῆναι 1842, 2) Καταλόγοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ, οἷς προσετέθησεται καὶ ἀνέκδοτος χρονογραφία τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Σταματιάδου 1866, 3) Acta Patriarchatus Constantinopolitani, Miklosich et I. Müller. 4) Μαθᾶ, κατάλογοι Πατριαρχῶν 5) Le Quien 6) Σάθα, Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη Τόμ. γ΄ 7) «Σωτήρ» Περιοδικὸν ἐν Ἀθήναις Τόμ. Α΄ σ. 123-125, 138-140, 157-159· 173-176, 187-189 καὶ Β΄ 9-13, 29-30, 37-39, 58-63, 77-79.

Αἱ Ἀθῆναι ἐκυριεύθησαν τῷ Ἰουνίῳ 1456 καὶ περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Τούρκων (σ. 520 Δούκα, ἐν τῷ συνεκδιδομένῳ Χρονικῷ).

Ἐπὶ Νικίτα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν προήχθησαν αἱ Ἀθῆναι εἰς μητρόπολιν ἐπὶ Βασιλείου Μακεδόνος. Ὅρα Montfaucon, Bibliotheca σελ. 104.

¹ Εἰς τὸ περὶ τῶν ἐπισκόπων Σίς τῆς Κιλικίας δελτίον σημειοῦται: Περὶ Ἀγκυρας δρα. . . B. C. H. Inscriptions de la Galatie et du Pont.

² Ν. Κ. 28 Ἰουλ. 1891.

³ Εἰς τὸ περιθώριον εἶναι γεγραμμένον διὰ μολυβδίδος: μήπως Χριστόφορος; Ἡ πηγὴ δὲν σημειοῦται.

⁴ Πρβλ. αὐτόθι, Δ΄ 61, 200 καὶ 209.

Ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἀπὸ 28^{ου} ἐγένετο 35^{ος} τὴν σειράν. Μνημονεύονται Ἐπισκ. Ἀθηνῶν ἐν C. I. Gr. IV., R. de l'Orient latin, 1894 τοῦ Omont. (σπουδαῖον).

Σφραγίς. «Ἀθηνῶν ποιμένος Ἰωάννου» B. C. H. 1893 σ. 74 καὶ σελ. 76 Σωτήρος» (βλ. ἄνωτ.) περὶ ποιμένων Ἀθηνῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἤκμασε τῷ 1086 (ἴσως = 6595 Ἰνδ. ι.)¹. Εἶναι ὁ Ἰωάννης Βλαχερνίτης ὁ ἐξ ἐπιγραφῆς κίονος τοῦ Παρθενῶνος² ἤδη γνωστός: ἐκ C. I. G. ὑπ' ἀριθ. 9366. Τότε ἤκμαζε, τῷ 1085, καὶ ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν (κλῆρον) τῶν Βλαχερνῶν τῆς βασιλίδος. Τρίτος τὴν σειράν Ἰωάννης ἐν τῇ σειρά τῶν ἐπισκόπων Ἀθηνῶν, ὧν ὁ μὲν † 714 ὁ δὲ τὸ † 819³.

* Γεράσιμος, παρὼν ἐν τῇ γεγονυῖα ἐπὶ Μανουὴλ Κομνηνοῦ (12 αἰῶνος) ἐν τῷ Βλαχερνῶν Παλατίῳ συνόδῳ. (Ὁρα Tafel, Tübingen 1832-34 σ. 19, ὅρα τὸ ἐν τέλει Δαλισανδοῦ σημεῖωμα).

* Νεόφυτος, τῷ 1336 ὁ ἱερομόναχος, οὗτος γίνεται Ἀθηνῶν καὶ Εὐρίπου (Miklosich τ. Α' 483).

Ἰσιδωρος, (1456).

Δαυρέντιος, (1528 - 1546;) (Σχεδιάσμα Παρανίκα σελ. 38 καὶ 78 «Σωτήρος» ἔτος Β').

Κάλλιτος, (1550) Αὐτόθι.

Νικάνωρ, (1574 - 1591) Σχεδ. Σάθα σ. 142. Σιγίλλιον ἀνέκδοτον Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

Θεοφάνης (Α'), (1591 - 1595) ὁ Πατριάρχης. Ἐπτά μῆνας μόνον τῷ 1594. Ὁρα Καρύκη ἐν σημειώσει μου Κρουσιακῶν ἐν «Παρνασσῶ» τόμ. 1, ἀριθ. 435.

Νεόφυτος, τῷ 1600, καὶ Πατριάρχης μέχρι τοῦ 1602 καὶ τὸ Β' 1608 - 1614, ὅτε ἐξορίζεται εἰς Ρόδον, ὅπου ἀπέθανε. Ἀγιώτατον καὶ ἐνάρετον προσαγορεύει αὐτὸν Μάξιμος ὁ Μαργούνιος ἐν ἐπιστολῇ, (Νεοελλ. Φιλολογία Σάθα σελ. 217⁴, πρβλ. Le Quien, Oriens Christianus 330 - 332, Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου: Τὰ μετὰ τὴν Ἄλωσιν 121 - 127).

¹ Εἰς τὸ περιθώριον ὑπάρχει διὰ μολυβδίδος τὸ ἔτος 1087 καὶ «ὄρα ἰδιαίτερον Οὐσπένσκη. σ. 33».

² Πρόκειται περὶ τῶν χαραγμάτων τοῦ Παρθενῶνος τῶν δημοσιευθέντων ὑπὸ τοῦ ρώσου ἀρχιμ. Ἀντωνίου ὑπὸ τὸν τίτλον: Αἱ χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐν Ἀθήναις, Ἀθῆναι 1847 σελ. 56.

³ Πρόκειται περὶ ἐπισκόπων γνωστῶν ἐκ τῶν χαραγμάτων, ἦτοι Ἰωάννου τοῦ γ' καὶ τοῦ μητροπολίτου Ἰωάννου τοῦ δ'. Ἀντωνίου ἐνθ' ἀν. σελ. 64. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Μυστακίδης σημειοῖ, ὅτι πρέπει νὰ προσιεθοῦν εἰς τὴν σειράν τοῦ Le Quien.

⁴ Αἱ χρονολογίαι δὲν εἶναι ἀκριβεῖς. Πρβλ. Γ. Σωτηρίου, Εὐρετήριο μνημείων Α' σελ. 24. Ὁ Νεόφυτος β' 1596 - 1602. Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἐκκλησία Ἀθηνῶν, Ἀθῆναι 1928 σελ. 111.

Σαμουήλ, Σάθα, Μεσαιων. Βιβλιοθήκη τόμ. Γ', «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σ. 78, Ἀπριλίω γ'. Ἐξ Ἀθηναίων ἦτο. Ἀποθανόντος τούτου ὁ

Ναθαναήλ τῷ 1602 κατὰ Δεκέμβρ. γ'.

Ἀνθιμος (ὁ Β') μέχρι 1612¹.

Θεοφάνης, ὁ Β'. (Μονῆς Φιλοσόφου, συγκ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σ. 668), 1622 «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», 1899 σ. 24.

Μητροφάνης, (τῷ 1633 «Σωτήρος» (ι)².

Σωφρόνιος, (Β') τῇ 9^ῃ Δεκέμβρ. τοῦ 1633, ἀποθανόντος τοῦ Θεοφάνους. Οὗτος καθαιρεῖται τῷ 1636 ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ Γ'. καὶ γίνεται ὁ τέως ἐπίσκοπος Ταλαντίου καὶ Διανλίας

Δανιήλ, Μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ διχόνοια δόντος παραίτησιν τῇ 21 Φεβρ. 1638. Διχόνοια, περὶ ἧς ὄρα Μεσ. Βιβλ. τόμ. Γ' σ. 574 κ. ἐ. Ὁ Σωφρόνιος δίδωσι παραίτησιν τῇ 19^ῃ Ὀκτωβρίου 1638, εἶτα γίνεται Βιδύνης ἀντὶ τοῦ καθαιρεθέντος Γαβριήλ τῷ 1648, ὅτε ἀπεβίωσε. Ἐν σιγιλλίῳ τῆς ἐν Ἄνδρῳ Μονῆς Ἀγίας ὑπογράφεται πρόφην τῷ 1640 Ὁ Δανιήλ παραιτεῖται τῷ 1651 εἰς τὸν (σὺτως) Ταλαντίου Ἀνθιμον (Γ') (τὸ Ταλάντιον γίνεται ἀπὸ ἀρχιεπισκοπῆς ἐπισκοπῆ τοῦ Ἀθηναίων. Σάθα, Μεσ. τόμ. Γ' σελ. 591) ἐπὶ πέντε μῆνας ὅτε (πρβλ. Ἐκκλ. Ἀληθ. 1907 σ. 538 τοῦ Ζερλέντη)³.

Ἰάκωβος, — 1652, εἶτα τὸ γ'. ὁ Δανιήλ, ὅστις μετὰ 3½ ἔτη παραιτεῖται. Τὸν Ἀνθιμον εὐρίσκω μέχρι τοῦ 1679. Εἶτα Ἰάκωβον τὸν Β'⁴, ὅστις τῷ 1691 ἐτελεύτησεν ἐν Ναυπλίῳ. Σημ. Τῷ 1662 εὐρίσκω τὸν Ἀθηναίων

Ἀνθιμον, ὑπογράφοντα ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ κώδικος 333 καὶ τῷ 1671 εὐρίσκεται ἐν Συνοδικοῖς ἐγγράφοις (σελ. 72). Ἦν ὁ διακριθεὶς καὶ ἐργασθεὶς πρὸς διάδοσιν τῶν γραμμάτων ἐν Ἀθήναις τῷ 1676 κατὰ Παρανίκαν, Σχεδιάσμα σελ. 99.

Ἀθανάσιος (β'), Τῷ 1686 Π. Κ. 333, ἐξ. παρητήθη μέχρι τοῦ 1689.

Μακάριος (ὁ β'), ὁ Πελεκᾶνος, — 1693⁵.

Κύριλλος, (β').

Μελέτιος (ὁ β'), ὁ διδάσκαλος τῆς Ἐπιφανείου Σχολῆς. Τῷ 1692⁶ Ναυ-

¹ Καὶ ἡ χρονολογία αὕτη εἶναι προβληματική. Χρυσ. Παπαδόπουλου, Ἐνθ' ἀν. Κύριλλος ὁ α'. περὶ τὸ 1611. Αὐτόθι.

² Ὁ Χρυσόστ. Παπαδόπουλος, τὸν φέρει κατὰ τὸ 1619, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ (αὐτόθι σελ. 56) Θεοφάνης ὁ β'. 1620 (:) — 1633.

³ Κατὰ τὸν Χρυσ. Παπαδόπουλον ἐνθ' ἀνωτ. τοῦ Δανιήλ διάδοχος ἐγένετο ὁ Ἀνθιμος ὁ Γ' (1655-1676). Αὐτόθι.

⁴ Πρόκειται περὶ τοῦ Ἰακώβου τοῦ Α'.

⁵ Τοῦτον διεδέχθη ὁ Ἀνθιμος ὁ Δ'. 1693-1699, ὃ δὲ Κύριλλος διετέλεσε μητροπολίτης ἀπὸ 1699-1703.

⁶ Τὸ χειρόγραφον ἔχει 1792, ὅπερ εἶναι σφάλμα οὐχὶ ἐνσυνειδητὸν, διότι ἀκολουθεῖ ἡ ὀρθὴ χρονολογία τῆς ἀνόδου εἰς τὸν μητρ. θρόνον.

πάκτου και Ἐρμῆς καὶ τῷ 1703 Ἀθηνῶν. (Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ Α'. πρόλογος Ὁ βίος αὐτοῦ). Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων (Σάββα Νεοελληνικὴ Φιλολογία καὶ Βρεττοῦ Α. 221). Ἐτάφη ἐν Χάσκιοι. Σχεδιάσμα Παρανίκα σημείωσις, Ἰάκωβος ὁ β', (Le Quien Β'. σ. 178). Τῷ 1714, ἐφ' οὗ ἔκοδόμησε τὴν Ἑλληνικὴν Σχολὴν ὁ ἱεροδιδάσκαλος κῦρ Γρηγόριος.

Ζαχαρίας (1734),¹

Ἀνθιμος ὁ (ε'), Τῷ 1741 διάδοχος αὐτοῦ, ὅστις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1769 ἀπεβίωσε ἐν Λεβαδείᾳ καὶ τὸν διεδέχθη ὁ τέως Δρύστρας

Βαρθολομαῖος, περὶ οὗ ὄρα ἐπίμετρον Κ. Σταματιάδου καὶ «Σωτήρος» Β', 77. Πρὸς βασιλεύουσαν δι' ἐργασίας αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ μετέβη, ὅτε δὲ τὸ τρίτον ἐπανέκαμψε κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1776, ὠδήγησε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν διδάσκαλον κῦρ Ἀθανάσιον τὸν Κύπριον (Νικομηδείας), ὅστις ἐξεφώνει λόγους ἐπ' ἐκκλησίας καὶ ὅστις ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Βαρθολομαίου μεταβάντος εἰς Σαλαμίνα κατὰ τὸ 1779 πρὸς συνάντησιν τοῦ δραγομάνου Νικολάου Μαυρογένους ἀκολουθοῦντος τὸν ναύαρχον Χασάν Πασᾶν εἰς Πελοπόννησον, ἦν ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ ἔτους μετέβη εἰς τὴν πρωτεύουσαν πάλιν, ἀποθνήσκει δὲ τῇ 4 Νοεμβρίου 1781² καὶ διορίζεται ὁ πρόφην Πισιδείας

Βενέδικτος ὅστις τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1785 παντελεῖ καθαιρέσει ὑποβάλλεται ἐπὶ Γαβριὴλ Πατριάρχου καὶ ἐξορίζεται εἰς Ἄθω, ἐκλέγεται δὲ ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος τὸν Ἰούνιον ἐπινεμ. γ'. εὐφραδῆς καὶ γνώστης τῆς Ὀθωμανικῆς ὁ

Ἀθανάσιος (ὁ γ'). Οὗτος τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1787 ἐξορίζεται καὶ ἐπανερχεται ὁ Βενέδικτος, ὅστις τῷ 1794 ἐξώσθη καὶ διωρίσθη τῷ 1801 Βιδύνης μητροπολίτης. Εἶτα πάλιν ὁ Ἀθανάσιος ὁ γ'. (Κατὰ τὸ χρονικὸν πάλιν ὁ Βενέδικτος διωρίσθη Ἀθηνῶν, ὁ δὲ Ἀθανάσιος εἰς Ἄγ. Ὅρος ἐστάλη καὶ εἶτα πάλιν ἀνακαλεῖται διὰ Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς τῷ 1789). Σημείωσις. Ἐν τῷ «Σωτήρι» τίθενται οὕτω: Νεόφυτος 1767-1774, Γαβριὴλ 1774-1780. Ὁ Ἀθανάσιος ἀποθνήσκει μετὰ πέντάμηνον ἀσθένειαν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1799 καὶ τὸν Ὀκτώβριον ἐκλέγεται ὁ

Γρηγόριος, ὅστις τῷ 1806-1807 ἦν συνοδικός. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὸ 1818 (Λόγ. Ἐρμῆς 1818 περὶ σχολῆς ἄνδρου σιγίλλιον σ. 603) φέρεται. Οὗτος ἐκλέγεται τὸν Φεβρουάριον Χαλκηδόνας, ἀντ' αὐτοῦ δὲ διορίζεται ὁ πανοσιολογιώτατος μέγας ἀρχιδιάκονος τῆς Μ. Ἐκκλησίας κῦρ

Διονύσιος (β'), ἐκ Δημητσάνης ἀνεπιὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ε'. καὶ ἀντ' αὐτοῦ, ἐκμετρήσαντος τὸ ζῆν, (ὄρα

¹ Πιθανωτέρα εἶναι ἡ χρονολογία 1784, διότι καὶ ἔχει δίκαιον ὁ Μυστακίδης θέτων ἐρωτηματικόν.

² Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἐκκλησία Ἀθηνῶν σελ. 70-71.

ἐμὸν ὑπόμνημα) ἐκλέγεται ὁ θεοπρόβλητος πανιερώτατος μητροπολίτης Εὐρείου κῦρ

Γρηγόριος, [ὁ δ΄.] («Σωτήρος» τόμ. Β΄ σελ. 87) κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1827, ἀποθνήσκει δὲ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1828 καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται ὁ μητροπολίτης πρῶην Ἄρτης

Ἀνθιμος, (ὁ στ'), ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ ὁποῖου ὑπογράφουσι τέσσαρες μόνον ἀρχιερεῖς, ὁ Ἐφέσου Μακάριος, ὁ Ἡρακλείας Ἰγνάτιος, ὁ Κυζίκου Ματθαῖος καὶ ὁ Νικομηδείας Πανάρετος.

Ὁ Νεόφυτος, τῷ 1833 πρῶην ἐπίσκοπος Ταλαντίου, περὶ οὗ ὄρα «Σωτήρος» Β΄ σελ. 88. Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, Τὰ Σωζόμενα Ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα τόμ. Β΄ σελ. 33, 51, 168. Νεοελλ. Φιλολ. Βρετοῦ 96, 166, 167 καὶ 223. Γούδα παράλληλοι βίοι τ. Α΄ σ. 375-415. Σχεδιάσμα Παρανίκα σ. 102.

Μισαήλ, Περὶ οὗ ὄρα σχεδ. Παρανίκα σ. 162 γραπτὰς μου σημειώσεις καὶ «Σωτήρος» αὐτόθι.

ΑΙΓΙΝΗΣ

Θεόδωρος, 9^{ος} αἰῶνος κατὰ Schlumberger ἐκ μολυβδοβούλλου διατηρουμένου ἐν Ἀθήναις, Revue des E. G. τ. Β΄ σ. 248.

Νίμφων, (sic) γίνεται τῷ Ἰουνίῳ τοῦ ἑξῆς ἤτοι 1608, οὗ θανόντος ἐξελέγη κατὰ Νομικὴν Συναγωγὴν (τῷ 1619 ἔζη, ὄρα Μνημεῖα Ἱστορίας Ἀθηναίων Καμπούρογλου¹ σελ. 330) τῷ 1627 ὁ

Νεόφυτος, καὶ τῷ 1628 ὁ

Δωρόθεος, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Θ΄. 176.

Δωρόθεος, τῷ ἄχνα' κατ' Ὀκτώβριον παραιτεῖται, ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται κατὰ Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1651) ὁ

Μελέτιος,

Καλλίνικος, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 95 χειρογράφῳ τεύχει τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ἀθηνῶν τῷ 1693

Ἀμβρόσιος, οὗ τῷ 1813 ἀποθανόντος ἐξελέγη κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ δευτερεύων τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας

Γερασίμος, Ἡ ἐκλογή ἐγένετο ἐν τῷ ναύσκῳ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ κατὰ τὸν Κουρούτσεμε. Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ δὲ τοῦ Γερασίμου προήχθη καὶ ἡ τέως ἀρχιεπισκοπὴ Αἰγίνης († Ὑδρας καὶ Πόρου) εἰς μητρόπολιν. (Ὅρα ἡμετέρας Ἱστορικὰς σελίδας περὶ Κουρούτσεμε σ. 74). Ἡ πρᾶξις δὲν ἀναφέρεται παρὰ τῷ κ. Γεδεῶν εἰς Π(ατριαρχικοὺς) Π(ίνακας).

¹ Τόμ. Α΄, ὁ πρῶην Αἰγίνης Ν ή φ ω ν.

ΑΙΝΟΥ¹

Δανιήλ, 1620. Ὑπογράφει ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως (Legrand, B. Hell. τόμ. IV σελ. 341 καὶ 343), ὑπογράφει δὲ καὶ ὡς πρῶην Αἴνου κατὰ τὸ 1624 (αὐτόθι, σελ. 348).

Ἰγνάτιος, 1624 αὐτόθι σελ. 346.

Παρθένιος, (Ν. Σ) παραιτεῖται καὶ ἀντ' αὐτοῦ κατὰ Μάρτιον τοῦ ,αχνβ' ὁ **Νικηφόρος**, (Ν. Σ) οὐ παραιτησαμένου κατὰ Νοέμβριον τοῦ ,αχνε' (1655), γίνεται ὁ

Μακάριος, (Ν. Σ)

Φιλάρετος² 1774 (Βυζαντινὰ Χρονικὰ Κεραμέως, 277).

ΑΛΜΥΡΟΥ

Ἐάν εἰς ἡ δύο Ἄρμυροὶ ὄρα Γιαννοπούλου ἐν Β. C. Η. 1899 σ. 416.

Ονήσιμος.

Ζώσιμος.

Σωφρόνιος, 1636 θεοφ. ἐπίσκοπος

Νεόφυτος, 1665

Ἀνθιμος, Α. 1721

Νικηφόρος, 1755

Ἰερόθεος, 1782-1802 ὄρα Ζητουνίου

Ἀνθιμος, ὁ β'. 1892.

ΑΜΑΣΣΙΑΣ

Ἐπίσκοπος καὶ ἑξαρχος παντὸς Εὐξείνου Πόντου.

ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ

Νικήτιος, Τοῦτον ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων «ὡς ἀγγελικὸν τοὺς τρόπους καὶ τὸν βίον» κατέστησεν ἐπίσκοπον

Φαίδιμος, 235

Ἀθηνόδωρος, 270

Βασιλεύς, 314-320

Εὐτυχιανὸς ἢ Εὐτύχιος, 325

Βασίλειος, 347-354

Εὐλάλιος, 360

Μάρκελλος, 378

Ἀστέριος, 399-401

Παλλάδιος, 431

Στέλευκος, 451

¹ Περὶ καὶ Σάρδεων Γερμανὸν ἐν «Θρηκικῶν» τόμ. 6.

² Ν. Κ. 1 Ἰουν. 1891.

- Μελέτιος** | ἅγιοι, ὧν ἡ μνήμη τῇ 5 Ἀπριλίου, 515-553.
Σέλευκος |
Στέφανος, ἐν τῇ Ε΄ Οἰκονμ. συνόδῳ 553.
Ἰωάννης, 680-692
Θεόδωρος, 692
Δανιήλ, 783
Ἀστέριος, 783
Θεοφύλακτος, 792
Νικηφόρος, 869
Στέφανος, 925
 * **Θεόδωρος**, πρόεδρος καὶ μητροπολίτης Ἀμασείας 1-1α΄ αἰῶνος Revue
 Archeolog. 1905 σ. 325.
Μιχαήλ, 1167 (εἰτα Ἀγκύρας)
Νικήτας, 1168
Δέων ἢ Δεόντιος, 1168-1177
Στέφανος, 1193-1197
Κάλλιστος, 1317
Μιχαήλ, 1370
Ἰωσήφ, 1384
Ἰωάσαφ, 1434-1439
Δανιήλ, 1450
Σαββάτιος, 1546
Γεννάδιος, 1561
Ἰωάσαφ, 1572-1578
Ἄνθιμος, 1590
Γρηγόριος, 1623
Μελέτιος, 1624-1626
Ζαχαρίας, 1626-1633
Μελέτιος, 1635
Ἰεζεκιήλ, 1635-1641
Ἀρσένιος, 1644
Παρθένιος, 1645
Κύριλλος, (Ἀμασείας καὶ Καφᾶ) 1651
Κοσμάς, 1652
Γεράσιμος, 1656
Κοσμάς, 1667-1668
Γεράσιμος, 1668
Ἰωάσαφ, 1668-1671
Γεράσιμος, 1672
Διονύσιος, 1717-1720

Ἀγαπητός, 1721

Γαβριήλ, (πρόην) εἶτα Ρασκοπρεσβέρης 1766

Διονύσιος, 1771 - 1780

Παῖσιος, 1780 - 1795

Νεόφυτος, (πρότερον Μ. πρωτοσύγκελλος) 1810 - 1826

Διονύσιος ὁ ἀπὸ Σηλυβρίας, 1826 - 1827

Νεόφυτος τὸ β' 1827

Μελέτιος (ὁ ἀπὸ Μ. πρωτοσυγκέλλου), 1828 - 1830

Διονύσιος, τὸ β' 1830 - 1835

Καλλίνικος ὁ ἀπὸ Λιδυμοτείχου, 1835 - 1847

Κύριλλος ὁ ἀπὸ Αἴνου, 1847 - 1855

Σωφρόνιος ὁ ἀπὸ Χίου, 1855 - 1863

Σωφρόνιος ὁ ἀπὸ Ἄρτης 1863 - 1887

Ἀνθίμος Ἀλεξούδης ὁ ἀπὸ Βελεγράδων, 1887¹.

ΑΜΥΚΛΩΝ²

Ἐγένετο τὸ κατωτέρω ἔγγραφον τῷ 1340 Νοέμβριον, πο-
ῆν Ἰωάννης ὁ 14^{ος}.

Περὶ Ἀμυκλῶν, ὡς ἐπαρχίας τοῦ Λακεδαιμονίας, τοῦ Νέων Πατρῶν
μέτιθι τὸ ἔγγραφον ὅπερ εὑρηται ἐν 216 σελ. τοῦ Α'. τόμου τοῦ Miklosich
καὶ ὅπου λέγεται «Τὸ Ἀμύκλειον», ἡ ἐπισκοπή, ἦν μὲν ἄνωθεν ἐξ ἀρχῆς
διαφέρον τῇ ἁγιωτάτῃ μητροπόλει Λακεδαιμονίας, τὰ πρῶτα μὲν ἐνοριακὸν
αὐτῆς δίκαιον εἰς ἐπισκοπὴν ἔτι τελοῦσης τῆς τοιαύτης μητροπόλεως ὑπὸ τὴν
τῆς Κορίνθου. Ἐπειτα ἐξ ὅτου τῷ τῆς μητροπόλεως ἐτιμήθη σεμνώματι εἰς
ἐπισκοπὴν καὶ αὐτὸ ἀποκατέστη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅτε ἀπὸ ἀρχιεπισκοπῆς αἱ
Παλαιαὶ Πάτραι εἰς μητρόπολιν προεβιβάσθησαν, καὶ ἔσχον ὑφ' ἑαυτὴν
ἐπισκοπὰς τῆς Κορίνθου ἄλλας καὶ τὴν Λακεδαίμονος ὑποτεθεῖσα τῇ τῶν
Παλαιῶν Πατρῶν, πάλιν συνοδικῶς ἔγγράφῳ κρίσει ἀφαιρεθεῖσα τῷ τῆς
Λακεδαιμονίας προσετέθη.

Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἡμῶν ἀοιδίμου Πατριάρχου τοῦ κῦρ
Ἡσαΐου ἴσχυσεν ἐπιλαβέσθαι τῆς ἐπισκοπῆς ταύτης τὴν τῶν Παλαιῶν
Πατρῶν, ἅτε τῆς Λακεδαίμονος χηρευούσης ἐφ' ᾧ καὶ γράμμα συνοδικὸν καὶ
σεπτὸν χρυσόβουλλον ἐξεδόθη.

Ὁ νῦν ἱερώτατος μητροπολίτης Λακεδαιμονίας καὶ ὑπέρτιμος ἐν ἁγίῳ
πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς τῆς ἡμῶν μετριότητος κῦρ.
Νεῖλος, οὐδαμῶς ἔκρινε δέον περιδεῖν τὴν λαχοῦσαν αὐτὸν ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ

¹ Ν. Κ. 27 Ἰανουαρίου 1892.

² Γεω. Ἰ. Κοινιδάκης: Ἀμυκλῶν καὶ Τριπολιτοῦς. Ἐν Θρωσκειν. καὶ Χριστ.
Ἐγκυκλ. τόμ. Α σελ. 924 ἐξ.

ταύτη ἐπισκοπῇ ἀδικουμένην, ἀναγνωσθέντων πάντων τῶν ἐξ ἑκατέρων μερῶν ἐγγράφων ἐδικαίωσεν καὶ πάλιν ἐπανελθεῖν τῇ μητροπόλει Λακεδαιμονίας καὶ ὑποκεισθαι αὐτῇ ἀναφαιρέτως καὶ ἀναποσπασίτως εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα καὶ διηνεκῇ χρόνον, κατὰ τε τὴν περίληψιν τῶν προσόντων αὐτῇ ἐγγράφων δικαιωμάτων ἐξ ὧν ἀριθμητώτατα, ἀναφαινεται οἰκείαν ταύτης εἶναι ἐπισκοπὴν, ὡς καὶ τὴν τῆς Πίσσης καὶ τὴν τῶν Ἐξερῶν.

Ἰωάννης, Πατριάρχης Οἰκομενικός † νοεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος θ'

Ἄμυκλῶν, Notitia Parthey 10, 581 καὶ 13, 432, ἀντὶ Λακεδαιμονίας ἦν ἐπισκοπὴ ταῖς Πάτραις τῆς Πελοποννήσου.

Περὶ Ἄμυκλῶν καὶ ναῶν ἐν αὐτοῖς ἀρχαίων ὄρα Ραγκαβῆ, Ἱστορία τῆς καλλιτεχνίας. Ἐπίσης τὰ ἐν Κουρούτσεσμε.

Κύριλλος, Ἄμυκλῶν φεύγει τῷ 1771 κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον εἰσβολὴν τῶν Ἀλβανῶν σὺν τῷ Π. Πατρῶν Παρθενίῳ, Κορίνθου Μακαρίῳ καὶ Χριστιανουπόλεως Δανιὴλ εἰς Ζάκυνθον (Σάθα, Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σ. 499, Οἰκονόμου, τὰ Σωζόμενα σελ. 417 ἐν σημειώσει).

Νικηφόρος, Τῷ 1798 (ἐν οἰγυλλίῳ περὶ Μονῆς ἐν ἐπαρχίᾳ Βρεσθῆνης Λακεδαιμονίας). Τούτου ὁ ἱεροδιάκονος Ἰωσήφ ὁ ἐκ Τριπολιτζᾶς τῷ 1804 ἐξέδοτο τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου τοῦ Νέου (Βρετοῦ Α' 147 ὄρα).

Παρθένιος, ὁ ἀπὸ Ἄμυκλείου δεθείς ἀνήχθη διαταγῇ τοῦ Ταγιάρογλου σατραπικοῦ τῆς Δαμασκοῦ ἐξ Ἱεροσολύμων εἰς Δαμασκὸν ἕνεκα τοῦ ζητήματος τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ὃν οἱ Ἀρμένιοι κατέσχον ἐπὶ Παῖσιον Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Τότε ἐστάλη εἰς Ἀδριανούπολιν ὁ Δημητρίζανιτης Διονύσιος, περὶ οὗ ὄρα τὰ ἐν Δημητσάνῃ (Ἱστορία τῆς Ἁγίας Πόλεως σ. φιβ').

ΑΝΑΡΟΥ'

Ὅρα Hopf.

Σαμουήλ, ἐν τῇ κατὰ Φωτίου συνόδῳ τῷ 869 (Mansi, Conciliorum Coll. τόμ. 16 σελ. 37 - 195).

Ἄτων, μολυβδόβουλλον, ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Schlumberger, Revue des études grecques σελ. 251 ἐπίσκοπος.

Ἀρσένιος, τῷ 1575, Turcogr. 507.

Γαβριήλ, 1593. «Ἑλλην. Φιλ. Σύλλογος» 17. «Μαυροκορδάτειος βιβλ.» 75.

Βενιαμίν, (N. Σ. 284^a) Τῷ 1612. (Ἰουλίῳ ,ζρη')³ ὅστις τῷ ,ζρκ' ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ

¹ Γ'. ὁ Ἄμυκλείου, ἔχει τὸ κείμενον.

² Περὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Ἄνδρου καὶ ἐπισκόπων αὐτῆς ἴδε Δ. Πασχάλην ἐν περιοδικῷ «Θεολογία». Τόμ. δ' καὶ ε' (1926 - 27).

³ Ἡ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως σημείωσις εὑρίσκεται ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ.

Νεοφύτου, τοῦ Σκύρου, ἀνθ' οὗ πάλιν μετ' ὀλίγον ἀναλαμβάνει τὸν θρόνον ὁ τέως τοιοῦτος Βενιαμίν, ὅστις ἀθωοῦται καὶ καθαιρεῖται ὁ νῦν ἄνδρου (πρόην Σκύρου) Νεόφυτος.

Γρηγόριος, (Ν. Σ) καθαιρεῖται ἐπὶ Κυρίλλου τῷ 1626, διότι καὶ «ἐπασχε λώβην τὴν ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ ἱερὰν κόσον καλουμένην. (Σάθα, Μ. Βιβλιοθ. Γ' σ. 565), καὶ γίνεται ὁ

Μακάριος¹, (Ν. Σ) ὅστις καθαιρεῖται τῇ 13 Μαρτίου τοῦ 1630 ἰνδ. ιγ' καὶ διορίζεται ὁ

Κυρίλλος, (Ν. Σ) «ὑπερορίου δ' ἀπὸ διειτίας ὄντος καὶ καθαιρεθέντος» ἐγένετο κατὰ Φεβρουάριον τοῦ , αχρβ' ὁ

Αὔξέντιος, ὅστις καθαιρέσει ὑποβάλλεται τῷ 1666.

Ἀρσένιος, Τῷ 1641 (Π. Κ. 333).

Ἰακώβος, Τῷ 1668 ἐπὶ Μεθοδίου. (Ἦρα Σινᾶ ἔγγραφα σ. 64), καὶ τῷ 1690; (καὶ ὑπάρχει κῶδιξ ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖς, νόμιμον «ἐτοῦτος τὸ νομιμον ὑπάρχει καμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἀρχιεπισκόπου ἄνδρου Ἰακώβου καὶ ὁποιος τὸ... νὰ ἔχη τὰς ἀράς τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων....

Γεράσιμος δ β', ὁ Πατριάρχης, προεδρικῶς.

Μελέτιος, Τῷ 1745 ἀφύκτω διαταγῇ τῆς κραταιᾶς βασιλείας ἐξεώσθη καὶ διωρίσθη τῷ Μαΐῳ ἀντ' αὐτοῦ ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Γεράσιμος.

Διονύσιος, Τῷ 1750 ἰνδ. ιγ' ἐπὶ Κυρίλλου ἀποθνήσκει, διαδέχεται αὐτὸν ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις

Νεόφυτος, ὅστις ἀποθνήσκει τῷ 1758 καὶ τῷ Σεπτεμβρίῳ ἐκλέγεται ἐπὶ Σεραφεῖμ, ἐν τῷ ναῶ τοῦ μεγάλου Ρεύματος, ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις

Φιλόθεος, Ἐπὶ Σωφρονίου ἀπέθανε ὁ

Ἰωάσαφ, καὶ διωρίσθη ὁ ἐν ἱερομονάχοις

Διονύσιος (Καίρης), τῷ , αψος'. Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ τῷ 1799 τὸν Αὔγουστον καὶ ἐκλέγεται ἐν τῷ ναῶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Κορούτσεσμε ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κῆρ

Παγκράτιος, οὗτος ἀποθνήσκει τῇ 30 Αὔγουστου 1810 καὶ τὸν Σεπτέμβριον ἐκλέγεται ὁ μέγας ἀρχιδιάκονος τοῦ Πατρ. Οἰκ. θρόνου,

Διονύσιος, ὅστις ἀποθνήσκει τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1835 εἶτα:

Σωφρόνιος, (ὁ) Ρεματούσης.

Σεραφεῖμ, τῷ 1837 διωρίσθη ἦν πρότερον Σμύρνης ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου τῷ 1833 καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα διωρίσθη ἄνδρου τῷ 1837 ὅπου καὶ ἐτελεύτησε τῷ 1842 (Οἰκονόμου: Σωζόμενα Φιλ. σ. 347 ἐν σημειώσει).

¹ Ἐν δεατίῳ, προφανῶς ἀνεπεξεργάστῳ, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς σημείωσις: Μακάριος τῷ Δεκεμβρίῳ 1636 καὶ οὗτος καθαιρεῖται καὶ γίνεται ὁ Κύριλλος. (Ἦρα σελ. Νομ. Συν: 309 β. τῷ 1639 (:)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ἈΝΔΡΙΩΝ ἹΕΡΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ἐξ Ἄνδρου ἦν Ἰωσήφ ὁ Ἄνδριος ἀρχιμανδρίτης κατὰ τὸ 1650 - 1660, ὅστις παρέστη τῷ ὑπἄνω Κιοπρουλή ὑπερασπιζόμενος τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων. (Παΐσιου Περιγρ. Ἁγίας Πόλεως σ. ρις' ὄρα τὰ περὶ Θεοδωρήτου Λακεδαιμόνος). Ἄνδριος ἦν ὁ ἀπὸ Λαρίσεως πατριάρχης Διονύσιος ὁ Γ' 1660. (Κατάλογος Μαθᾶ σελ. 311). Οὗτος παρεπιδημεῖ ἐν Ἱεροσολύμοις τῷ 1670, ἐπιτροπεύοντας τοῦ Δοσιθέου τοῦ πρῶην Ἱεροσολύμων Νεκταρίου, ὅστις παραγενόμενος εἰς Ἱεροσόλυμα προσήνεγκε τῷ κοινῷ τοῦ Π. Τάφου εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν δέκα χιλιάδες γροσίων ἐντειλάμενος ἵνα ὁ τόκος αὐτῶν δαπανᾶται εἰς κατασκευὴν ἄρτων (προσφορῶν) καθαρῶν διανεμομένων κατὰ πᾶν Σάββατον ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῖς ἐν τῷ μοναστηρίῳ εὑρισκομένοις ἁγιοταφίταις πατράσι καὶ τοῖς ἐν ταῖς λοιπαῖς μοναῖς τε καὶ ἐκκλησίαις... Τοῦθ' ὅπερ εἰς δῶρα διατετίμηται ὀρθῶς καὶ ἀπαραβάτως μνημονευομένου τοῦ ὀνόματος μετὰ τῶν πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων (Ἱστορία Ἁγίας Πόλεως Παλαμᾶ σελ. φλ.).

Ἄνδριος ἦν ὁ Βιζύης Ἰωάσαφ, ὁ Μαρμαρᾶς (σελ. 334 Μαθᾶ).

Ἄνδριος ἦν Ματθαῖος ὁ Λιβύης μητροπολίτης, εἶτα δὲ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀποθανὼν τῷ 1762 καὶ καταλιπὼν εἰς τὴν ἐν Ἄθῳ μονὴν τοῦ Κουτλουμουσίου τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ καὶ χρήματα κλπ. (ὄρα Γεδ. Ἄθῳ σελ. 224). Βλέπε καὶ βίους ἀνδρῶν Ἄνδρου τοῦ Μπληζιώτου σ. 31 κέ. πρβλ. Γεδεῶν Ἄθῳ σ. 182.

Ὁ ἀρχιερεὺς Κέω Νικόδημος Ροῦσος (Παρνασσὸς τόμ. Θ' σ. 338 ὄρα) ἦν Ἄνδριος.

Ἄνδριοι μαθηταὶ ἐν Πίση κατὰ τὸ 1817 ὑπάρχουσι σπουδάζοντες ὁ Ἰωάννης Δελαγραμμάτικας, Διονύσιος Καμπάνης (Λογ. Ἑρμ. σ. 24 τοῦ 1818).

ΑΡΓΟΥΣ

Τὸ Ἄργος ἐγένετο μητρόπολις τῷ 1089¹ (6597) ὄρα Σύντομον χρονικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Δούκα (ἔκδ. Βόννης σελ. 515).

Τῷ 1389 τὸ Ναύπλιον ἢ Βενετία κατέλαβε (Ἀνάπλι).

Τῷ 1397 ὁ Γιακούπ (ἢ Ἐγιούπ;) πασᾶς καὶ ὁ Μουράτης κατέλαβεν τῷ μηνὶ Ἰουνίῳ β' ἡμέρᾳ Σαββάτῳ τὸ Ἄργος καὶ τῇ Κυριακῇ ἐπῆραν αὐτὸ καὶ ἤχμαλώτισαν τὸν λαὸν σ. 517.

Τῷ 6929 (1420) τὰς 17 Δεκεμβρίου κατέστρεψαν τὸν νάρθηκα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέως ἐν Ναυπλίῳ.

¹ Τὸ ὀρθὸν εἶναι 1189 πρβλ. Γερ. Ἱ. Κονιδάρη: Σύντομος Ἑκκλ. Ἱστορία τοῦ Ἄργους Ναυπλίου, Ἀθῆναι 1936.

Τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1463 κυριακῇ τῶν Βαίων παρεδόθη τὸ Ἄργος εἰς τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ τῇ 5 Αὐγούστου παρέλαβον τὸ αὐτὸ Ἄργος οἱ Βενετοὶ (σ. 521) Ναυπλίου καὶ Ἄργους.

Σακελλίωνος, Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἔθν. Ἔτ. τεῦχος ε' Zu den Bischofslisten von Nauplia - Argos vergleiche man auch Gelzer: Analecta. Ind. lect. τοῦ χειμερινοῦ ἑξαμήνου 1891/92 Jena 1891/92. Ὅρα καὶ Mittel. des D. Arch. Instituts 1909 σ. 189-236 ὑπὸ Struck σελ. 232.

Εὐτελής / Κατὰ παρανάγνωσιν ἐκ τοῦ «ὁ εὐτελής ἐπίσκοπος Ναυπλίας καὶ Ἄργους» ἔγινε κύριον ὄνομα ὑπὸ τοῦ Zimmermann. Byz. Zeitschr. Θ. (1900 σ. 550).

Δέων, τῷ 869 (Mansi, Conciliorum τόμ. 16 σ. 37-195).

Δέων, (β') τῷ 1156 Mansi τόμ. 21 σ. 638. Τὸ ἐπίγραμμα αὐτοῦ ἐν σελ. 229¹ ὅπου ἀναγνωστέον ἐπηζα οὐχὶ ἐπτηζα. Ἔτος ,ςλζ' (6657=1148/9).

Ἐν Νεοελλ. Φιλ. Σάθα σ. 599 τ. Α' εὐρίσκω, ὅτι ὁ Γεώργιος Μαρκ. Ζωγράφος Πελοποννήσιος ἐλεμελήθη τὴν ἐν ἔτει 1727 καὶ 1729 ἐν Βενετίᾳ ἐκδοθεῖσαν ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου

Πέτρου, ἀρχιεπισκόπου Ναυπλίου καὶ Ἄργους. Ὅρα Διονύσιον παρὰ Σάθα Γ. 486 Μεσ. βιβλ.

Παρθένιος, (Ν. Σ) παραίτησις τῷ 1599. (Σάθα Μ. Β. τ. Γ' σ. 549).

Ἀνθιμος, (Ν. Σ) ἐξελέγη τῷ 7110 = 1602 νοεμβρίου 23 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σελ. 780). Οὗτος ἦν ἄραγε ὁ μετέπειτα Μηθύμνης; (ὄρα ἐμά), ἀνθ' οὗ μετατεθέντος ἐξ Ἀθηνῶν ἐξελέγη ὁ πρόην Νέων Πατρῶν.

Παρθένιος, (Ν. Σ) κατὰ Φεβρουάριον τοῦ ,ζριβ' (1604).

Διονύσιος, Ναυπλίας μητροπολίτης, φιλόσοφος, ἀριστος μαθητὴς Κορδάλλέως (Σάθα Νεοελλ. Φιλ. σ. 416 καὶ 253).

Σωφρόνιος, (Ν. Σ) οἰκονόμος τῆς μητροπόλεως «ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐνάρετος καὶ πάσῃ ἄλλῃ παιδείᾳ κεκοσμημένος» ὃν παραιτηθέντα διεδέχθη ὁ

Θεοφάνης, τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1624 ἐν σιγίλλῳ Μονῆς Φιλοσόφου «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 668. (1622 «Ἐκκλ. Ἀλ.» 1899 φ. Α' σ. 24).

Θεοφάνης, τῷ 1640 (σιγίλ. Ἄνδρου). Οὗτος ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1658 ὑπογράφει ἐν σιγίλλῳ τῆς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Τριγλίῳ τῆς Πελεκιτῆς. Καθαιρεῖται ἐπὶ Πατριάρχου Παΐσιου.

Μακάριος, (Ν. Σ) 1654 Ὀκτ. 7.

Θεοφάνης, καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου «ὥστε ὀνομάζεσθαι Θεοφάνην μοναχὸν ἀμέτοχον τῆς τε τιμῆς τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς μητροπόλεως» μηνὶ Νοεμβρίῳ 1665 (Νομ. Συν.).

¹ Τὸ ἤμισυ τῆς εἰδήσεως ὑπάρχει οὐχὶ ἐν τῷ τετραδίῳ, ἀλλὰ ἐν δελτίῳ, ἡ δὲ παραπομπὴ πιθανώτατα ἀναφέρεται εἰς τὴν Byz. Zeitschr.

Γεράσιμος¹, τῷ 1667 ματῶ ἐν συνοδ. γράμμ. Παρθενίου τοῦ Δ' (Ἐκκλ. Ἀλήθεια ἔτος γ' σ. 598) ὁ Ναυπλίου

Ἀμβρόσιος, 1711 (Σάθα Μεσ. βιβλ. τ. Γ' σ. 521).

Νεόφυτος, 1741-1747 *Ἐκκλ. Ἀληθ.* ἔτος I. σελ. 156.

Νικόδημος, 1776 *Ἐκκλ. Ἀλ.* ΚΘ' 1904 σελ. 217.

Μελέτιος, ὁσιώτατος ἐφημέριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῷ 1771 Ἀπριλίῳ, παραιτεῖται (οὗτος μνημονεύεται ἐν Καμπούρογλου τόμ. Α' σελ. 171) καὶ διορίζεται τῷ 1787 ὁ Ὡλένης

Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε καὶ διορίσθη ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Νικομηδείας

Γεράσιμος, κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1800 ἐπινεμ. γ', ἀλλ' οὗτος παρητήθη, καίτοι ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ δεδοκιμασμένος, ὡς λέγει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Π. Κ. «ἐξ ἐπιρρείας γὰρ τῶν μισοκάλων ἀνεφύησαν σκάνδαλα καὶ ταραχαὶ καὶ λογοτριβαὶ μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα παρευρεθέντων Πελοποννησίων χριστιανῶν δυσανασχετούντων ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ». Τοῦτο καταμαθὼν ἔδωκε παραίτησιν τῇ 22^α Ἰανουαρίου καὶ ἐξελέγη ἀντ' αὐτοῦ ὁ πρόφην Παλαιῶν Πατρῶν

Γρηγόριος, ὁ φυλακισθεὶς τῷ 1821 ἐν Τριπόλει (Ζαφειροπούλου σελ. 10 πρβλ. καὶ Σάθα Μεσ. βιβλ. τ. Γ' σελ. 400)².

ΛΑΡΙΣΣΩΝ

Κατάλογος ὥραιος ὑπὸ † Ἀμασειᾶς Ἀνθίμου ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ 1889 σ. 158-160.

Γαβριήλ, ὄρα Ζερλέντη μονογραφίαν ἐν Γρ. Παλαμᾶ (1918) ἔτ. β' σ. 153-157 ἐν ἣ μνημονεύει τὴν τοῦ Ἀμασειᾶς ἐν 1895 Ἐκκλ. Ἀληθ. εἰς σημείωσιν καὶ ἄλλα οὐχὶ ὅμως τὰ ἐμὰ παρὰ Legrand. Ὅρα Stigerl σ. 329. Legrand R. E. G. 1891, 184-185³.

ΒΑΡΝΗΣ

Varnae per adjunctionem (Acta et Diplomata ὑπὸ Miklosich et Müller σελ. 502). Ὅρα Turcograecia σελ. 7. Migne, Patrol. Graeca τ. 152 ἔτος 1431. Βάρνα ἢ πρόφην Τιβερίουπόλις, Parthey, Synecdimus κλπ. ἀπὸ 63^η ἔγινε 75^η ἐπὶ Ἀνδρονίκου, ἐκθεσις νέα. Τῷ 1369 τῷ μητροπολίτῃ Μεσημβρίας confertur metropoli. Θεοδορούπολις. Ὅρα «Ἐλλ. Φ. Σ.» παρ. τ. ιθ'.

¹ **Γεράσιμος**, «φυγὰς ὄχετο μηδενὸς διώκοντος καὶ εἰς ἀπηγορευμένους τόπους ἀποδημήσας, ἐνθα ὑποπτος ἐστίν, ὡς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καθ' ἡμᾶς εὐσεβείας προδοῦναι» μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1669. (Νομ. Συναγωγή).

² Ἐν τέλει ὑπάρχει σημείωσις ὅτι «ὁ Γεράσιμος οὗτος ἐγένετο Κρήτης» ἐπίσης ἢ εἰδήσις «διδάσκαλος τῆς πόλεως Ναυπλίου Ἰωάννης» μετὰ τὸ 1650 (Μαυρ. Βιβλιοθήκη σ. 117, τόμ. 17 τοῦ «Ἐλλ. Φιλ. Συλλόγου»).

³ Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ.

Βάρνη κατά Φατσέαν Γραμμ. Γεωργ. έκδ. 1760 μεταξύ Μηδείας και Σηλυβρίας. Τῷ 1802 β' σειράς μητρόπολις μεταξύ Ἀγχιάλου και Σηλυβρίας. Μητροπόλεως Βάρνης χωρία ὀνομαστικῶς Μικλοσίχι τόμ. Α' σ. 502 και Μεσημβρίας συλλογή. Ἐπισημῶς σὺν τῷ Ἀγχιάλου ὁ Ἰσαάκιος Ἀγγελος, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος γ' σελ. 203.

Μεθόδιος, Μικλοσίχι τόμ. Α' Βάρνης και Καβάρνης και ὑπέριμος. μηνὶ Μαίῳ Ἰνδ. β' 1.

Μάρκελλος, Βάρνης ὑπέριμος και πρόεδρος Χριστουπόλεως.

Ἀλέξιος, 1380 ἐνθ' ἄν. τόμ. Β' σελ. 4 και 7.

Γαβριήλ, τῷ 1389 ὁ μετὰ ταῦτα Νικαίας (αὐτόθι σελ. 129 και 135). Τῷ 1371 ὑποψήφιος Βάρνης ὁ . . . Μικλοσίχι (ἐνθ' ἄν. τόμ. Α' σελ. 541). Τῷ 1370 ὁ Πατριαρχης ἀνέθηκεν εἰς τὸν Βάρνης τὴν διοίκησιν τῶν παρὰ τὴν μητρόπολιν πατριαρχικῶν καστελλίων (αὐτόθι).

Γαβριήλ, ὑπογράφει τῷ 1565 καθαιρέσιν τοῦ Ἰωάσαφ, (Turc. σ. 173).

Ἀνάκιος, ἐπὶ Ἱερεμίῳ τοῦ Β', Σάθα, Σχεδ. Ἱερεμίῳ Turcogr. σ. 279 και 334 ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς Θ. Ζυγομαλᾶν.

Θεολήπιτος, (ἐπὶ Ραφαήλ) οὗτος καθαιρεῖται μηνὶ Ἰανουαρίῳ τοῦ ζιγ' (7113-5508=1605), (ᾄρα Νομ. Συναγ. φύλ. 184^α). Κατὰ τοῦτου γίνεται τὸ σημεῖωμα ἐπὶ Ραφαήλ και κρίσις ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῶ, παρόντος και τοῦ κατηγορουμένου και ἀποδειχθεισῶν τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν καθαιρεῖται και πάσης ἀρχιερατικῆς ἐνεργείας ἀπογυμνοῦται. Τὸ σημ. δημοσιεύεται ἐν Document Provitoga le Istoria Româniloi τοῦ Harmuzak ἐν σελ. 385 ἐν XIII ὑπὸ Κεραμέως.

Ματθαῖος, τῇ 12 Ἰαν. 1605. Μάρτιον 1606 καθαιρεῖται και ἐκλέγεται

Μελέτιος, 15 Μαρτίου ὑπόμνημα αὐτοῦ

Παρθένιος, τῷ 1620 ἐν Ἱεροσολ. Σταχυολ. τόμ. Δ', 97. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β'. σ. 668. Σάθα, Νεοελ. Φιλ. σελ. 284.

Νικόδημος, (Ν. Σ.) ἄτε χρόνους ἤδη ἱκανοὺς ἀναχωρήσαντος τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἐγένετο ὁ

Μητροφάνης, (Ν. Σ.) κατὰ Ἰούνιον τοῦ ,αχβ'². Ἐπὶ Κυρίλλου τῷ 1622 «ἀπροστατεύτου μείνασης ἐπὶ χρόνους ἄτε τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος ἤδη ἀπὸ ἱκανοῦ . . . Νικοδήμου διὰ τὴν ἀχρειότητα αὐτοῦ και κουφότητα τῶν φρενῶν ἀναχωρήσαντος τῆς ἐπαρχίας ἄνευ πατριαρχικῆς ἀδείας και καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1622 Ἰουνίου ια', ὁ δσιώτατος Ἱερομόναχος Μητροφάνης.

Παρθένιος, (Ν. Σ.) τῷ 1624. («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 668. Σάθα, Νεοελ. Φιλ. σ. 284). Τοῦτου ἀποθανόντος ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας

¹ Ν. Κ. 29 Ἰουλ. 1891.

² Εἰς τὸ τετράδιον σημειοῦται, Μελέτιος 1622 Φεβρ. ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθ.» φ. Δ. σ. 24. Πρὸ τοῦ Μητροφάνους.

Μελέτιος, (Ν. Σ.) τῇ 8 Ἀπριλίου 1635 καθαιρεῖται (ἰνδ. γ') καὶ γίνεται ὁ πρόφην Πλαταμῶνος

Ἀγαθάγγελος, (Ν. Σ.) κατ' Ἀπρίλιον τοῦ ,αχλζ'

Μελέτιος, (Ν. Σ.) ,αχλθ' Δεκέμβριον καθαιρεῖται καὶ ἐγένετο ὁ πρόφην Ἰκονίου

Παρθένιος, τῷ 1641 Π. Κ. 339.

Μελέτιος, τῷ 1646 ὁ Βάρνης Μελέτιος συνοδικὸς (ᾠρα Π. «Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.» Κ. ΚΒ σελ. 102) ὅστις ἀποθνήσκει τῇ 25 Αὐγ. 1649 ἰνδ. β' ἐπὶ Παρθενίου τοῦ κέου.

Ἀνθίμος, ἐπὶ Παΐσιου (Δ' Πατριαρχία τῷ 1652). Γράφε Α' Πατριαρχίας. Ἐπὶ τούτου ἐνοῦται ἡ Πατριαρχικὴ ἐξαρχία τῆς Καβάρας μετὰ τῆς Βάρνης (ᾠρα Γεδεῶν, Πατριαρχ. Πίνακες καὶ Νομ. Συναγ. 172 φύλλ.) ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅπως πληρώνη ὁ μητροπολίτης ἄσπρα ἐτησίως 5.000 ὡς Πατριαρχικὸς ἐξαρχος (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. τ. Γ' Π. Κ.) Ὑπέγραψε οὗτος καὶ ἐπιστολαῖς τοῦ Πατριάρχου Παΐσιου πρὸς τὸν Πατριάρχη Νίκωνα (. 16 Σ/βρίου ἀριθ. 51). Ἀνθ' οὗ ἀποθανόντος τῷ 1655 Μάϊον ἐκλέγεται ἐπὶ Ἰωαννικίου (τὸ ζ' πατριαρχοῦντος) ὁ πρωτοσύγγελος Βάρνης

Δανιήλ, (Ν. Σ.) κατὰ Μάϊον τοῦ ,αχνε', ὅστις ἐάσας τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καὶ εἰς ἄλλοδαποὺς μεταβὰς τόπους καθαιρεῖται καὶ ὁ πρόφην Πωγωνιανῆς

Δανιήλ, (Ν. Σ.) τῷ Ἰουλίῳ τοῦ 1657 (αχζ') ἐπὶ Παρθενίου τοῦ δ'. Οὗτος καθαιρεῖται συνοδικῶς τῷ Ἰουνίῳ τοῦ ,αχνη' (1658) καὶ γίνεται ὁ

Νικόδημος, (Ν. Σ.) ὅστις λέγει τὸ Πατριαρχικὸν ὑπόμνημα ἐν Κ. 339 (καὶ ἡ Νομικὴ συναγωγή, ᾠρα προηγουμένως) διὰ τὴν ἀχρειότητα αὐτοῦ καὶ κουφότητα τῶν φρενῶν ἀναχωρεῖ καὶ καταλιπὼν τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ καθηρέθη ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1662 καὶ ἐγένετο ὁ

Μητροφάνης¹, 1672, Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' ὅστις ἀποθνήσκει καὶ ἐκλέγεται

Μακάριος, 1675 Σ/βριος (Παρανίκα, Ἐβδ. Λειτ. Γ', 633 ἰνδ. ιβ') διαδέχεται τοῦτον (τὸν Μητροφάνην), ὃν εὗρισκω εἰς ὑπογρ. ὑπομνήμ. τοῦ Καπαδοκίας Γερμανοῦ (Π. Κ. 339).

Σεραφεῖμ, 1680 Ἀπρίλ. (Παρανίκα, Ἐβδ. Ἐπιθεώρ. Νεολ. τ. Γ' σ. 609)

Καλλίνικος, 1720, Ἱεροσ. Βιβλ. Α' «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» σ. 500 ἐν τῇ καθαιρέσει Μεθοδίου Τῷ 1723 ἐπὶ Ἱερεμίου, ᾠρα καὶ γράμματα περὶ τῆς συστάσεως τῆς Ἀγιωτάτης Συνόδου (1840) 1722 «Βυζ. Χρονικά» ιθ' σ. 274

Ἀθανάσιος, 1726, «Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.» Π. Ἀρχ. Κ. - ΚΔ. σ. 110.

¹ Σημ. Μυστακίδου, τῷ 1663 ἐκ Κ/πόλεως ἀποδημεῖ εἰς Ἰάσιον ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Νεκτάριος· τῷ ἐπιόντι ἔτει Ἀπριλίῳ μηνὶ εἰς Βλαχίαν, ἐκεῖθεν εἰς Ρούσκιον εἰς Ράσγραδ καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Βάρνην καὶ Τύρναβον ἐνθα καθικῆ νόσῳ περιπεσὼν κατῆλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν (σελ. φκη' τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀγίας πόλεως).

τῇ 15 Αὐγ. 1674 ὁ

Ίωαννίμ, ἀπέθανε ἐπὶ Κυρίλλου τῷ 1754, διεδέξατο αὐτὸν ὁ δευτερεύων τῆς Α. Θ. Π. κὺρ

Καλλίνικος,

Νεόφυτος, 1774 ὑψίστατο. Ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Κουρούτσεσμε (σ. 71 καὶ «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β' 249). Ἀποθνήσκει τῷ Σ/βρίῳ τοῦ 1783, διεδέξατο δὲ αὐτὸν ἐπὶ Γαβριήλ. (ἐν τῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῃ Κουρούτσεσμε) ὁ ὁσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις κὺρ

Φιλόθεος, κατὰ τῷ 1786 ὁ μετὰ ταῦτα Τορνόβου, ἐπὶ ὀκταμηνίαν διοικήσας τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, ὅτε ἐπανῆλθε ὁ Τορνόβου Ματθαῖος: «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σελ. 278 μετὰ ταῦτα Καισαρείας. (Ὅρα Κουρούτσεσμε σελ. 71 καὶ τὰ ἐν ἄλλῳ δελταρίῳ).

Γρηγόριος, ὁ τῷ Σ/βρίῳ τοῦ 1800 Δρύστρας καὶ εἶτα Μεσημβρίας (Σιγγίλια Ἄνδρου).

Παῖσιος, πρῶην μέγας πρωτοσύγκελλος τῷ Ἀπριλίῳ 1797 Μοσχονησίῳ καὶ τῷ 1800 Βάρνης, γενομένων ψήφων ἐν τῷ κατὰ τὸ Νεσχώριον ναῶ τῆς Παναγίας τοῦ Κιόγμπασι («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Β' σ. 279). Τῷ 1806 ἐγένετο Σωζοπούλεως ἀνταλλάξας τὴν θέσιν μετὰ τοῦ Σωζοπούλεως

Χρυσάνθου, μετατεθέντος εἰς Βάρνην. Τῷ Ἰουνίῳ 1817 (Κουρούτσεσμε σ. 78) οὗτος ἐγένετο Δράμας. Τοῦτον διεδέξατο ὁ

Ζαχαρίας, ὅστις ἀποθνήσκει κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1821 (ἴσως ἐδηλητηριάσθη διὰ τὰς ἐν Βάρνην παραδόσεις) καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἀναδεικνύεται ὁ μέγας ἀρχιμανδριτής

Φιλόθεος,³ περὶ οὗ ὄρα τί λέγεται ἐν τῇ ὑπὸ Ἰωάννου Νικολάου «Ὀδησῶ» (1894) σ. 202 καὶ διὰ τὸν Ζαχαρίαν σελ. 201.

Καλλίνικος, ὁ τῷ 1831 Ρόδου. («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. Β' σ. 331). Οὗτος τῷ 1835 ἀντικατέστη συνεκείᾳ τῶν προσκλαύσεων τῶν ἐπαρχιωτῶν του καὶ ἐγένετο ὁ θεοφιλέστατος καὶ πανιερώτατος μητροπολίτης Ἰμβρου

Ἰωσήφ, κατὰ Ὀκτώβριον 1846 εἰς Βιδύνην ἀντὶ τοῦ ἐκπεσόντος Κυρίλλου ὅτε ὁ Ἄρτης

Ἀβέρκιος, γίνεται Βάρνης («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1881/82).

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ

Μιχαήλ, Κατὰ ἐπιγραφὴν ἐν Ἀλμυρῷ εὑρεθεῖσαν (Β. C. H. 1899 σ. 398). Ἐκ τῆς ἐπισκοπῆς Βελεστίνου ἐξηρατῶτο πνευματικῶς ἡ ἐπαρχία Ἀλμυροῦ. Ἐποχὴ 1300-1400.

¹ Ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Σεραΐ Μπουρνου.

² Ἐν ἑτέρῳ δελτίῳ προστίθεται ὅτι ὁ Φιλόθεος διώκησε τὸ Τορνόβον τῷ 1797.

³ Ἐν ἑτέρῳ δελτίῳ σημειοῦται: Φιλόθεος Καρμάκης 1819 Ἀγγελοπούλου, ὁ Γρηγόριος ὁ Ε'· «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Γ' 671, μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Ὅρα περὶ τούτου Πασχάλη ἐν Θεολογίᾳ Ε', 928 καὶ Κουρούτσεσμε σ. 78.

ΒΙΖΥΗΣ

(Καραβιζύης Karabizya) Schlumberger; Sigillographie σελ. 150.

Ἰωάννης, Ἀρχιεπίσκοπος Καραβιζύης.

Κοσμάς, «Κοσμά ἀρχιεπισκόπου Καραβιζύης» ἐν Mélanges d'archéol. Byzantine σελ. 217.

Ματθαῖος,(;) 1731 Π. Κ. καὶ τόμ. ΙΘ' (;) τῶν «Βυζ. Χρονικῶν» Πετροπόλεως.

Γεράσιμος, 1774. Κεραμεύς, Χρονικὰ ΙΘ, 273¹.

ΒΕΡΡΟΙΑΣ

Θεοφάνης, ὁ Μαλάκης Μυστακίδου (:) «Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου» τ. 27, 1900 σ. 376.

Ἀβέριμος, Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀλήθειαν»: 1899 φ. μην. Ἀπρ. σ. 29. Κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1628 μεταβαίνει εἰς Μόσχαν πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ἐκ τῆς ἐκ Βερροίας Μονῆς τῆς Κοιμήσεως. Μέτιθι πολλὰ αὐτόθι. Ἀποθανόντος τοῦ προκατόχου ὁ

Παῖσιος, Ἰριδ' Δεκέμβρ. 6.

Ἰωαννίνιος, ἐγένετο Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας², ἀνθ' οὗ τῷ ,αχμε' Ἰουνίου ιδ'. ὁ

Ἰωάσαφ.

..... Ὁ ἐκ Κίτρονς ,αχπστ'. Ὁ ἀφιερῶν τὸν Οἰκουμένιον εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς μητροπόλεως Βερροίας. Ποῦ τὸ ὄνομα ὄπερ λέγει ὅτι γινώσκωμεν ὁ κ. Γεδεῶν ἐκ τῆς σημειώσεως Ἐκκλ. Ἀλήθεια 1905 σ. 239.

Δανιήλ (:), 1744, Κεραμεύς Βυζ. Χρ., ιθ' 174³.

ΓΑΡΑΙΚΙΟΥ

Μητροφάνης, καθαιρέσει ὑποβάλλεται καὶ ἀντ' αὐτοῦ παρακλήσει τοῦ μητροπολίτου Λαρίσης Γρηγορίου ἐκλέγεται:

Γρηγόριος, (φ. 300^β Νομ. Συναγωγῆς)⁴.

ΓΟΡΤΥΝΗΣ

Ἴδε Κρήτης καὶ Κνωσσοῦ.

ΔΑΛΙΣΑΝΔΟΥ (Παμφυλίας)⁵.

Μαρίνος, Δαλισάνδου. Τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ ἐπισκόπου τούτου εὑρον ἐν

¹ Ν. Κ. 23 Ἰουλίου 1891.

² Χρυσ. Παπαδοπούλου, Ἱστορία τῆς Ἐκκλ. Ἀλεξανδρείας 1935 σ. 700. Εἰς τοὺς λουτοὺς καταλόγους ἐσφαλμένως φέρεται ὡς Ἰωάννης ὁ Θ'.

³ Ν. Κ. 25 Ἰουλίου 1891.

⁴ Ν. Κ. 9 Ἰουλίου 1892.

⁵ Δαλισανδὸς σήμερον τὸ Φασσιλέρ τῆς Λυκαονίας παρὰ Ramsay. Hist. Geogr: of Asia Minor σελ. 335, 366, 419. Δαλισανδὸς ὑπάρχει ἐν Ἰσαυρίᾳ, ἀλλὰ δὲν ἦτο τετιμημένη εἰς ἐπισκοπήν.

τῆ Β^α Συνόδῳ παρακαθήσαντος, φέρεται ἐν κανονικῷ ἐπισκόπου Ἀμασειας Παλλαδίου, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Γεδεών ἐν τῷ Ἀρχεῖῳ τ. Α'. σελ. 376. Ἐν Ἰσαυρίᾳ φέρεται ἡ πόλις, τὸ Λ καὶ Δ ἐναλλάσσονται.

Κωνσταντῖνος, τοῦ Δαλιανδῶν Κίνου - ἐπίσκοπος παρευρεθεῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν συνόδῳ ἐπὶ τοῦ ζητήματος κινήθεντος περὶ τῆς ἐννοίας τῆς φράσεως «σὺ εἶ ὁ προσφέρων καὶ ὁ προσφερόμενος», προκαθημένου τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ ἐν τῷ παλατίῳ τῶν Βλαχερνῶν. Ὅρα τὸ σημεῖωμα ἐκδοθὲν ὑπὸ Tafel ἐν Annae Commnenae Supplementa saeculi XI-XIII spectantia, οἷς προστίθενται καὶ Acta Synodi Constantinopolitanae in Soterichi Panteugeni dogmata de. Tubingue 1832 εἰς 4^{ον} σελ. 20.

Δέων, ἐπίσκοπος β' αἰῶνος· πρῶτον ὄνομα ἐπισκόπου γνωστὸν γίνεται Schlumberger, Mélanges σ. 235.

ΔΕΛΦΩΝ

Παν(α)μιᾶνός, Ἐν Delphes Chretien σ. 274 τοῦ B. C. H. 1898 (:) καὶ 1899.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἦν πρότερον ἀρχιεπισκοπὴ καὶ πρῶτην ἐπισκοπὴ ἢ α' μεταξὺ τῶν 9 τοῦ Λαρίσης. Ἦν ἐπαρχία μεταξὺ Χαλδείας καὶ Κορίνθου ἐν τῇ β' τάξει τῶν θρόνων τοῦ Πατριαρχικοῦ κλίματος.

Ἐπὶ Φιλοθέου Πατριάρχου ἐν ἔτει 6880=1371 διὰ σιγίλλιου ἀναγνωρίζεται ἡ ἐξουσία τοῦ Λαρίσης ἐπὶ τῶν ἀνεκάθεν ὑπ' αὐτὸν ἐπισκοπῶν Δημητριάδος, Τρίκης καὶ Σταγῶν κλπ.

Ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ Δ' τοῦ ἀπὸ Προῦλαίου ἐτιμήθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν ἢ Δημητριάς (Μελετ. Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ. Δ' σελ. 222) καὶ μητρόπολις τῷ 1794, ὅρα τὰ ἐμὰ ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τῆς Ἀνατολῆς 1886. Ἐπίσης Σάθα, Νεοελλ. Φιλ. σ. 604. Ὅρα καὶ «Ἐβδομάδος» ἀριθ. 121/122, διότι (ἴσως) ἡ πατρὶς αὐτοῦ ἢ Ζαγορά ἐν ἣ ἐφησύχαζεν ιδιωτεύων μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Θρόνου ἀποχώρησιν. Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Γ' σ. 780.

Νικόλαος¹,

Μιχαὴλ Πανάρετος, τῷ 1276.

Βησσαρίων, τῷ 1490 ὁ μετὰ ταῦτα Λαρίσης, ὅρα σιγίλλιον ἐν σελ. 18 Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τεύχος ε' ὑπὸ Σεκελλίωνος. Ἐβδ. 121.

Θεόφιλος, τῷ 1565 ὑπογράφει καθαιρέσιν Ἰωάσαρ. Τυρκόγρ. σ. 174.

Παχώμιος, ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β'. Σάθα, Σχεδ. Ἱερεμ. σελ. ψγ' καὶ σελ. 160. Ὅρα καὶ Λαρίσης.

¹ Εἰς τὸ δελτίον ὑπάρχει καὶ ἡ λέξις οἴκουμ. ἀλλὰ διαγεγραμμένη.

² B. Z. 1908 131-140 καὶ 1909 σ. 179.

Θεόφιλος, τῷ 1593, Τοπικὴ Σύνοδος Ἱερσείου («Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.» τ. 17 Μαρ. Βιβλ. σ. 75).

Φιλόθεος, τῷ 1596 ἐπὶ Γαβριὴλ τοῦ Γ' (Μαρ. Βιβλ. παρ. 17 τ. σ. 121).

Ἰωαννίκιος, τῷ 1662 (Σάθα σ. 330 Ν. Φιλολ.)

Ἰωαννίκιος, 1711 (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ' σ. 536).

Θεόκλητος, παρητήσατο καὶ διεδέξατο αὐτὸν τῷ Μαΐῳ τοῦ 1757 ὁ

Μακάριος,

Γρηγόριος, ὅστις ἀπέθανε καὶ διεδέξατο αὐτὸν ὁ

Ἀθανάσιος, ἐφ' οὗ τῷ 1794 ἐγένετο μητρόπολις ἡ τέως ἀρχιεπισκοπὴ Δημητριάδος καὶ Ζαγοράς. Ἦν μέγας ἀρχιδιάκονος τῆς Μ. Ἐκκλησίας. Ἐξελέγη ἐν τῷ ναῶ τῶν Π Ταξιαρχῶν τοῦ Μ. Ρεύματος, ἐνθ. καὶ σιγίλλιον. Ὅρα Ἡμερολ. Ἀνατολῆς 1886. Οὗτος παρέμεινε μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1821, ὅτε «ἐκ μέσου γενομένου καὶ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὑπὸ κακοβουλίας καταλιπόντος» διορίσθη ὁ πρόφην Γρεβενῶν μητροπολίτης

Βαρθολομαῖος, ὅστις τῇ 29^ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ 1821 ἐπινεμ. 10^ῃ ἐπὶ Εὐγενίου παρητήθη. Διορίσθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ πανσοσιώτατος ἀρχιμανδριτῆς

Παρθένιος, ὅστις ἐπὶ Ἀνθίμου τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1823 καθαιρεῖται, (κακοπαρθένιος), διότι «ἀνάγωγος καὶ ἀπαίδευτος ὡς λύκος βαρὺς ἐπιπεσὼν κατὰ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ βία καὶ δυναστεία παρεισφρήσας καὶ λιποτακτήσας... καὶ φυγῇ χρησάμενος παντελῶς καθαιρεῖται». Ἀντ' αὐτοῦ διορίζεται ὁ ἐν τῇ μητροπόλει ταύτῃ διατρίβων θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Περιστερᾶς

Καλλίνικος, τῷ 8βρίῳ τοῦ 1823 ἐπινεμ. 1β'. Περὶ τούτου ὑπάρχει ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 317 Π. Κ. ἀλληλογραφία διεξοδικὴ μεταξὺ πατριαρχείων, αὐτοῦ καὶ ἐπαρχιωτῶν καὶ τοῦ Ρασίτ πασᾶ βαλῆ Τρικκάλων ὅπως μὴ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς εἶθιστο, διότι ἦν ὑπέργηρος καὶ κεκμηκῶς..... Παραίτεται τῇ 21 Φεβρουαρίου 1827 καὶ διορίζεται ἐπὶ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου ὁ ὀσιώτατος πρωτοσύγκελλος κὺρ

Νεόφυτος, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1827 ἐπινεμ. 15^ῃ οὗτος ἐπὶ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Σ' μετατίθεται εἰς Ἀγχιάλον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ διορίζεται ὁ μητροπολίτης Ἐρσεμίου

Ἰωσήφ¹.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ

Ἀπαντῶ ἐν σελ. 424 Οἰκονόμου, Σωζομ. Φιλ. Θεοφιλέστατον κὺρ

Νικόδημον, ἐπίσκοπον Δημητσάνης καὶ Ἀργυροκάστρου. Οὗτος στέλλεται ὑπὸ τῆς μονῆς Πάτμου εἰς Σμύρνην πρὸς τὸν μητροπολίτην ταύτης Νεόφυτον, ᾧ περ καὶ εὐχαριστήρια ἐπιδίδει ὁ σοφώτατος τῆς Πάτμου διδάσκαλος Μακάριος, δι' ἣν πρόνοιαν ἐδείκνυεν ὑπὲρ τῶν τῆς Μονῆς Θεολόγου συμφερόντων.

¹ Ν. Κ. 28 Ἰανουαρίου 1892.

Ἄνανίας, ὁ τῷ 1750 Φεβρ. ἐκλεγείσ Λακεδαιμονίας. Ὅρα Σάθα, Νεοελ. Φιλ. σ. 604.

Ἀμβρόσιος, ἀρχιεπίσκοπος Παραιτείται τῷ 1795 Ὀκτωβρίου κ' ὡς κεκημηκῶς καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπὶ Γερασίου, καὶ γίνεται ὁ ἱερομόναχος

Φιλόθεος, (κατὰ Σ/βριον ἐπιναμ. ιδ') ὅστις, ὄρα Τρικούπη Ἱστορία Ἑλλ. Ἐπανασ. τόμ. Β', ἀπέθανε σὺν τῷ Ναυπλίου Γρηγορίῳ καὶ Χριστιανουπόλεως Γερμανῶ ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ ἐν Τριπολιτοῶ, (μόλις ἀποφυλακισθεὶς) κατὰ Σ/βριον τοῦ 1821. Περβλ. Γερμανοῦ ὑπομνήματα τῆς Ἑλλ. Ἐπ. σελ. 73 καὶ σελ. 10 Ζαφειροπούλου.

ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ

Voit. Le siège episcopal de Diaulia en Phocide. Byz. Zeit. VI B. 1897 p. 92-95 ὑπὸ I. van den Ghoyne. Παπαδοπούλου-Κεραμέως Β. Ζ. 1898.

Γερμανός, «ἐτεληόθη μηνὶ Μαΐου ζ' καὶ ἔτους, 40κζ' = 919 μ. Χ. C. I. G. IV, 9378-9379.

ΔΡΑΜΑΣ (Φιλίππων)

Ἰωάσαφ, (μετὰ ταῦτα Λαρίσσης) χειρόγραφον Ἐθν. Βιβλ. Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθ' 551 κατὰ τὸ 1383 καὶ 1385 κατὰ χειρόγραφον Ἐθν. Βιβλιοθ. τῆς Ἑλλάδος 629, ἀφιερωθὲν τῇ Μονῇ τοῦ ἁγίου Μετεώρου.

B. C. H. 1892 ὄρα.

Κλήμης, «τοῦ ἔτους, ζρηζ' (= 1619) πατριαρχεύωντο[ς]¹ κυροῦ Τιμοθέου ἔνωσαν τὴν Δράμα μὲ τοῦ Φιλίππου ἀρχιερατέβωντος Φιλίππων Κλίμης». Παράρτημα Ἑλλην. Φ. Συλλ. ιζ' σ. 30².

ΔΩΡΟΣΤΟΛΟΥ

DUROSTORUM (Silistria)

Δουλκίσιμος,

ἐνθάδε κατα/

Δουλκίσιμος ἐπίσκοπος

Δωροστόλου τελε/

μη(νός) Ἰανουαρίου KZIN (Ἰνδικτ.

Ἐν Βάρνη νῦν ἐν τῷ Σοφίας Μουσείῳ ἐδημοσιεύθη, ἐν Oesterr. Arch. Mitth. 1894 σ. 205.

ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΟΜΙΝΙΚΟΥ

Γεννάδιος, κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1649 ὁ Γεννάδιος ἀρχιεπίσκοπος σὺν τῷ Κίτρους Ἀνθίμῳ καὶ Πολυανῆς Πορφυρίῳ ἐψήφισα Σερβίων καὶ Κοζάνης, ἀντὶ τοῦ καθαιρεθένος Μελετίου, τὸν Θεοφάγγελ. (Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σ. 201).

¹ Ἐτηρήθη ἡ ὀρθογραφία τῶν χειρογράφων ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μυστακίδου.

² Ν. Κ. 22 Ἀπριλίου 1891.

Κάλλιστος, (Σάθα 579) οὗ καθαιρεθέντος γίνεται τῷ Μαίῳ τοῦ 1646 ὁ **Γερμανός**, (Ν. Σ.) καθαιρεθέντος τούτου γίνεται τῷ Σεπτεμβ. ἄχνε' ὁ **Ἀθανάσιος**,
Ἀθανάσιος, Δομνίκου καὶ Ἐλασσῶνος (sic) 1711 (Σάθα, Μ. Β. Γ' . σ. 534) ¹.

ΕΡΥΘΡΩΝ

Μιχαήλ, ἐπίσκ. Ἐρυθρῆς (sic). Ἡ μόνη γνωστὴ σφραγὶς ἐπισκόπου Ἐρυθρῶν. Schlumberger, Mélanges σελ. 230.

Γρηγόριος, ὁ Ἐρυθρῶν, διάδοχος τοῦ Γαβριήλ γενομένου Πατριάρχου εἰς τὸν θρόνον Π. Πατρῶν (ιδέ).

Νεόφυτος, ὅστις γίνεται τῷ 1792 Σισανίου, ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Κυρίλλου τοῦ ἐκ Ζευγορίου. «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β' . 494.

Δεόγτιος, βλ. Κουρούτσεσμε σελ. 54.

Βαρθολομαῖος, γενόμενος τῷ 1806, Γρεβενῶν. Ἡμερολ. Ἀνατ. 1886.

Καλλίνικος, ὁ κατὰ τῆς φιλολογικῆς Σχολῆς τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῆς Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων συνωμόσας σὺν τῷ Προϊσταμένῳ αὐτοῦ μητροπολίτῃ Ἀνθίμῳ. Περὶ αὐτοῦ ὄρα Σοφ. Οἰκονόμου, Σωζ. τόμ. Α' . σελ. 472 ἐν σημειώσει 473 - 478. Ὁ Ἀνθίμος 1797 - 1822, ὅτε ἐγένετο Πατριάρχης ἀπὸ Σμύρνης.

Ζαχαρίας, (Ἀρχ. Παράρτ. 17^{ου} τόμ. τοῦ «Ἐλλ. Φιλ. Συλλόγου» σελ. 4), κατὰ τὸ 1830.

ΕΥΡΪΠΟΥ

Ἰπέρτιμος καὶ **Ἐξαρχος**, πάσης Εὐβοίας (Εὐβοίας γρ. ὁ Φατσεάς). Ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἐγένετο ἀπὸ 92^{ας} 109^η Εὐρίπου (καὶ Ἀθηνῶν) γίνεται τῷ 1336 ὁ ἱερομόναχος

Νεόφυτος, (τ. Α' . σ. 483 Miklosich).

Δαυρέντιος, (Σάθα, Σχ. Ἱερεμ. σ. 47' ἐπὶ Ἱερεμίου Β').

Νεόφυτος, τῷ 1593 Συν. τοπικὴ ἐπὶ Ἱερεμίου (Ἑλλην. Φιλ. τόμ. 17, Μαυροκορδ. Βιβλ. σ. 75).

Ἰωάσαφ, οὗ καθαιρεθέντος, ἀνεδείχθη ὁ Ἀμασείας.

Ἰεζεκιήλ, ὃν ἀποθανόντα τῷ 1641, Ἰουλίῳ, διαδέχεται ὁ πανοσιολογιώτατος (ἱερομόναχος)

Δανιήλ, ἐπὶ Παρθενίου τοῦ β'. Τῷ 1650 καθαιρεῖται (Σάθα, Μ. Βιβλιοθήκη τ. Γ' σ. 584) ².

¹ Ν. Κ. 10 Φεβρουαρίον 1892.

² Τινὰ τῶν ὀνομάτων ὑπάρχουσι καὶ ἐν δελτίῳ ὅπου μετὰ τὸν Δανιήλ, Ἰουλίῳ ἄχμα Ἰωάσαφ τῷ 1644 καθαιρεῖται [ὄρα Ἰωαννίνων ἐν ἰδίῳ φυλλάδίῳ]. Δανιήλ ἐπὶ τοῦ γέροντος Παρθενίου χρηματίσας καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου τοῦ β' τῷ Ιανουαρ. 1650. Ἡ συνέχεια τοῦ Δελτίου ἐν τῷ κειμένῳ.

Γρηγόριος, ὁ κακογρηγόριος - ἐγένετο μετ' αὐτὸν ὁ πρόην Μονεμβασίας (Ἀθηνῶν);

Δαυρέντιος, , αχρβ' 8/βροῦ.

Δανιήλ, καθαιρέσις τῷ 1654 (Σάθα Μ. Βιβλ. Γ' 589).

Γρηγόριος, «διὰ τὸ ἀνώμαλον τῶν ἡθῶν τῆς κακοτέχνου αὐτοῦ ψυχῆς» καὶ διότι βία δυναστείας τὸν πρότερον Εὐρίπου Δανιήλ ἐξέωσε, καθαιρεῖται 1671 (Νομ. Συναγωγή).

Γαβριήλ, τῷ 1713, περὰ Σάθα, Μ. Β. Γ' 521.

Γρηγόριος, τὸ ζῆν ἐκμετῆσας¹ διορίσθη εἶτα ὁ πανοσιολογιώτατος καὶ ἔλλογιμώτατος μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας (Μαῖον 1752).

Πρακόπιος, σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς (Γεδεὼν Π. Ἀκαδ. σελ. 155, 157 καὶ 152) οὗ ἐκπεληρωκότος τὸ κοινὸν χρέος ἐπὶ Κυρίλλου Πατριάρχου ἐξελέγη ὁ πανοσιολογιώτατος μέγας Πρωτοσύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Παῖσιος (Γεδ. Πατ. Α. σ. 157) τῇ 1^η Σεπτεμβρίου 1753. Παρητήσατο τῷ 1757 Ὀκτώβριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον 1758 ἐπὶ Σεραφεῖμ ἐκλέγεται ὁ ὁσιώτατος σύγκελλος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Ἀδριανουπόλεως

Παῖσιος.

Ἀνθιμος, οὗ παραιτησαμένου τῷ 1766 διορίζεται ὁ μαθητῆς τοῦ Κριτίου Γεώργιος ὁ Βυζάντιος, ὁ τὸ μοναχικὸν τριβώνιον ὑποδύς (ἴσως Γεδ. Πατρ. Ἀκ. Χρ. σ. 174).

Γεδεὼν. (Μήπως ὁ Κύπριος - 1754 - 1758 - ἐφημερεύσας ἐν τῷ πρώτῳ παρεκκλησίῳ τῆς Λευψίας, ὅπερ συνέστησε τῷ 1743 ὁ ἀρχιμανδριτῆς Θεόκλητος Πολυείδης (Ψόγος Νικοτιανῆς 1876 ἔκδ. Βενετίας Οἰκονόμου) δρα καὶ Σάθα, Μ. Β. τόμ. Γ' σελ. 288 περὶ τούτου. Τοῦ Γεδεὼν ἀποθανόντος διορίζεται ἐπὶ Γαβριήλ κατ' Αὐγουστον τοῦ 1782 ὁ ὁσιώτατος ἱερομόναχος κῦρ

Γεννάδιος, ὅστις ὑπογράφει τῷ 1776 *Ἐκκλ. Ἀλήθ.* 1904 σ. 217 ἐκ τῶν τῆς Λαύρας ἀνεκδότων.

Ἰερόθεος, (Περὶ τούτου δρα Πολυζ. Νεοελλ. τόμ. Β' σελ. 142), ὅστις τῷ 1799 προεβιβάσθη εἰς μητροπολίτην Ἰωαννίνων καὶ τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκλέγεται ὁ ἀρχιμανδριτῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου¹.

Γρηγόριος, ἀνθ οὗ, εὐρίσκω ἐν πατριαρχικῷ ὑπομνήματι τοῦ 1827. «φυγῆ χρησαμένου καὶ δραπετεύσαντος καὶ παντελεῖ καθαιρέσει ὑποβληθέντος» ἐπὶ Ἀγαθαγγέλου τῷ Μαίῳ τοῦ 1827 γίνεται Εὐρίπου ὁ ὁσιώτατος ἱερομόναχος ἀρχιμανδριτῆς²

¹ Εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἀτελὴς σημείωσις. Ἰδε περὶ τούτου σημείωμα ἀριστον ἐν βιβλίῳ, ὅπερ ἐξεδόθη δαπάναις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου, ἐν ᾧ προτάσσεται καὶ ἡ εἰκὼν του. Τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι...

² Ὑποσημ. Μυστ. Ἡ Καινὴ Διαθήκη τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δίγλωττος τοῦτέστι Γραικικὴ καὶ Ἀλβανίτικη. Ἀγιᾶτα ἐσὲ εὐλογοῦντες καὶ τὰ ἔλετοῖ Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ δι' Ἐφύσε, δὲ μεθ' ἐνε Φέρικότε ἐ δὲ σκίπεταριζε.

³ Ἐπιστοαία Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου τῆς Εὐβοίας

Κορφοὶ ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῆς διοικήσεως 1827.

Γεδεών, Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ καθαιρεθεὶς Γρηγόριος συνεχωρήθη καὶ γίνεται Ἀθηνῶν μητροπολίτης, περὶ οὗ ὄρα «Σωτήρος» περιοδ. τομ. Β' σ. 87. Τῷ 1818 συνοδικὸς ὢν ὑπογράφει ἐν σιγίλλῳ τῆς Σχολῆς Ἄνδρου (Λόγ. Ἐρμῆς 1818 σ. 603).

ΕΦΕΣΟΥ

Ἰσάκ, ἀρχιδύτης C. I. G. IV 8756. Ὅρα καὶ Echoes d' Orient περὶ Ἐφέσου καὶ τὰ Tables. Θεοδοσίως ὁ Γ' ὁ αὐτοκράτωρ 716-717 γενόμενος κληρικὸς διήγαγεν ἐνταῦθα τὸν βίον αὐτοῦ καὶ ἐτάφη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου. (Παπαρηγοπούλου Γ' σ. 347)

Ἰασίτης, μ. Ἐφέσου, Κεραμέως ἐν Bessarione X 295-98, 1217-1224. (;)

Δανιήλ, Πότε ἔζησεν ὁ μ. Ἐφέσου Δανιήλ, ἐν Ζαπίσκι Imp. Russ Ἀρχαιολ. Οὐσσετσα II 293-298. (Κεραμέως 1887).

Νεόφυτος, μ. Χίου, Ἐφέσου καὶ Πυργίου (XIV αἰὼν) (Ἐκκλ. Φάρος B. 47, 49).

Ἐπὶ Κυρίλλου μηνὶ Δεκεμβρίου Ἰνδ. 17^{ης} ἔτος ἤραλε ἄπεκατέστη αὐθις εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ ὁ

Γαβριήλ, καταδικασθεὶς ἀδίκως καὶ σκοφαντικῶς ὑπὸ πατριαρχικοῦ ἑξάρχου Σιλβέστρου ὡς μὴ ἐγχειρίσας αὐτῷ τὰ ἐκκλησιαστικά δικαιώματα Ἀντικατάστασις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ

Ἰγνατίου, τέως Γάνου καὶ Χώρας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰγνατίου τούτου «ἐπειδὴ ἡ ἐπαρχία ἔμεινε ἀπροστάτευτος, ἐκρίθη λαβεῖν πάλιν τὸν κῆρ Γαβριήλ τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἐγνώμη συνοδικῇ καὶ τοῦ ἀγιωτάτου καὶ μακαριωτάτου πάπα καὶ πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας κῆρ Γερασίου καὶ κριτοῦ τῆς Οἰκουμένης...».

Μελέτιος, καθαιρέσις, ἀχλθ' μηνὶ Μαΐῳ Ἰνδ. 5^{ης}, ἀντ' αὐτοῦ ὁ θεοφιλέστατος ἀρχιεπίσκοπος πρόφην Σάμου

Ἄνθιμος,

Ἰγνάτιος, ὅστις ἐπὶ ἐκλογῇ πατριάρχου μεταξὺ τῶν τριῶν ἐτέθη σὺν τῷ Λαρίσσης Παϊσίῳ (πατριάρχῃ), Θεσσαλονίκης Θεοζλήτῳ, Ἐφέσου Ἰγνατίῳ, ἀχλβ' Ἰουλίῳ (N. Σ. 249).

Μανάριος, 1821.

ΖΗΤΟΥΝΙΟΥ (Λαμίας).

Ὅρα Ἀλμυροῦ καὶ Βελσετίνου.

Ἀχιλλίος, ζνβ., Ἰνδ. β' ἐν ἀγίῳ ὄρει παρευρεθεὶς καὶ ἐν γράμματι δωρητηρίῳ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως εἰς Ἱερεμίαν τὸν Α' ὑπογράφει. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σ. 339.

Ἱερόθεος, Ζητούνιου καὶ Ἀλμυροῦ καὶ εἶτα Παροναξίας κλπ. Κατ' ἐπιγραφὴν ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Ἀλμυρῷ, ὄρα ταύτην δημοσιευθεῖσαν ἐν B. C. H. 1899 σ. 399. Δελτ. τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἐταιρείας τῆς Ὄθρουσ τεύχος Δ' 1901 Ἀθῆναι σημείωσις σελ. 30). Εἶναι ὁ αὐτὸς ὁ

ὑπογραφόμενος ἐν σιγίλλῳ τῆς Μονῆς Ξενίας, ἀπολυθέντι ἐπὶ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ἀπὸ Σμύρνης τῷ 1798. (Δελτ. Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας Δ'. 675).

ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ

Γεράσιμος, ταπεινὸς ἀρχιδυτής τὸ δωδεκάορτον τότε θερμῶς προσφέρει Γαληνοτάτῳ Πρίντζιαι Οὐγγαρίας 16^{ου} αἰῶνος, C. I. G. IV 8761.

ΘΑΣΟΥ

Τῷ 1635 ἰνδ. Γ^α εἰς Μαρώνειαν προστίθεται.

Ἀλέξανδρος, 11^{ου} αἰῶνος (ἐν Athen. Mitt. 1893 σ. 267 ὑπὸ Kern: ὄρα Revue E. G. τ. 8 Juillet - Août σ. 100).

ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Κατὰ τοὺς κάτω χρόνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1840 οἱ ἐπίσκοποι Θαυμακοῦ ἠδρευον ἐν Γούρα.

Ἀνέκδοτα κατὰ Γιαννόπουλον, B. C. H. 1899 XII, σ. 416 καὶ ἐξ.

Συμεών, ἐν χ. Ἐθν. Βιβλ. 68 φύλ. 31^β 1218 - 28.

Πορφύριος, 1237.

Μεθόδιος, 1244.

Ἰωάσαφ, (937 Ἐθν. Βιβλ. χργ.) 1556.

Γερμανός, 1560.

Κύριλλος, (Ἄμασ. Ἄνθιμος, Turcog. σ. 506), 1572.

Ἰάκωβος, Α' (φύλ. 199^α Νομ. Συναγωγῆς) 1624. Καθαίρεσις.

Ἀρσένιος, ἐν ἐπιγραφῇ Γούρας Θεσσαλίας 1710.

Σεραφείμ, > Ἀντινίσης 1763 - 1767.

Ἰάκωβος, ὁ Β' > Γούρας Θεσσαλίας 1796 - 1799¹.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Περὶ Θεσσαλονίκης ὄρα L. Petit: Echos d'Orient IV, Macaire αὐτόθι VIII, 272. Epigr. Mit. 1894 σ. 117-118, inscription².

Παῦλος, ἀρχιεπίσκοπος.

Εἰρηνέος, (οὕτως) Ἄμφότεροι ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ Θεσσαλονίκης. C. I. G. 9.548, 9.826 περὶ τῆς γραφῆς Εἰρηνέος. Ὅρα περὶ τούτων Mitteilungen des deutschen Archaeologischen Institutes zu Athen 1897 (τόμ. 22) σελ. 66 καὶ ἐξ ὑπὸ Kurth³.

Παῦλος, ἐν B. Z: τοῦ 1909 σελ. 181.

¹ N. K. 9 Ἰουλίου 1892.

² Εἰς τὸ ἄκρον ἀνω δεξιᾷ τῶν δελτίων ὑπάρχουν τὰ ἐξῆς ὀνόματα Μυστακίδης, L. Fehd, Ζερλέντης, Γεδεῶν τελευταίον.

³ Ἡ χρονολογία τῶν μητροπολιτῶν τούτων δὲν εἶναι γνωστὴ. Ὁ Kurth ὑποθέτει ὅτι ὁ Εἰρηναῖος ἐξησεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Κοκρωνύμου. Τοῦ β. Παύλου σφίεται μολυβδόβουλλον τοῦ ὁποίου τὴν χρονολόγησιν δὲν ἀνεῦρον. Γ. I. K.

Βασίλειος, Ἀχριδιανὸς μητρ. Θεσσαλονίκης, διαλέξεις αὐτοῦ πρὸς Ἴταλὸν «περὶ ἔκπορεύσεως τοῦ Ἁγ. Πνεύματος» χειρόγρ. Μετοχίου Παναγίου Τάφου ὑπ' ἀριθ. 303.

Εὐσέβιος, Ἐπὶ τοῦ ἀγιο(τάτου) ἀρχιεπισκόπου Εὐσεβίου ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκη σ. 58 τοῦ Duchesne, ἴσως ὁ Εὐσέβιος, auquel sont adressées plusieurs lettres du pape St Grégoire le Grand¹ (Oriens Christianus τόμ. II).

* **Κωνσταντίνος**, Restitution d'une inscription qui se trouve dans l'escalier qui descend à la Basilique de St Démétrius ἐν τῇ Δ. Πύλῃ τῆς εἰσόδου «πατρὸς ἡμῶν καὶ ἀρχ(ι)επισκόπου Κωνσταντίν. (σελ. 60 Duchesne). Ὅρα κάπου καὶ Παπαγεωργίου ἐν Β. Ζ.

* **Θεόδωρος**², μὴ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ ἁγίου Ἀμασείας. Οὗτος ἐχειροτόνησε τὸν ἅγιον Εὐθύμιον τὸν ἐν Θεσσαλονίκη γεννηθέντα τῷ 824. «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1895 ἀρ. 26, (25 Αὐγ.) καὶ 1897 Ἰανουάριος.

Θεοφάνης, Κέδρην. Β. 518, (6546 = 1038).

Θεόδουλος, ἀρχιεπίσκοπος ια' -ιβ' αἰῶνος, σ. 146 τοῦ II' τόμου Ρωσ. Ἀρχ. Ἰνστιτούτου.

Νύμφων, (ἀντὶ Νήφων) «ὁ πατριάρχης τῆς Θεσσαλονίκης τότε ὢν (τῷ³ 1450) σελ. 443 τοῦ Heuzey.

* **Μακάριος**, Τῷ 1537 (7046) ἠγόρασε ὢν πρῶτην Θεσσαλονίκης τὸ ὑπ' ἀριθ. 485 ἐν τῇ Συνοδικῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Μόσχας ὑπάρχον χειρόγραφον Λεξικὸν (Περβλ. Ἐπιτομὴν τῶν χειρογράφων, ὑπὸ ἀρχιμ. Ἰακώβου τοῦ Βατοπεδινού (896 σ. 10). Οὐ μνημονεύεται παρὰ τῷ Ἀμασείας. Ὅρα Petit ἐν Echos d'Orient VIII 272, ἀπαντῶντα εἰς τὸν Ζερλέντην Byz. Z. (1905) σ. 254-56. Ὁ Μακάριος τῷ Ὀκτωβρίῳ τοῦ 1507 πρωτοσύγκελλος τοῦ Κορίνθου καὶ ἐγένετο μητροπολίτης Κορίνθου, ὢν δὲ τοιοῦτος ἐπέειχε καὶ τὸν τόπον τοῦ Ἀγκύρας (σ. 273 E. d. Or.) τῇ 4^η Ἀπριλίου 1517 μετετέθη εἰς Θεσσαλονίκη⁴.

Θεωνᾶς⁵, μοναχὸς ἀγιορείτης (Ἄθως σ. 206) καὶ Σάθα, Νεοελληνικὴ Φιλ. 211 καὶ ἐν Νέῳ Ἐκλογίῳ (Γεδεὼν)-Ὅρα Α/νικά μου καὶ ἐν Echos d'Orient.

Σωφρόνιος, Τῷ Ἰουλίῳ δεκεμβρίου ε', ὅτε «τὸν οἰκεῖον ἀποβαλλομένης πόμεινα» ἐγένετο ὁ (συμφήφους ἔχων τὸν μέγαν πρωτοσύγκελλον τῆς Μεγ.

¹ Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 590 - 604 μ. Χ.

² Εἰς τὸ σχετ. ἀπόκομμα τοῦ Νεολόγου τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται ὁ κατάλογος τῶν μητρ. Θεσσαλονίκης φαίνεται ὅτι τοποθετεῖ τοῦτον ὁ Μυστακίδης διὰ μελάνης μεταξὺ τῶν ἐτῶν 829 - 840, ἤτοι μεταξὺ Ἰωσήφ καὶ Δεόντος.

³ Ἡ λέξις δὲν εἶναι καθαρῶς γεγραμμένη.

⁴ Ὁ Μηθύμνης Μακάριος ἐγένετο ὡς λέγει ἐν Κωνσταντινουπόλει (15 Δεκεμβρίου 1897) Θεσσαλονίκης τῷ 1531 καὶ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Λειμῶνος τῇ 12 Ἀπριλίου 1546.

⁵ Ἔτος 1539.

Ἐκκλησίας Μητροφάνην καὶ λογιώτατον Πρωτοσύγκελλον ἑφημέριον τῆς Χρυσοπηγῆς Ἰγνατίου) Σωφρόνιος, τούτου δὲ παραιτηθέντος γίνεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Κίτρου,

Ζωσιμάς, Σεπτεμβρ. Ἰουστ. (7116 - 5509 = 1607).

Ἀθανάσιος, Κρής, περὶ οὗ βλ. Κεραμέως Ἰ. Διάφορα Ἑλληνικὰ γράμματα σ. 1β' - ιε' καὶ αὐτόθι παραπομπὰς ἐκτίκτους. Ὁ τῷ 1634 πατριαρχεύσας, ἀνθ' οὗ τῇ 16 Μαρτίου ἐκλέγεται ὁ οἰκονόμος τῆς μητροπόλεως καὶ ἱερομόναχος (Π. Π. Γεδεών 559 καὶ 580).

Δαμασκηνός², οὗ καθαιρεθέντος ἐπὶ Κυρίλλου τοῦ ἐκ Βερροίας ἐγένετο ὁ Πολυανῆς,

Καλλίνικος, αὐτ. Ἰανουαρίου κζ'.

Ἀθανάσιος³, ἐπειδὴ ἡ ἀγιωτάτη μητρόπολις Θεσσαλονίκης ἔμεινε ἀπροστάτευτος ἄπὸ τὸν τριετῆ χρόνον διὰ τὸν ἐν αὐτῇ κατὰ προεδρίαν ἀρχιερατεύοντα ἀγιώτατον ἀρχιεπίσκοπον κτθ' Ἀθανάσιον καταλιπόντα αὐτὴν καὶ ἀναχωρήσαντα εἰς τὰ μέρη τῆς ἄνω Μυσίας, ὡς καὶ ἀντικρὺ φαίνεται ἐγένετο ὁ ἐν Ἱερομονάχοις

Θεόκλητος, τῷ αὐτῷ Ἰουλίῳ κα' ἰνδ. ιδ'. συνυποψήφιος τεθεὶς τῷ Παϊσίῳ Λαρίσης καὶ Ἰγνατίῳ Ἐφέσου ἐπὶ ἐκλογῇ Πατριαρχοῦ τοῦ Παϊσίου. Οὗτος παρητήσατο, ἐγένετο δ' ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος,

Ἰωακείμ, τῷ αὐτῷ Ἰανουαρίου κα' ὁ μετὰ ταῦτα Ρόδου.

Διονύσιος, ὁ Γ'. προεδρικῶς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου παραίτησιν καὶ κατεῖχεν αὐτὴν μέχρι τοῦ 1671 (Νομ. Συναγωγῆ. Π. Π. Γεδεών σ. 589) ὅτε τῇ ια' Μαρτίου 1671 ἐκλέγεται ὁ ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς καὶ λογιώτατος,

Ἀναστάσιος,

Μεθόδιος, μηνὶ Φεβρ. 1687, καθηρέθη τῇ 2 Ἀπρ. 1696. Περὶ τούτου ὄρα τοῦ Π. Ζερλέντη, μονογραφίαν ἐν «Παλαμᾷ» Θεσσαλονίκης τ. Β' (1918) σ. 148-152, ἐν ἣ καταλήγει, «ἀφοῦ κατετάραξε τοὺς Θεσσαλονικεῖς διήλθε διὰ Ζακύνθου, Βενετίας, Βιέννης, ἤλθεν εἰς Μόσχαν παρουσιάσθη πρὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ἵνα ἐξικετεύσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἑλλήνων».

Ἰγνάτιος, 1689 (; Γ. Κον.) Κεραμεὺς τ. Θ' «Βυζ. Χρονικά» 274.

Γαβριήλ, Θεσσαλονίκης ὄρα Μολδαβίας 1745-1780. Κεραμεὺς σ. 273 τοῦ ιθ' τόμ. τῶν «Βυζαντινῶν Χρονικῶν».

Γεράσιμος, 1797-8 αὐτόθι σ. 273.

Μακάριος, 1821.

¹ Πατριαρχικοὶ Πίνακες.

² Ὑποσημείωσις Μυστακίδου: Μετὰ ταῦτα Κασσανδρείας Πρόεδρος, ὄρα Κασσανδρεία 1643.

³ Διὰ δευτέραν φοράν.

ΘΗΒΩΝ

Ἰπέρτιμος καὶ ἑξαρχος πάσης Βοιωτίας.

Γερμανός¹, μητροπ. Θηβῶν 8-9^{ος} αἰών. C. des M. d'Athènes σελ. 248 τῆς Revue des Etudes Grecques τ. 11 ὑπὸ Schlumberger.

Μαρκιανός, 869. Mansi 16 σελ. 37-195,

Ἰωάννης, X-XI αἰών, ἐν τῷ (Ῥωσσικῷ Περιοδικῷ) ὑπουργ. τῆς παιδείας αὐτόθι.

Κωνσταντῖνος², Revue Archéolog. 1877 καὶ Sigillographie Byzant. A σ. 176.

Ἰωάσαφ, τῷ 1544 παραστάς ἐν τῇ ἐγκαθιδρύσει τοῦ πρώτου Μωϋσέως ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, καθ' ἣν παρίστατο ὁ Ἱερεμίας ὁ Α' καὶ ὁ μητροπολ. Λαρίσης Νεόφυτος (ἀλληλογραφίαν δρα ἐν «Κωνσταντινουπόλει» τῇ 6^ῃ Ἰουνίου 1887). Ἴσως εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ 1565 τὴν καθάρισιν τοῦ Ἰωάσαφ ὑπογράφων, Turcogr. σελ. 173)³.

Δαυθέντιος, τῷ 1593 ἐν τοπικῇ συνόδῳ («Ἑλλ. Φιλ. Σύλλογος» 17 καὶ Μαυροκορδ. Βιβλ. 75).

Μητροφάνης, 1625 καὶ ἀντ' αὐτοῦ παραιτησαμένου τῷ Νοεμβρίῳ προβιβάζεται ὁ Ὠραιῶν

Δανιήλ, κατὰ Μάρτιον τοῦ ζ' αἰδ' («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 668).

Παρθένιος, οὗ καθαιρεθέντος ἐκλέγεται τῇ κβ' Νοεμβρίου, αἰδ' (1634) ὁ ἐκείθεν ἐλθὼν Ἱερομόναχος

Κλήμης, («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β. 669) τούτου καθαιρεθέντος γίνεται ὁ πρόφην Βολισσοῦ

Δανιήλ, τῷ Ἰανουαρίῳ τοῦ 1648 (Παρά Σάθα, Μ. Β. τόμ. Γ'. 582 φέρεται Γαβριήλ) σύμψηφον ἔχων τὸν πρόφην Σάμου Ἄνθιμον (δρα Σάμου).

¹ Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον Θηβῶν ἀναγράφεται Γερμανός μητροπολίτης Θ' αἰώνος Schlumberger, Mélanges σ. 222.

² Ἐν τῷ αὐτῷ ἰδιαίτερω δελτίῳ τίθεται ὁ Κωνσταντῖνος πρὸ τοῦ Ἰωάννου μετὰ τῆς χρονολογίας ΙΑ ἢ ΙΒ. αἰώνος, ἐν αὐτῷ καὶ ἡ ὑπόσημ. «Mélanges σελ. 223 ἐνθα καὶ ἑτερος Κωνσταντῖνος ἀναφέρεται ἐν τῇ Sigillographie τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως».

³ Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον σημειοῦνται προσθετως τὰ ἐξῆς ζ' β' ἰνδ. β' «Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» 1904 σ. 339. Παραπλεύρως εἶναι ἐπικεκολλημένον ἀπόκομμα ἡμερηίδος τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» ἔχον οὕτω:

Ἡ Α. Παναγιότης τὴν ἐπιούσαν 1ην ἀρξαμένου μηνός παρευρέθη ἐν τῇ τελετῇ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς Ἱ. Κοινότητος πρὸς ἐγκαθίδρουσιν τῆς νέας ἐπιστασίας, ἣ ὑποία ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων χρόνων καθιερωθεῖσα, τελεῖται ἐτησίως κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου, τῆς ὁποίας ἡ περιγραφὴ ὑπεκφεύγει τὴν ἀρμοδιότητά μου· ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ Ἁθῶ θά σημειωθῶσιν αἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀρχαιρεσίαι τῆς Ἱ. Κοινότητος διὰ τὸ ἐξαιρετικόν ὅτι παρίστατο ἡ Α. Θ. Π. Ἀνάλογον σημειώσιν, ὡς μοι εἶπον, φέρουσι τὰ χρονικά, καθ' ἣ ἐν τῇ ἐγκαθιδρύσει τοῦ πρώτου Μωϋσέως κατὰ τὸ ἔτος ζβ' = 1544 παρίστατο ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας Α'. καὶ οἱ μητροπολίται Λαρίσης Νεόφυτος καὶ Θηβῶν Ἰωάσαφ.

Παρθένιος¹, πρόην Σάμου κατά προεδρίαν. Ὁ Κακογέρον Παρθένιος² καθαιρείται καὶ ἀντ' αὐτοῦ

Ἰεζεκιήλ, Ἐν Ν. Συναγ. φυλ. 266^α. «Ἐπειδὴ τῆς μητροπόλεως Θηβῶν δίχα ἀρχιερέως ἐναπομεινάσης τοσούτον ἤδη χρόνον ὡς τοῦ ἐν αὐτῇ ἤδη εὐρισκομένου πρόην Σάμου Παρθενίου κατά προεδρίαν ὄντος καὶ οὐ γνησίου προτροπῆ τοῦ πατριάρχου κ. Παρθενίου ἐθέμεθα τὸν πρόην ὑμῶν ἰεζικιήλ (οὐτω) καὶ τὸν πρόην κύρ Γαβριήλ καὶ τὸν πρόην Ρέοντος κύρ Παρθένιον μαρτίω ,αχνβ' ἀνθ' οὐ καθαιρεθέντος τῷ ,αχζς' ἕνεκα πολλῶν λόγων «τὸ δὲ πλεόν τῆς ἀκρατοποσίας, ὡς οὐ θέμις».

Ἰερόθεος, (Νομ. Συναγ.) τῷ 1687. (Τουρκοκρατ. Ἑλλάς σελ. 358-366).

Ἀθανάσιος, τῷ 1746 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» I, 156) ὅστις τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1752 ἀποθνήσκει, διαδέχεται δὲ αὐτὸν ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλ.

Ἀνθίμος, ἐπὶ Κυρίλλου

Ἀγάπιος, καὶ ὅτε οὗτος ἀνεφάνη ἀτελέσφορος πρὸς τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ παρητήσατο προτροπῆ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π. Θεοδοσίου διωρίσθη ὁ ἐφημέριος τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ

Ἀθανάσιος, τῷ Μαίῳ τοῦ ,αφογ' ἐπινεμ. 6^{ης} (Ἡ παραίτησις τοῦ Ἀγαπίου τῷ αψοα' Ἰουνίου β). Ὁ Ἀθανάσιος ἀποθνήσκει τῷ 1790 Νοεμβρίῳ ἐπὶ Νεοφύτου καὶ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος πρόην Δαιμαλῶν

Τιμόθεος, ὅστις ἀπέθανε τῷ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1739 καὶ διορίζεται ὁ μεγ. πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας

Κύριλλος, ὅστις τὸν Αὐγούστον τοῦ 1812 ἀποθνήσκει καὶ ἐπὶ Ἰερεμίου ἐκλέγεται ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ μητροπολ. Ἡρακλείας

Ἀνανίας, ἀποθανὼν τῷ 1820, ἀνθ' οὗ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Περιστερᾶς

Παῖσιος, τῷ 1827 Σεπτεμ. διορίζεται ὁ μητροπολίτης Ἀγκύρας κύρ

Ἀγαθάγγελος,³ ἅτε τοῦ ἀρχιερατεύοντος κύρ Παῖσιου τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος. «Ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνηκέστοις δεινοῖς ἅπερ ἀθλίως ὑπέστη ἔτι ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς γενομένης ρήξεως τῶν περιστάσεων διέμεινε ἀπροστάτευτος καὶ ἄμοιρος ἀρχιερατικῆς προστασίας, ἅτε δὴ τοῦ...»

ΙΕΡΑΠΟΛΕΩΣ (Φρυγίας)

Γενναῖος, ἀρχιεπίσ. καὶ πατριάρχης ε' καὶ ε' αἰὼν ἐν (Altert. v. Hierapolis Δ' τ. τοῦ Ergänzugsht: d. Jahrb. 1898 ἐν Βερολίῳ).

Ἰωάννης, C. I. G. IV 8641, ἐπίσκοπος ἔτος 875 Σελευκιδῶν = 565 μ. Χ.

¹ Εἰς 2 ἕτερα δελτία ὑπάρχουσι αἱ ἐξῆς σημειώσεις: Παρθένιος πρόην Σάμου κατά προεδρίαν - ἐφ' ᾧ καὶ πάλιν ἐτέθησαν «ὁ πρόην ὑμῶν Ἰεζεκιήλ ἀνυποψήφους ἔχων καὶ τὸν πρόην Γαβριήλ καὶ τὸν πρόην Ρέοντος Παρθένιον τῷ ,αχνβ' μαρτίου».

² Τὰ τεμάχια περὶ Ἰεζεκιήλ ὑπάρχουν ἐν ἑτέροις δελτίοις.

³ Γ. Κοινιδάκη, Ἐρησικετικὴ καὶ Χριστ. Ἐγκυκλοπαιδεία Τόμ. Α' σελ. 69.

ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Βασίλειος, Ποιμένος Βασιλί(ου) Ἐρισσοῦ ια' αἰῶνος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Πρώτη σφραγίς ἐπισκόπου Ἐρισσοῦ (σελ. 231 Mélanges τοῦ Schlumberger).

Μακάριος, ὁ ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ Α' διορισθεὶς ἐπιστάτης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σταυρονικήτα κατὰ τὸ 1540 14.

ΙΚΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΣΑΜΟΥ

Ἴδε Σάμου

ΙΚΟΝΙΟΥ

Ὅρα Βάρνης Παρθένιος.

ΙΜΒΡΟΥ [καὶ Λήμνου]

Μιχαὴλ ὁ Κηρουλλάριος εἰς Ἴμβρον ὑπὸ τοῦ Ἰσαακίου Κομνηνοῦ 1059. Μεσαιων. Βιβλιοθήκη IV 326 καὶ R. E. G. N° 71 (1903) σελ. 375 ἐξῆς.

Εἰς τὰ ἐν τῇ μονογραφίᾳ περὶ Ἴμβρον τοῦ Κ. καὶ τὰς αὐτόθι προσθήκας πρόσθετες ἐν σελ. 239-240^r Βατικανοῦ κώδικος 840².

Ἰακώβος, «ἐγράφη διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς ἱερομονάχου καὶ ὑποψηφίου τῆς ἁγιωτάτης ἀρχιεπισκοπῆς νήσων Λήμνου καὶ Ἴμβρου Ἰακώβου μηνὶ Φεβρουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος δ' ἔτος ,ζωκθ' = (1321). Εὐρον ἐν σελ. 167 τῶν zariški τοῦ Ρ(ωσικοῦ) Αὐτοκρ. Ἀρχείου Izwestia Πετρούπολις 1914 τόμ. VIII.

Δανιήλ,

Παῖσιος,

Δ. Ι. Ε. Ε. (Γ'). σ. 469.

Ἰωαννῆμ, ἀναφέρεται συνυπογεγραμμένος ἐν τινι πατριαρχικῷ ἐγγράφῳ τοῦ Μητροφάνους (1580), ἐνῶ δηλοῦται ὅτι ὁ Βοεβόδας Μπογδονίας Ἰωάννης Πέτρος ἀφιέρωσεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναὸν τῆς Παμμακαρίστου τὰ σπῆτια αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦ καταλύειν ἐν αὐτοῖς ὁσάκις ἐπιδημεῖ ἐν Κωνσταντινουπόλει. «Ἐκκλ. Ἀληθ.» ἔτος δ', σελ. 731.

Παρθένιος, Ἐκκλ. Ἀλήθεια 1892 φυλ. 40 ,αχίε' = 1615 συνυπογράφεται ἐν τινι Λαυρεωτικῷ σιγίλλῳ ὡς πρόφην Ἴμβρου.

Ἀθανάσιος, «ἄτε ἀσώτως ἐν αὐτῇ διάγων καὶ ἀποδράς... καθαιρεῖται καὶ γίνεται ὁ Κῶ ἀρχιεπίσκοπος

Χριστόφορος, τῷ ,αχς' (Νομ. Συναγωγῇ).

Σωφρόνιος, 1627 Ἀπριλίου 10 ὑπόμνημα ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Χριστοφόρου. (Πατρ. ἔγγραφοι Σάθα Γ' σ. 568). Καθαιρεῖται Ἰούλιον ἄχλε'.

Ἀβράμος, (;) ὑπογράφεται ἐν Λαυρεωτικῷ σιγίλλῳ τὸ ἔσμ' ἐπὶ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως 1632 (;) (Ἐκκλ. Ἀληθ. 1892 Δεκεμβρ. 28 φυλ. 43).

¹ N. K. 16 Μαΐου 1892.

² Πρόσθετες τὰ ἐν Gilbert, Handb. d. Staatsaltertümer II ἐκδ. τοῦ I τομ. σελ. 57, καὶ «Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1892 Δεκέμβριος.

Νικόδημος, 1652 ὑπόμνημα ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Σωφρονίου. Ἦν πνευματικὸς καὶ πρωτοσύγκελλος τοῦ ἀποθανόντος Σωφρονίου (Νομ. Συναγ.)¹.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

Ὅρα διατριβὴν περὶ τῶν τῆς ἐπαρχίας Καισαρείας ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» 1913 Νοεμβρ. ἐκ χειρογράφου, ὅπερ εἶδον, δημοσιεύει δὲ ὁ κ. Γεδεών. (Λαμπουσιάδης).

Ἀνδρέας, Λάμπρου. Κατάλογος ἁγιορ. κωδ. σ. 47 κώδιξ 2^{ος} τοῦ ἁγίου Παύλου φ. 48^{ον}.

Κοσμάς, Montfaucon, Biblioth. Coisliniana σελ. 104 ὑπὸ Ἀλεξ. τοῦ Κομνηνοῦ αὐτόθι... «τοῦ πρωτοθρόνου».

Μεθόδιος, μετὰ τὸ 1365 (σ. 468 τ. Α' Miklosich).

Μητροφάνης, 1551. Τῷ 1565 ὁ πατριαρχεύσας 7 ἔτη (Μαθᾶ κατάλογος Π. Ὅρα καὶ Στεφ. Γέρλαχ ἐν Tagebuch καὶ Τουρκογραφικίαν σ. 289 πρβλ. 212 αὐτόθι, τὴν ὑπογραφήν του καὶ τὰ ἀνέκδοτά μου. Πατρ. Πίνακες Γεδεών σελ. 516).

Παχώμιος, ὁ μετὰ ταῦτα Πατριάρχης ἐκ Λέσβου, ὄρα Πατριαρχ. Πίνα-
κας σελ. 526.

Γρηγόριος, 1622, («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1899 φύλ. Α' σ. 24). [Ἐν ἰδιαι-
τέρῳ δελτίῳ προστίθεται] ἐπὶ 5 ἔτη καταλιπὼν τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἀνθ' οὗ ὁ

Γερμανός, πρῶην Μίλου (sic) τῷ Ἰουλ. Σεπτέμβριος, οὗ ἐξωσθέντος
ἐγένετο ὁ πρῶην Ἀμιδες (;

Ἐπιφάνιος², (Γρηγόριος τῷ 1623 ἄτε ἀπουσιάζων δίχα συνοδικῆς ἀδείας
ἀντ' αὐτοῦ ὁ

Μελέτιος, (Σάθα, Μεσαιων. Βιβλ. τ. Γ' σ. 563). Ἐν τῷ δελτίῳ: Ἐπι-
φάνιος, οὗ ἀποθανόντος ἐκλέγεται ὁ Μυρέων

Ζαχαρίας, τῷ Νοεμβρίῳ 1642. Οὗτος καθαιρεῖται καὶ ἀντ' αὐτοῦ (τὴν
καθαίρεισιν ἰδίᾳ χειρὶ δεξαμένου καὶ ὑπογράψαντος 1649)³, ἐγένετο ὁ πρῶην
Σάμου

Ἀνθίμος, (Σάθα, Μ. Βιβλ. τόμ. Γ' σ. 583) Δεκεμβρίου 1649 καὶ ἐξω-
σθεῖς. Εἶναι ὁ ἐπὶ Παΐσιου συνυπογράψας τὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Νίκωνα
ἐπιστολὴν αὐτοῦ («Ἀνατολ. Ἀστὴρ» 1881, 16 Σεπτεμ. ἀριθ. 51).

Γρηγόριος⁴, καθαιρεῖται καὶ προάγεται ὁ ἱερομόναχος

Γερμανός, 1674.

Γρηγόριος, Τῷ 1689 Ἀπριλ. (Archives Saint Louis παρὰ Leval).

¹ Ν. Κ. 18 Νοεμβρίου 1891.

² Ἐν τῷ τετραδίῳ οὕτως «ἀντὶ τοῦ Γρηγορίου παραιτηθέντος Ἐπιφάνιος 1624».

³ Ἐν τῷ τετραδίῳ: Τῷ 1649 ἐπὶ Παρθενίου Β'. τὸ δ'. Ζαχαρίας αὐγουστ. δίδωσι
παραίτησιν κατὰ δεκέμβριον καθαιρεῖται καὶ ἐκλέγεται ὁ Ἀνθίμος κλπ. βλ. κείμενον.

⁴ Οὗτος καὶ ὁ ἐπόμενος ἀναγράφονται ἐν ἐτέρῳ δελτίῳ.

* **Χρῦσανθος**, Τῷ 1702 (ὁ Παλαιστίνης, Ἡμερολόγιον Ἀνατολ. 1884 σελ. 313).

Κυπριανός, Τῷ 1707, ὁ μετὰ ταῦτα Πατριάρχης.

Ἰερεμίας, ὁ τῷ 1715 ἐκλεγείς Πατριάρχης Ἰερεμίας (ὁ Γ΄) ὁ Πάτριος.
Νεόφυτος.

Παρθένιος, 1743, «Ἐκκλ. Ἀλ.» τόμ. I' σ. 156, 1748 Σεπτ. (Ἀλήθεια τόμ. Β' σ. 231) Σιγίλλιον Θήρας ἐπὶ Καλλινίκου Ε΄ ἐπὶ ἀδελφοῦ του Τζανάκη Γαβαλά υἱός. Τῷ 1755 εἶναι συνοδικός. «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθ.» ἔτος I' σ. 157 ἔξ.).

Παῖσιος Μαΐος 1763 (Ἀλήθεια Α' τ. 233). Τῇ 25 Δεκεμβρίου 1768 ἀνεχώρησεν ἐκ Μετεώρων, ἀφ' οὗ ἔμεινε ἐν Μετεώροις ἐξόριστος ὑπὲρ τοὺς δύο χρόνους. (Σημ. Παπαδοπ. Κεραμέως ἐν σελ. 35 τοῦ ἰδίου τεύχους (Μανουὴλ ὁ Κορινθίος Ἀθην. 1902).

Μακάριος, Σεπτεμβρ. 1766. 1772 Ἀπριλ. 3 (Ἡμερολόγιον Ἀνατολ. 1885 σ. 136).

Γρηγόριος, 1773. 1794 Ἰουλ. 12. Ἡμερολ. Ἀνατολ. 1886 σ. 173 κ. 174, πρότερον Σβορνικίου (Παρανίκα, Σχεδιάσμα σ. 118).

Λεόντιος, 1796 Ἰουλ. ὁ πρότερον Μενελίκου (Κουρούτσ. σ. 21), οὗ παραιτησαμένου ὁ ἀπὸ πρώην Τορνόβου

Φιλόθεος², 1806. (Κουρούτσ. σ. 65), οὗ θανόντος ὁ ἀπὸ Νεοκαισαρείας

Μελέτιος, 1815-1817, μετετέθη τῷ Ἰουλίῳ 1815, ἀνθ' οὗ ἀποθανόντος τῷ 1817 Μαΐῳ ὁ

Ἰωαννίκιος, ὁ ἀπὸ Νικαίας (Κουρούτσ. σ. 57) Ἰούνιον 1817 8 Ἰανουαρίου 1820. (Ἡμερολ. Ἀνατ. 1885 στ. 126), οὗ θανόντος

Χρῦσανθος, Σεπτεμβρ. 1823, οὗ μετατεθέντος εἰς τὴν μητρ. Ἐφέσου ὁ ἀπὸ Οὐζιζίης

Γεράσιμος, Δεκεμβρίου 1830, οὗ παυθέντος ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Προδρόμου

Παῖσιος, Ἰουλίῳ 1832, οὗ θανόντος ὁ ἀπὸ Ἀγχιάλου

Βασίλειος, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ Μ. Πρωτος. Σεπτ. 1871³.

Ἐυστάθιος, Κλεόβουλος Σεπτ. 1871.

¹ Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ σημειοῦται: Παῖσιος ὁ ἀπὸ Πισιδίας Ἰουλίῳ 1757 οὗ καθαιρεθέντος ὁ ἀπὸ Φαναρίου Μακάριος, (βλ. κείμενον).

² 1797-1817.

³ Εἰς τι δελτίον ἡ ἐξῆς ὑποσημείωσις Θεόδωρος, ἐπίσκοπος ἐν Mel. de la Faculté Orientale (= M. F. O.) Θήκη Θ. ἐπισκόπου VII (1914-1921) ἐν χωρίῳ Dendū, δίωρον ΝΑ τοῦ Τσεπνί pierre tombale dans le mur de l'église arménienne ὑπὸ Jerphanion, ὅστις λέγει, ὅτι ἐδῶ ἐπίσκοπὴ δὲν ὑπῆρξε ἰσως τῆς πλησίον Βασιλικῆς Θέρμης Σεβερίας. Envaisa ou Aïpolioi ἀλλ' ἰδὲ καὶ τὸ O. Christ.

ΚΑΡΑΒΙΖΥΗΣ

Κοσμάς, Ἐκτός τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καραβιζύης Ἰωάννου, ὅστις μνημονεύεται ἐν σελ. 120 τῆς μεγάλης Sigillographie τοῦ Schlumberger ὁ αὐτός λόγιος ἐξ ἀνακοινώσεως ἀθηναϊκῆς ἀναφέρει καὶ τὸν Κοσμάν ἐπὶ μολυβδοβούλλου ἀποκειμένου ἐν τῇ Ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ. Ἐποχὴ Ι' αἰῶνος. (Mélanges d'Archéologie Byzantine 1895, σελ. 217. Ἐν τῷ μολυβδοβούλλῳ Καραβιζύης).

ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

Δαμασκηνός, ὁ πρῶτον Θεσσαλονίκης καὶ Πρόεδρος Κ... ἐγένετο «ὅστις ὑπογράφει ἰδίᾳ χειρὶ στέργω καὶ ὑπόσχομαι τὰ ἄνωθι ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ 16» (δηλ. ὅτι δὲν θά ἐνοχλῆ τὸν κύρ Ἀθανάσιον τὸν Θεσσαλονίκης. Ἐπὶ Παρθενίου Ἰωσφ τῷ 1643 (Νομ. Συναγωγὴ φύλλ. 123^α)¹.

ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΟΣ

Κύριλλος, ἐπὶ Ἀλεξίου Γ' (1349-1390). Παρανίκα ἐν σελ. 195 τοῦ Δ τόμου τοῦ Ρωσικοῦ Ἀρχ. Ἰνστιτούτου κατὰ Λιβαδηγόν. Ὅρα Τραπεζοῦς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ²

Γεώργιος, «Γεώργιος γέγραφε ποιμὴν Κερκύρας» Μνημονεύεται ἐν τελευταίῳ στίχῳ Ἰαμβείου, ὅπερ δημοσιεύεται ἐν C. I. G. τ. Δ'. Ἐν τῷ τμήματι τῶν ἐπιτυμβίων χριστιανικῶν ἐπιγραφῶν (αὐξ. ἀριθ. 9438) Πρβλ. καὶ ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 8751 ὅπου Γεώργιος Πρόμος....

Κωνσταντῖνος, ὁ Β' (;) 1166-1168 μ. Χ. Τὸν τοῦ Νικαίας Κερκύρας Κωνσταντῖνον ἐν μολυβδοβούλλῳ σελ. 52·53 τοῦ καταλ. τῆς Νομισμ. Συλλογῆς Μουρούζη ὑπὸ Ποστολάκα Ἀθην. 1868. Ὅρα περὶ τούτου καὶ Sigillographie 209·10 καὶ Σακελλίωνος Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τόμ. Β' σ. 411.

ΚΕΡΝΙΤΖΗΣ

Νεόφυτος, ἐξ Ἀθηνῶν 1555 (Κατάλογος Λάμπρου σελ. 122).

Ἀρσένιος, παραιτεῖται καὶ γίνεται τῷ Σεπτεμβρίῳ 1654 ὁ ἱερομόναχος

Κωνσταντῖνος, ἀρχιεπίσκοπος Κερνίτσης (Νομ. Συναγωγὴ) ἐπὶ Παΐσιου (τὸ β' πατριαρχεῦοντος) προβιβασθείσης τῆς ἐπισκοπῆς εἰς ἀρχιεπισκοπὴν κατὰ Σεπτέμβριον 1654 (Π. Πίνακες σ. 583).

ΚΟΖΑΝΗΣ

Γερμανός, ἅγιος, ἀρχιεπίσκοπος (6 Νοεμβρίου) λείψανα αὐτοῦ ἐν τῷ Κρεμλίῳ Σκευοφυλακείῳ («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τῆ' σ. 260).

¹ Ν. Κ. 10 Φεβρουαρίου 1892.

² Σπ. Παπαγεωργίου: Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κερκύρας. Κέρκυρα 1920.

ΚΟΛΩΝΕΙΑΣ

Θεοδόσιος, Κύριε βοήθει τῷ σφῷ δούλῳ Θεοδοσίῳ ἐπισκόπῳ Κολωνείας). Ὅρα Schlumberger εἰς ἔχρητι (Περιοδ. Ρωσ. Ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου τ. Η' τ. 3 σελ. 214)¹.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ ²

Ἰλαρίων, τῷ 869 ἐπὶ συνόδου κατὰ τοῦ Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Mansi, Concil. coll. τόμ. 16 σελ. 17-185.

Σεργίος³, ἐπὶ Ἀλεξ. Κομνηνοῦ. Montfaucon, Bibliotheca Coisliniana σελ. 104. Εἶναι ἄραγε ὁ αὐτὸς τῷ ἐν Sigillographie Byzantine σ. 183, «Σεργίῳ Προέδρῳ Κορίνθου»;

Γαβριήλ,

* **Νικήτας**, μὴ μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Le Quien, XI-XII αἰώνων. (Ἀμφότεροι), ἐν Sigill. Byzantine σ. 183.

Γεώργιος, 1027 μνημονευόμενος ὑπὸ τῶν Le Quien «τοῦ νῦν προεδρεύοντος ἐν Κορινθίοις» ἐν Ἑθν. Νομ. Μουσείῳ. Ὁ δεύτερος Γεώργιος ὁ παρὰ Le Quien, ἐπίσης γνωστὸς εἶναι ὁ

Γεηόργιος, ὁ Πάρδος. Ὅρα Σβορώνου Β. (1899 σ. 123 Νομ. Ἐφημ.)

Νικόλαος, τῷ 1156, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τοῦ Ναυπλίου καὶ Ἀργύρου Λέοντος (σελ. 188, «Σωτήρης» Περιοδ. τόμ. Α') Νικόλαος (Νικ. Χωνιάτης Ἐκδ. Βόννης σελ. 841) ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου.

Μανουήλ, τῷ 1230 ὁ Μελανιδζίου, Κορίνθου. R. E. G. 1894 σ. 80.

Θεόγνωστος, τῷ 1394 (Miklosich τ. Β' σ. 204, 287, 291).

Ἰωακείμ, τῷ 1477 ἐπὶ Μαξίμου (τόμ. ΙΖ' ἀρχαιολ. παράρτημα τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου σ. 20).

Σωφρόνιος, τῷ 1565 (Σωφρόνιος ἦν τότε καὶ ὁ μητροπ. Ἀθηνῶν. Ὅρα «Σωτήρης» τόμ. Β' περὶ μητρ. Ἀθηνῶν, καὶ τουρκογραφικὰ σελ. 172-173).

Ἰωάσαφ⁴, Turcograe. ἐπιστολὴ σ. 323.

Δαυρέντιος, τῷ 1580 περίπου παραιτησάμενος (Σάθα, Σχεδ. Ἱερειμ. σ. 181).

Νεόφυτος, διάδοχος τοῦ ἀνωτέρω (αὐτόθι...).

¹ Ν. Κ. 4 Μαΐου 1892.

² Ἴδε καὶ Π. Πολάκη, Κορίνθου ἐπίσκοποι, «Ἱερὸς Σύνδεσμος» 15 Σεπτεμβρίου 1916—1 Δεκεμβρίου 1916.

³ Τὰ σημειώματα περὶ τῶν μητροπολιτῶν Κορίνθου τοῦ ἀειμνήστου Μυστακίδου ἐν τῷ τετραδίῳ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ δὲν εἶναι χρονολογικῶς κατατεταγμένα. Περὶ τῶν πλείστων τούτων ὑπάρχουσι καὶ δελτία, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον προστίθεται ἀναλλοίωτον εἰς τὸ τοῦ τετραδίου.

⁴ Ἐν τῇ σειρῇ τοῦ τετραδίου μὴ μνημονευόμενος, ἀλλ' ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ, ἀνευ χρονολογίας.

Ἄνθιμος, τῷ 1601 (7109) Μεσ. Βιβλ. Σάθα τόμ. Γ' σ. 549. Ἐπὶ πατριάρχου Τιμοθέου εὑρίσκεται εἰς Π. Κ. 333 (3) οὗ τὴν ἀθώωσιν τῷ 1620 βλέπε Σάθα, Μεσ. Βιβλιοθήκη τόμ. Γ' σ. 561 Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ τὰ ἐξῆς]: ἐφ' οὗ ἐκλογή κατὰ προτροπὴν ὡς ἐπισκόπου Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος τοῦ Ἀθανασίου τῷ Ἰρι' (1602) ἐπὶ Ματθαίου (Νομ. Συναγωγὴ). Ἐπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μηνὶ Μαΐῳ τοῦ Ἰριστ' πρᾶξις, δι' ἧς καθαιρουμένων τῶν ἐπισκόπων Πολυφέγγους Θεοδοσίου καὶ τοῦ Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος Ἀθανασίου ἐνοῦνται ὑπὸ τὸν Κορίνθου αἱ ἐπισκοπαὶ αὗται τοῦ Νεοφύτου πατριάρχου ὄντος.

Δανιὴλ, ὁ τῷ 1628 Σερρῶν γενόμενος ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ Ἀχιλλείου. Καὶ τῷ 1627 ἀναφέρεται ἐπὶ Λουκάρεως συνοδεύσας τὸν Νικόδημον εἰς τὸν παρὰ τῇ Πύλῃ πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας, ὅπως πᾶν τυχὸν ἐμπόδιον ἀρθῇ διὰ τὴν καινουργῆ τυπογραφίαν ἣν ἐκόμισε κλπ. (Ἄληθ. σ. 37) πρβλ. Λάμπρου, Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τεύχος 8^{ον} σελ. 647, σπουδαιότατα ἐν σελ. 648-649. Ὁ Δανιὴλ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1638 ἐξωρίσθη.

Κυρίλλος, τῷ 1636 ἀντὶ τοῦ Γαβριὴλ ἐγένετο Φιλίππουπόλεως (ἄπερ ὄρα). Ἀρὰ γε αὐτὸς ὁ μετέπειτα Τορνόβου καὶ εἶτα πατριάρχης (Μαθᾶ) ὁ Σπανός; τῷ 1651 (πρβλ. Ἄληθειαν σελ. 105).

Ἰεζεκιήλ, τούτου τῷ 1639 καθαιρέσει νομίμῳ ὑποβληθέντος ¹ ἐγένετο ὁ πρόφην Ἐλασσῶνος

Ἰωάσαφ, τῷ Αὐγούστῳ ,αχλη' ²

Γρηγόριος, ὑπογράφων ἐν ἔτει 1642 μηνὶ Μαΐῳ εἰς πρᾶξιν τοῦ Παρθενίου κατὰ Κυρίλλου καὶ τῶν Καλβινιστῶν (ὄρα βιβλίδιον περὶ τούτου καὶ σημειώσεις εἰς τὰ ἀνέκδοτά μου). Τῷ 1655 ὑπογράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ Παΐσιου πατριάρχου πρὸς πατριάρχην Νίκωνα (Ἀνατολ. Ἀστῆρ(;) 1881 ἀριθ. 51) 1660.

Παρθένιος, τῷ 1668 ἐπὶ Μεθοδίου, φέρεται ὑπογράφων μεταξὺ Ἀδριανουπόλεως καὶ Ἀμασείας (περὶ ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ σελ. 64) ³.

Κάλλιστος, Νοεμβρίῳ ,αχξη' (Νομ. Συναγωγὴ) ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας

Ζαχαρίας, τῷ 1684, ὃς ἐμαρτύρησε (σ. 608, Σάθα Μεσ. Βιβλιοθ. τ. Γ')

Γρηγόριος, 1695 (Σάθα ὁμοίως σελ. 535).

Παρθένιος, 1760 (Σάθα, Νεοελ. Φιλολ. σ. 586).

Μακάριος, ὁ Νοταρᾶς 1764, αὐτόθι σελ. 587 ὁ τῷ 16^{ον} Ἀπριλίου 1805

¹ Ὑποσημ. Μυστακίδου: Οὗτος ἐγένετο Σοφίας ἀντὶ τοῦ Ἰγνατίου καθαιρεθέντος Μ. Β. τ. Γ' σ. 571.

² Ἡ περὶ τοῦ Ἰωάσαφ χρονολογ. σημείωσις προέρχεται ἐξ ἰδιαίτερου δελτίου.

³ Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ σημειοῦται: Μακάριος; μήπως Παρθένιος οὗ († ἀποθανόντος) ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Κάλλιστος.

ἀποθανόν. Φιλ. Σωζόμ. Οἰκονόμου σ. 418 ἐν σημειώσει. Τῷ 1768; μητροπολίτης Κορίνθου, (Σάθα, Τουρλοκρατουμένη Ἑλλάς σελ. 466 σημειώσεις).

Γαβριήλ, ὁ τέως πρωτοσύγκελλος τῆς μητροπ. Νικαίας τῷ Ἀπριλίῳ 1771 ἐπὶ Θεοδοσίου ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῶ ἐκλέγεται. Οὗτος ἐγένετο καὶ Νικαίας τῷ 1783¹, ὅτε τῷ Φεβρουαρίῳ ἐξελέγη ὁ ἱερομόναχος

Ζαχαρίας, περὶ οὗ ὄρα κατωτέρω. (Ἐν ἰδιαίτερω δελτίῳ παρεμβάλλεται ὁ]

Ἀθανάσιος, 1776. (Ἐκκλ. Ἀλ. 1904 σ. 217, ἐξ ἀνεκδότων Μ. Λαύρας).

Ζαχαρίας, ἐφ' οὗ τῷ 1801 παραιτησαμένου τοῦ ἐπισκόπου τῶν Δαμαλῶν καὶ Πολυφύγγου Νεοφύτου γνώμη αὐτοῦ διορίζεται ἐπίσκοπος ὁ ἐν ἱερομονάχοις κτθ' Ἰωάννης κατ' Αὐγουστον. Οὗτος ἀποθνήσκει τῷ Ὀκτωβρίῳ τοῦ 1819 καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος (μ)κελιτζίνης

Κύριλλος, περὶ οὗ ὄρα κατωτέρω. Οὗτος ἐφυλακίσθη τῷ 1821 ἐν Τριπόλει (σελ. 10 τοῦ Ζαφειροπούλου) «οἱ ἀρχιερεῖς καὶ πρῶχοντες ἐντὸς τῆς ἐν Τριπόλει φυλακῆς».

ΚΟΡΙΤΣΑΣ

Νίμφων, τῷ 1390, ἐπίσκοπος, ἐν ἐπιγραφῇ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς Μόριας Β. Α. τῆς Κοριτσᾶς 20λεπτον ἀπέχοντος. Byz. Zeit. 1908 σ. 129-130.

ΚΡΗΤΗΣ (Γόρτυνος μητροπόλεως)

Θεόδωρος, κατὰ τὸ 539, Corpus Inscriptionum Graecarum 8635 (IV. τ.).

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος ι' - ια' αἰῶνος, σελ. 116 τ. ΙΓ'. τοῦ Ρωσ. Ἀρχ. Ἰνα. Σημ. Ἡ Γόρτυς ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ κατεστράφη καὶ μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ Ν. Φωκᾶ τῷ 960 ἔμεινε ἀεὶ ἐκπεσοῦσα.

ΚΥΨΕΛΛΩΝ

Parthey 1866 ἔκδ. (Notitia). 2, 95. Ἐκ τῶν 39 ἀρχιεπισκοπῶν ἡ 12. Κύψελλα τᾶ. Λέοντος τοῦ Σοφοῦ, Διατύπωσης².

10, 105 ἐπὶ τοῦ ιε' - ιστ' αἰῶνος, ἐκ τῶν 40 ἀρχιεπισκοπῶν ἡ η'.

11, 127 ἐπὶ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου τοῦ Γερ. τῶν 27 ἀρχιεπισκοπῶν 7^α, τὰ Κύψελλα.

6, 69. Ordo sedium, τῶν αὐτοκεφάλων ἀρχιεπισκοπῶν κδ'. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπαρχίας Κυψέλλων ὁ Κυψέλλων ὡς καὶ ὁ Αἴνου.

31^α, Ἐπαρχία Ροδόπης καὶ ὁ Ἀγγιάλου κλπ. 8, 69. Οὕτω καὶ παρὰ Νεῖλω Δοξαπατρῆ Ζ'.

¹ 1, 64 ὡς νζ'. ἐν ᾧ καὶ ὁ Αἴνου 65.

¹ Ὑποσημ. Μυστ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», Γ'. σ. 122 σιγίλλιον τῆς τῶν Βοδενῶν Σχολῆς.

² Πρὸς ἀποφυγὴν σφαλμάτων πρβλ. Γερ. I. Κονιδάρη: Τακτικά ἐν Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τόμ. ΚΒ, σ. 756 - 757, (ὁδηγὸς τῶν Notitiae Episcopatum = τακτικῶν).

7,64. κγ'. ὁ Κυψέλλων κλπ. (Ψευδεπιφάνιος). Κυψέλλων ἐν Miklosich et Müller. Οὗτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος δίδωσι τῷ Πατριάρχει 16 ὑπέρπυρα (τῷ 1324 καὶ ὁ Αἶνον 100 ἴδε).

Κωνσταντῖνος, (σελ. 119 τοῦ Α' τόμου) ἔτος 1256 ἐπὶ Ἀρσενίου Πατριάρχου.

Ἔορα καὶ ἐκ τοῦ Le Quien ἐν τετραδίῳ¹.

Θεοδόσιος, Πρὸς τούτους ὁ Μελιτηνῆς ὑπέρτιμος καὶ πρόεδρος Κυψέλλων Θεοδόσιος.

ΚΝΩΣΟΥ

Κωνσταντῖνος, ἐκ μολυβδοβ. ι' - ιβ' αἰῶνος. Παντοῦσκο Ἰνστιτούτου Ρωσ. τόμ. ιγ' σ. 89.

ΚΩ

Ἀριστοκράτης, ἐν Πανδώρας τόμ. ιθ'. (1868 - 1869) ἐπίσκοπος ὁσιώτατος σελ. 47. Κατὰ Σακκελίωνα, τὰ γράμματα ἴσως τῆς ε'. ἑκατονταετηρίδος².

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΣ

Ἔορα ἐν B. C. Hell. 1899 (122 - 123) τοῦ Millet περὶ Μιστρᾶ (καὶ 1906) μ. Λακεδαιμ. ὀνόματα ἐξ ἐπιγραφῶν (1312, 1330, 1341, 1339 κλπ.). Ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Πελοποννήσου ὡς καὶ ὁ Κορίνθου.

Ἐτιμήθη εἰς μητρόπολιν ἐπὶ Ἀλεξίου καὶ ἐπὶ Πατριάρχου Εὐσταθίου ἐν ἔτει 6590 (= 1082) πρῶν οὖσα ἐπισκοπὴ τῶν Πατρῶν.

Κατὰ τὸν Φατσέα (Γ. Γράμματα σελ. 138 - 140 τόμ. β') ἔχει τρεῖς ἐπισκόπους τὸν Ἀμυκλῶν, Καρυουπόλεως καὶ Βρεσθένης.

Ἴδε περὶ Λακεδαιμονίας τὰ Παλαιῶν Πατρῶν. Τῇ Ἰουνίῳ 1365 (Miklosich τόμ. Α'. σελ. 472) ἐγένετο σιγίλλιον Πατριαρχικόν, δι' οὗ ἀποσπᾶται ὁ ἐν Πέλοποννήσῳ ἐν Μιζισθρᾶ (Μιστρᾶ) ναὸς (ἀνεγερθεὶς παρὰ τοῦ δεσπότη κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Καντακουζηνοῦ) τοῦ Κ^{ου} Θεοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, ὁ μετὰ μονυδρίου ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Λακεδαιμονίας καὶ γίνεται σταυροπήγιος καὶ πατριαρχικός.

Θεόκλητος, τῷ 869 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῇ κατὰ τοῦ Φωτίου συγκροτηθείσῃ συνόδῳ (Mansi τόμ. 16. σελ. 37 - 195)³.

¹ Τοιοῦτον τετράδιον δὲν ἀνεῦρον.

² Ν. Κ. 26 Μαρτίου 1892.

³ Μεταξὺ τῶν σημειώσεων εὑρέθη καὶ ἡ κατωτέρω σημείωσις προερχομένη ἐξ ἀποκόμματος ἐφημερίδος τῆς Κ^{ων}πόλεως τῆς 12^{ης} Ἰουλ. 1896 ἔχοντος ὡς ἑξῆς: Δύο ἑρχαῖοι ἱεράρχαι Ἀναγινώσκομεν ἐν ἀττικῷ φύλλῳ. Ἐν θέσει Πεσονήσια ἀπέχοντα τῆς Μοιῆς Καστορίου ἡμίσειαν ὄραν βορειοδυτικῶς καὶ πρὸς βορρᾶν τοῦ χωρίου Καστορίου ὑπάρχει ναὸς, ὅστις ἦτο πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἐρειπωμένος καὶ ἀνακαινισθεὶς ἐνεκαινίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1878, παρὰ τοῦ ἐπισκόπου Γυθείου Παρθενίου. Ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ ἱεροῦ ἐν θυρώματι διεσώθησαν δύο εἰκόνες ἁγίων ἱεραρχῶν, ὧν

Θεόπεμπτος, ἐπίσκοπος τοῦ ι' αἰῶνος, ἐκ μολυβδοβούλλου (Revue des études grecques τόμ. II σελ. 249 ὑπὸ Schlumberger καὶ O. Christianus τοῦ Le Quien τόμ. II σ. 1740 στ. 189). Ἐξ Ἀθηνῶν οἰκιστὸς τοῦ Χ αἰῶνος, πρβλ. Schlumberger περὶ τριῶν ἄλλων εἰς τὴν Σιγγλιογραφίαν τῶν 183 - 184.

Δεόντιος, περὶ τὸ 1050 καὶ αὐτόθι σελ. 184.

Θεόδωρος, > > > >

Νεόφυτος, τῷ 1393 (Γεδεὼν Ἀθ. σ. 115 καὶ σημείωσιν).

Γρηγόριος, τῷ 1565. «Σωτήρ» περιοδικὸν Ἀθηνῶν τόμ. Α'. Turcogr. σ. 173 ὑπογράφει τὴν καθαιρέσιν Ἰωάσαφ.

Θεοδόσιος, τῷ 1575 ἐπὶ Ἰερεμίου τοῦ β', (Σχεδ. Σάθα Ἰερεμ. σ. ψγ' καὶ διγ' (:)) καὶ Σινᾶ ὑπόσημ. ἔγγρ. σελ. 58).

Ἰεζεκιήλ, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ὀσιώτατος ἐγένετο Φεβρουαρίῳ ζεθ' ἐπὶ Ματθαίου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε καὶ ἐξελέγη ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Χρῦσανθος, τῷ 1601 ἐπὶ Ματθαίου (τὸ γ') Ἰνδ. ιδ' Μαρτίου 21 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β'. σ. 780 Νομ. Συναγ.). Καθαίρεται οὗτος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1603. Φαίνεται ὅτι συνεχωρήθη, διότι τῷ 1612 ἔγραφε σὺν τῷ Μάνης Νεοφύτῳ τῷ Καρόλῳ Γονζαγνίῳ δουκὶ τοῦ Νεβέρ τοῦ μόνου ἀξιώσεις προβαλόντος ἐπὶ διαδοχῇ τοῦ θρόνου τῶν Παλαιολόγων (Σάθα: Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σελ. 197. 198). Οὗτος ἦν ὁ Χρῦσανθος ὁ Λάσκαρις σελ. 207 αὐτόθι ἐν σημειώσει. Ἐπὶ Ραφαήλ ἐγένετο ὁ ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας ὀσιώτατος ἱερομόναχος

Διονύσιος, 1603, Ἰανουαρίου 18. (ζριβ'). Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος... λειτουργήσας ἐχειροτόνησε καὶ ἐπίσκοπον Καρνουπόλεως καὶ Ἀμυκλῶν ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Παλαιῶν Πατρῶν κὺρ Τιμόθεος κλπ. καθαιρεῖται Ἰουνίῳ 1606 (ζριε', Νομ. Συναγ.). Ἀπέθανε περὶ τὸ 1620, διότι τότε χρονολογεῖται ἡ τοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ συκοφαντηθέντος Κορίνθου Ἀνθίμου ἀθώωσις (Σάθα, Μεσ. Βιβλιοθήκη Γ'. σελ. 561). Ἐπὶ τούτου ἐγένετο τόμος, δι' οὗ ἀναπόσπαστος τῇ ἐπαρχίᾳ Λακεδαιμονίας κηρύσσεται ἡ Δημητρίανη. Τῷ 1618 γράφει πρὸς τὸν δούκα τοῦ Νεβέρ τῷ Παλαιολόγῳ (Σάθα, Τουρκοκρ. Ἑλλάς σελ. 207). Ἐπὶ Τιμοθέου ἀπήντησα αὐτὸν ἐν Π. Κ. 333 (τῷ 1609 ἀπαντῶ ὄρα Αἴνου). Ὅρα Berger de Xivrey «Mémoire sur une tentative d'insurrection organisée dans le Magne de 1612-1619 au nom du duc de Nevers, lue à l'Académie des Inscriptions et Belles Lettres dans la séance du 9 juillet 1841 - Extrait de la Bibliothèque de l'école des Chartes, Juillet-Août 1841. Paris 1841 σελ. 24. Ἐν σελ. 18 ὑπόσημ.

τῆς μὲν πρὸς δεξιὰ σώζεται εὐαναγνώστως ἡ ἐπιγραφή ἡδε: Λακεδαιμονίας Θεοκλήτος, τῆς δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ συλλαβὴ ιλος (Κύριλλος) Ἀλεξανδρείας. Τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου τούτου Θεοκλήτου μέχρι τοῦδε ἦτο ἀγνωστον, διὰ τοῦτο παρακαλεῖ ὁ σεβασμ. Σπάρτης Θεοκλήτος πάντα περὶ τὰ ἱστορικά, ἀρχαιολογικά καὶ βυζαντινὰ ἀσχολούμενον καὶ γινώσκοντά τι περὶ τοῦ ἁγίου τούτου νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ».

φέρεται ἡ ἐξῆς ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν δούκα τοῦ Νιβέρ, οὗ ἀνὰ τὴν Μάνην εἶχον διασπαρῆ αἱ εἰκόνες (portraits) «τῷ ἐκλαμπροτάτῳ καὶ εὐσεβ-
στατῳ καὶ γαληνοτάτῳ δονκί Νοβερσίας Κάρλῳ Παλαιολόγῳ».

Τὴν ἐκλαμπροτάτην καὶ σεβασμιωτάτην εἰκόνα τῆς σῆς ἐνδοξότητος ἴδον καὶ προσεκύνησα καὶ ἠδέως κατεφίλησα, δεόμενος τοῦ Θεοῦ ἀξιῶσαι με προσκυνεῖν αὐτὴν ἐγὼ τε καὶ πάντες οἱ ἡμέτεροι μέχρις ἐσχάτης ἡμῶν ἀνα-
πνοῆς. Ὅς ποιῆσαι καὶ διαφυλάξαι αὐτὴν ἀνωτέραν παντὸς λυπηροῦ καὶ
πονηροῦ συναντήματος. Ἀμήν. Ἰουλίου ιγ' ἰνδικτ. α', ὁ ταπεινὸς μητροπολί-
της Λακεδαιμονίας Διονύσιος καὶ εὐχέτης καὶ οἰκέτης τῆς σῆς ἐκλαμπρότητος».

Ἰωάσαφ, τῷ 1621, καὶ 1622, 1624. Ὅρα προσθήκα; καὶ διορθώσεις
Δημητρακοπούλου, «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1899 φύλ. Α. σ. 24 Σιγίλ. Μονῆς Φιλο-
σόφου ἐν Ἐκκλ. Ἀλ. τόμ. Β' 668)

Ἰωάσαφ, τῷ 1640, σιγίλλιον Ἄνδρου μονῆς Ἀγίας καὶ τῷ 1641 ἐν
Π. Κ. 333.

Γαβριήλ, τῷ Ἰανουαρίῳ 1641¹

Παρθένιος, κατὰ Δεκέμβριον 1641 εὑρηται κατὰ Σάθαν. Τῷ 1643
ἀπαντῶ τὸν Γαβριήλ, ἀνθ' οὗ ἐπὶ ψευδεῖ εἰδήσει θανάτου αὐτοῦ χειροτο-
νεῖται Λακεδαιμονίας ὁ

Ζωσιμάς, οὗ ἡ παραίτησις τῷ 1656. Καὶ πάλιν

Γαβριήλ, ὃν ἀπαντῶ τῷ 1669 εἰς Π. Κ. 339.

Δωρόθεος, ὁ μετέπειτα Μονεμβασίας (Σάθα, Νεοελ. Φιλ.)

Θεοδώρητος, Οὗτος ἦν ἐκ Δημητσάνης καὶ ἱερέυς ὢν κατὰ τὸ 1656
ἦλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν σὺν ἄλλοις (περὶ ὧν ἴδε τὰ περὶ Δημητσάνης ἐμὰ
καὶ ἱστορίαν Ἀγίας πόλεως σελ. φισ') πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατριάρχου
Ἱεροσολύμων Παΐσιου. Οὗτος τῷ 1691 ὑλογράφει ὡς πρόφην Λακεδαίμονος
ἐν σιγίλλῳ περὶ τῆς Μ. Σχολῆς τοῦ Καλλινίου (Ἀλήθεια τόμ. Δ' σελ. 150.
Θεοδώρητος μητρ. Λακεδ. τόμ. Δ' σελ. 69 (Μεσ. Β. Γ' σελ. 487) τῆς Ἐκκλ.
Ἱστορίας Μελετίου, καθαιρεῖται καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1674 ἐπὶ Γερασίου ὁ

Κύριλλος,

(Ἰεζεκιήλ, ἀνθ' οὗ τῇ 21 Μαρτίου 16²)

Παρθένιος, τῷ 1741 («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Ι' σ. 156) 1750 ἀποθνήσκει
καὶ τὸν Φεβρουάριον διαδέχεται αὐτὸν ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Δημητσάνης

Ἀναγίας, τῷ 1767 ἐκαρτομήθη (Σάθα, Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σελ.
465 καὶ Νεοελ. Φιλ. σελ. 604). Ὁ ἐκ Δημητσάνης (Λαμπάρδης) Ἐβδ. φύλ. 52
Παναγιωτοπούλου.

¹ Εἰς ἰδιαιτερον δελτίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, Λακεδαιμονίας καὶ Δημητσάνης παρου-
σιάζονται οἱ τρεῖς ἐπίσκοποι κατὰ τὴν ἐξῆς σειρὰν: Ἰωάσαφ, οὗ ἀποθανόντος ἐξελέγη
κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1641 ὁ Παρθένιος, οὗ μετ' ὀλίγον τελευτήσαντος ἐξελέγη
ὁ πνευματικὸς Γαβριήλ, τῷ 1641 Ἰανουαρίου (Νομ. Συναγρ.)

² Ἡ σημείωσις αὕτη εἶναι ἡμιτελής καὶ ὡς πρὸς τὸ ὄνομα διαγεγραμμένη, ἀλλ'
οὐχὶ πλήρως.

Παρθένιος, Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σ. 465 καὶ 466 ἐν σημ. καὶ εἶτα ὁ πρῶην μέγας πρωτοσύγκελλος

Νεόφυτος, τῷ Φεβρουαρίῳ 1777 ἀποθνήσκει οὕτως καὶ διορίζεται ὁ δσιώτατος ἱερομόναχος

Γρηγόριος, ὅστις τῷ 1791 ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Ματθαίου μετετέθη ἐκ Βιδύνης καὶ τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1801 ἐγένετο Δέρκων. Ἀντὶ τούτου τῷ 1791 τὸν Νοέμβριον γίνεται Λακεδαιμονίας ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Προύσης

Δανιήλ, ὅστις τῷ 1801 ἐξελέγη Νικαίας, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ὁ Θεοδωρουπόλεως θεοφιλέστατος

Χρυσανθός, (Ἰούνιον τοῦ 1801) περὶ οὗ ὄρα Κουρούτσεσμε ἐμά.

ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ¹ (Φρυγίας)

Ἡλίας, ἐπὶ βούλλας ἐκ μολύβδου ε' - α' αἰῶνος μητροπολίτης Schlumberger, Mélanges σ. 235.

Διογᾶς, ἐπίσκοπος, ἀντὶ Διογένους², ἐξ ἐπιγραφῆς ἐν Οὐσακίῳ εὐρεθείσης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ³

Ἀχιλλίος⁴ «Στιχηρὰ τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου, μητροπολίτου Λαρίσσης, ψαλλόμενα τῇ ιε' τοῦ Μαΐου μηνός». Οὐδ' ὁ Ἀχιλλίος ἔχει ἰδίαν ἐν τοῖς μνηαίοις ἀκολουθίαν. Ὅρα περὶ Τρίκκης Χειρόγρ. Ἐθν. Βιβλ. 888, ὄρα καὶ ἀκολουθίαν ἐν αὐτῷ χειρογ. 827.

Βασίλειος, Montfaucon Bibl. Coisl. σ. 104.

Νικάνδρος, τῷ 1285. Ἐπὶ Βέκκον Πατριάρχου. Mansi Concil. XXIV σ. 591-595.

Νεῖλος, τῷ 1348. Ἐπὶ σπονδύλου κίονος ἐκ λευκοῦ λίθου ἐν τοῖς εὐρειπίοις νεοδημητίου τινὸς ἐκκλησίας ἀτελοῦς κατὰ Ν. Ι. Γιαννόπουλον γράφοντα ἐν Β. C. Héliénique, 1899 σ. 406 καὶ δημοσιεύοντα κάλλιον τὴν ἐπιγραφὴν. Ἡ ἐπιγραφὴ ἔκειτο κατὰ τὸν Heuzey (Mission en Macédoine, σ. 447 ἢ ἐπιγρ. ἀριθ. 229) au palais épiscopale de Stagi (Kalambaka) ἢ κατὰ Duchesne (Mémoire sur une Mission au Mont Athos 1876 σελ. 133

¹ Περὶ Λαοδίκειαν Συρίας. Ὁ αὐτὸς τόπος τοῦ Σταυροῦ κλπ. Τὸ ὄνομα Ἀλλίας — Ἡλίας.

² Κατὰ τὸ Ἀσκλᾶς Ἡρᾶς. Ὅρα ἐν Inscrp. Bureschianaes ὑπὸ Α. Körte σ. 31 ἢ ἐπιγραφὴν 55η ἐν Greiswald 1902. Κατὰ τὸ Λαμᾶς ἐπίσκοπος Μαγνησίας ἐπὶ Μαιάνδρῳ, Le Quien Γ' 697.

³ Περὶ μητροπολιτῶν Λαρίσσης ὄρα καὶ Ἑβδομάδος φῶλ. 121 καὶ 122 καὶ Ν. Βέη ἐν Ν. Jahrbücher Δ' τόμον περὶ Βησσαρίωνος κλπ. καὶ Pargoire.

⁴ Φέρεται ὡς ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

καὶ 134) dans la cour de l'évêché à Trikala, ἐρμηνευθεῖσα δὲ ἀπεδόθη εἰς τὸν μητροπολίτην Νικόλαον, οὐχὶ ὀρθῶς.

Ἀντώνιος, 1366, Mission en Macédoine τοῦ Heuzey. Duchesne (:), Archives de Missions 1876.

Νεῖλος, ἐπέχων καὶ τὸν τόπον τοῦ Σίδης τῷ 1372 / 73¹.

Διονύσιος, 1425-6 (ἴδε παραπομπὰς Νεῖλου σ. 442), ὑπὸ τούτου ἐχειροτονήθη ὁ ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου Ἰωάσαφ ("Ἴδε Inscript. Chrétiennes de Thessalie ἐν B. C. H. 1899 σ. 408)².

Μάρκος, τῷ 1499 (αὐτόθι).

Βησσαρίων, ὁ πρότερον Δημητριάδος ἐπίσκοπος ὢν προεβιβάσθη εἰς τὴν μητρόπολιν Λαρίσης ἀντὶ τοῦ τῶν τῆ δε μεταχωρήσαντος μητροπολίτου Μάρκου τῷ 1498 (= 6998 = 1490) ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Α' ³ Οὗτος εἶναι κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ μονῆς τῶν μεγάλων Πυλῶν, τῆς κοινότερον τοῦ Δουσίκου καλουμένης, καθ' ἣ δὲ ἐν σημειώσει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 798 χειρογράφου τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης ἄλλοτε ἀληντήσαμεν «ἐκοιμήθη ὁ αὐτὸς ἀρχιερεὺς καὶ πανιερώτατος μητροπολίτης Λαρίσης κύριος βισσαρίων ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος δευτέρας θετταλίας καὶ πάσης ἐλάδος καὶ τὸν τόπον ἐπέχοντας τοῦ Ἐφέσου ἐν Σεπτεμβρίῳ εἰς τὰς δεκατρεῖς ἡμέρας δευτέρα ἐν τῷ ζμθ, ἰνδικτιῶνος ιδ'» ἤτοι τῷ 1541⁴. Ἐν τῷ τμήματι τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἐν χειρόγραφον περιέχει τὴν ἀκολουθίαν αὐτοῦ, τὸ δὲ 724 ἐν φράσει κοινῇ. Ἐπίσης ἴδε καὶ σημειώσεις ἐν χειρογράφοις 692 καὶ 730 κατὰ τὴν σήμερον τηρουμένην ἀρίθμωσιν, εἰς ἣν φοιτῶντες ἐν Ἀθήναις καὶ ὑπὸ τὸν μακαρίτην Σακελλίωνα ἐργαζόμενοι καὶ ἡμεῖς συντελέσαμεν. Ἀσματικῇ

¹ Εἰς ἰδιαιτέρον δελτίον προστίθενται τὰ ἐξῆς: "Ορα Acta, Patriarchat. I, 587. Νεῖλος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Σίδης ἐν Byz. Zeitschrift τόμ. Η' σ. 486 ἐν "αωπα" (1372/3). Τῷ 1367 ἀναφέρεται παρὰ Ἀμασειας.

² Εἰς τι πρόχειρον σημείωμα σημειοῦται καὶ τὸ ἔτος 1410.

³ Ἐξεδόθη ἡ πρᾶξις τῆς ἐκλογῆς ἐν σελ. 18-20 τοῦ Β' τόμου τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σακελλίωνος πατρός. "Ορα καὶ τὰ αὐτόθι πρῶταισχυρικά περὶ Βησσαρίωνος σ. 15-18. Εἰς τι τεμάχιον χάρτου ἀνεύρομεν (ὁ ἐκδότης) τὴν ἐξῆς σημείωσιν: Couvent de Hagios Sotir Megalon Pylon (Dousko) an du Monde 7066 (1558) σελ. 450 ἢ N° 242. Ἀνηγέρθη ὁ πάνσεπτος οὗτος καὶ θεῖος ναὸς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν Μεγάλων Πυλῶν, πρῶν μὲν ἐν ἄλλῳ σχήματι παρὰ τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν Βησσαρίωνος ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης καὶ τοῦ ἀγαθέλφου αὐτοῦ Ἰγνατίου, ἐπίσης Καπούας καὶ Φαναρίου ὕστερον δέ, ἐν τούτῳ περικαλλεῖ σχήματι οἷον ὁράται ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων καὶ ἀνιστορήθη παρὰ Κυροῦ Νεοφύτου τοῦ αὐτοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ τὸν αὐτὸν θρόνον τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Λαρίσης ἰθύνοντος καὶ τῶν ὑπ' αὐτῷ θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων τοῦ τε Αἰτζας Λουκά τοῦ Δημητριάδος Ἰωσήφ καὶ τοῦ Φαναρίου Μαρτυρίου, ἐπὶ ἔτους 755' μηνὶ νοεμβρίῳ ὀκτώ, ἰνδικτιῶνος α'.

⁴ Ἡ μνήμη αὐτοῦ τῇ 15 Σεπτεμβρίου, ὅτε κατ' ἄλλα χειρόγραφα ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Τὸ τεῦχος ὑπ' ἀριθ. 800. ("Ἄγνωστον τί ἐννοεῖ ὁ Μυστακίδης).

ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Βησσαρίωνος ἐξεδόθη ἐν Κ/πόλει τῷ 1800, ἀλλὰ ταύτης ἀντίτυπον δὲν εἶδομεν¹.

Δημήτριος, Σάθα σχεδ. ψγ' 11.

Διονύσιος; ἐν φύλλῳ 41 β' τοῦ 650 χειρογρ. τῆς Ἐθν. Βιβλ. Ἑλλάδος φέρεται, ὅτι ἐκοιμήθη ὁ πανιερώτατος μ. Λ. κύρ Δ. ἐν ἔτει ζη' = 1510 μηνί μαρτίῳ ἡμέρᾳ πέμπτῃ καὶ ἦτις ἔτυχε νὰ εἶναι ἡ μεγάλη πέμπτη».

Βησσαρίων, 1520 — 1541 Association 1875 σελ. 233 ὄρα ἀνωτέρω τὸ ὄνομα.

Νεόφυτος, τῷ 1544 εὐρίσκεται ἐν Ἀγίῳ Ὄρει. Ἦτο πρόην Σταγῶν καὶ διάδοχος καὶ ἀνεπιὸς τοῦ Βησσαρίωνος (αὐτόθι). (Ὅρα ἀλληλογραφίαν ἐν ἐφημ. «Κωνσταντινουπόλει» τῇ 6 Ἰουνίου 1887) πρβλ. καὶ Σακελλ. ἐν Δελτίῳ σ. 18 ἀνωτέρω. Ἐν Τουρκογραφίᾳ σ. 258 καὶ 172 ὅπου ὑπογράφει τὴν καθαιρέσιν τοῦ Ἰωάσαφ (1565). Συνυπογράφει τῷ Θηβῶν Ἰωάσαφ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει παρευρεθεὶς εἰς γράμμα δωρητήριον τῆς Συνάξεως εἰς Ἱερεμίαν τὸν Α' φέρον ἡμερομηνίαν ζνβ' (1544) ἰνδ. β. Ἐξῆ ἔτι κατὰ τὸ 1584. Ὅρα χειρογρ. Ἐθν. Βιβλ. ἀριθ. 652. Εἶναι οὗτος ὁ παρὰ Heuzey ὑπ' ἀριθ. 242 ἢ σελ. 440, ὥστε ἐξῆ ἔτι τῷ 1558; τῷ 1572 Ἱερεμίας ὁ Τρανός².

Ἱερεμίας, ὁ τῷ 1572 πατριάρχης ὁ Τρανός (ὄρα Turcograecia, Δελτ. Ἱστορ. Γερλάχιον, Σάθαν καὶ Zachariae von Lingenthal ἐν σελ. 43 τοῦ 7 ἀριθμοῦ τοῦ 28 τόμ. τῆς 7^{ης} σειρᾶς, τῶν Mémoires de l'Academie Imperiale des sciences d. S. Petersburg 1881 πρὸς τὸν Μυτιλήνης περὶ τοῦ Ἡρακλείας, αὐτόθι. Ὅρα καὶ Ἱερεμίαν ὡς Λαρίσσης ἀπὸ Τρίκκης γράφοντα³. Ἡ Λαρίσσα ἐδόθη σὺν τῇ μητροπόλει Χίου τῷ Μητροφάνει παραιτησαμένῳ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῷ 1572 (Γεδεών, Π. Πίνακες 516), ἀλλὰ τὴν πρώτην παρεχώρησεν ἄλλῳ.

Ἱερεμίας ὁ μετέπειτα Πατριάρχης τῷ Μαίῳ τοῦ 1572 ἀναδειχθεὶς. Τούτου ἐπιστολαὶ ἀχρονολόγητοι Turcogr. σ. 327-28 πρὸς τὸν πατριάρχην. Ἐν τῇ πρώτῃ συνυπογράφει ὁ Δημονίκου καὶ Ἐλασσῶνος Δαμασκηνός.

¹ Heuzey, αὐτόθι σ. 440 ἢ ἐπιγρ. 242.

² Εἰς τι φύλλον ἀνεξάρτητον εὐρίσκω τὴν ἐξῆς σημείωσιν τοῦ Μυστακίδου. 5) ὅποιω δῆποτε καταλόγῳ καὶ τάξει καὶ σχήματι ἦ, ταρχὰς καὶ κενοφωνίας (τὸ χειρόγραφον κενοφωνίας κενοφωνία = ματαιολογία λέξις μ. τ. γ). προξενήσας ὡς κακεργάτης (ιδεὲ Σακελλίωνος, Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τόμ. β' σελ. 15-17) κα ταχέως ἐπιτυχῶν τῆς λάσεως. Τούτου γὰρ χάριν ἀπολέλυται τῇ διαλειφθείσῃ σεβασμῖα καὶ ἱερᾷ βασιλικῇ μονῇ τοῦ Μετεώρου καὶ τὸ παρὸν σιγίλλιῶδες γράμμα τῆς ἡμῶν ταπεινότητος ἐπὶ τὸ προσεῖ(ναι) αὐτῇ εἰς μόνιμον καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν κατὰ μῆνα Νοεμβρίου ἐπὶ ἔτους ζν' Ἰνδικτιῶνος ιε' ὁ... μητροπολίτης Λαρίσσης ὑπέρτιμος καὶ ἑξαρχος δευτέρας Θεσσαλίας καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Ἐφέσου Νεόφυτος. Ὅρα ἐπίσης περὶ τοῦ τίτλου (Λάμπρου Ἐθν. Ἐταιρ. τόμ. Α' σελ. 114 καὶ ἐν σελ. 261 αὐτόθι).

³ Ἐν ἰδιαίτερόν δελτίῳ τὰ ἐξῆς ἴδε εἰς τὸ κείμενον.

Δανιήλ, ἐν ζπα' (1573) ὑπ' ἀριθ. 230 παρὰ Heuzey. "Ορα Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου Παράρτημα Κ-ΚΒ' σελ. 96. Ἰωάσαφ ἐπίσης κατέχει τὸν θρόνον ἀποκηρύττει (:). "Ορα αὐτόθι καὶ Σάθα, Ἰερεμ. Σχεδ. 146-48... παρὰ Σάθα δὲν ἀναφέρεται ἐν Μ. Β. τὸμ. Γ'.

Δημήτριος, 1575-78, Σάθα, Νεοελλ. Φιλολογία καὶ Turcograec. σ. 507. Κατὰ τὸ 1576 ἀναφέρεται ὁ Λαρίσης «Nomen ejus Demetrius»¹.

Ἰωάσαφ, ὅστις προεδρικῶς ἔλαβε καὶ τὰ Ἰωάννινα, ὦν Λαρίσης (Σχεδ. Σάθα, Ἰερεμ. ψγ' καὶ 146) τῷ 1581. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαρίσης Δανιήλ, ἔλαβε κατὰ τὰ συμπεφωνημένα τὴν Λαρισαίων μητρόπολιν (αὐτόθι σ. 148).

Παχώμιος, ἐπ' ὀλίγον κατὰ συναρπαγὴν γενόμενος Λαρίσης, ἐπίσκοπος ὦν Δημητριῶδος· ἀλλ' ἠθωώθη ὁ Ἰωάσαφ καὶ ἐπανελάβε τὴν ἐπαρχίαν του, τοῦ Παχώμιου τηρήσαντος τὸν τῆς Δημητριάδος ἐπισκοπικὸν θρόνον (σ. 160 σχεδ. Σάθα).

Νεόφυτος, † 1584.

Διονύσιος, Ἀπὸ τοῦ 1593 ἦν ὁ κατόπιν Διονύσιος (ἐν συνόδῳ τοπικῇ παρασταθεὶς τῷ 1593, Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. 179, Μαυροκωρδ. Βιβλ. 75). Τῷ 1601 (φύλ. 178^β Νομ. Συναγ. τῇ ιε' Μαΐου τοῦ ζρθ' = 7109 - 5508 = 1601. Ἐπειδὴ ὁ χρηματίας μητροπολίτης Λαρίσης Διονύσιος «πρότερον πολλάκις παραινεθεὶς καὶ ἐπιτιμηθεὶς παρὰ τε τοῦ ἐπιτροπεύοντος τὸν πατριαρχικὸν θρόνον μακαριωτάτου Ἀλεξανδρείας κὺρ Μελετίου ἐφάνη ἐν πᾶσι ἀπειθῆς καὶ καταφρονητῆς τῶν τότε καὶ τῶν μετὰ ταῦτα δοθέντων πατριαρχικῶν συνοδικῶν γραμμάτων... ἀπέδρα εἰς τόπους ἄλλοτρίους τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας καὶ ἀδυνατῶς ἔχει ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐποίησάμεθα ψήφους κανονικὰς εἰς τὴν ἀγιωτάτην λαρισαίων μητρόπολιν χηρεύουσαν ἤδη μῆνας ἕξ. (Ἐν τῷ) ναῶ τοῦ Μ. Γεωργίου ἐξελεξάμεθα τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἱερομόναχον καὶ πνευματικὸν κὺρ Θεωνᾶν.

Θεωνᾶς, τῷ Μαΐῳ τοῦ 7109 = 1601 («Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθεια» Β' σ. 780. Σάθα, Μ. Βιβλ. τ. Γ' σ. 549). Ὁ Σάθας (Γουρκοκρατ. Ἑλλάς σ. 215) σφάλεται περὶ αὐτοῦ γράφων τὰ τῆς γνωστῆς ἐπαναστάσεως. "Ορα τὰ τοῦ Κεραμέως ἐν σελ. 44-45 τοῦ ἀρχαιολογικοῦ παραρτήματος τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου τοῦ 17^{ου} τόμου. Ἦν οὗτος πρότερον ἀπὸ τοῦ 1592. «Ἄτε τοῦ ἐν αὐτῇ προστατεύοντος κὺρ Θεωνᾶ τῶν τῆδε μεταστάντος θανάτῳ φυσικῷ τῷ ζριβ' (1604) ἐν μηνί Ἰανουαρίῳ ἰνδ. β^{ας} ἐξελέγη ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος,

Λεόντιος, τῷ ζριδ' (= 1606) χρεωστικὸν αὐτοῦ ἐν τῇ Νομ. Συναγωγῇ, ὄρα Βεράτιον αὐτοῦ εἰς Γεδεών, Ἐκκλ. Δίκαια σελ. 62, ἰδίως τὴν σελίδα 63.

Τιμόθεος, 1612, ὁ τῇ ἐκλογῇ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἀντιταχθεὶς (Γεδ. Πατρ. Πίν. σ. 547) καὶ τῷ 1620 (Legrand, Bibl. Hell. IV σ. 343) ὁ τῇ ἐκλογῇ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἀντιταχθεὶς.

¹ Ἐν τῷ τετραδίῳ μετὰ τὸν Δημήτριον, τίθεται ὁ Δανιήλ, ἀλλ' ἄνευ χρονολογικοῦ τινος σημειώματος, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ.

Γρηγόριος, Ὅρα Δημητρακοπούλου, προσθ. και διωρθ. σ. 64 τῷ 1621, τῷ 1624 ὑπογράφων ἐν σιγίλλῳ τῆς Μονῆς Φιλοσόφου («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» τ. Β' σ. 668), ὑπογράφων τὴν κατὰ Κυρίλλου πράξιν ἐπὶ Παρθενίου (δρα καὶ πρὸς ἔκδοσιν σημειώσεώς μου καὶ αὐτόθι ἐκ βιβλίου σελ. 10). Οὗτος ἐνεκάλεσεν ἐπὶ συνόδου τὸν ἐπίσκοπον αὐτοῦ Λητζᾶς καὶ Ἀγράφων Ἀρσένιον ὡς καταφρονητὴν τῶν διαταγῶν αὐτοῦ, ὅστις καὶ καθαιρεῖται ἐν εἰσιζῶντι = 1624, ἐπίσης τὸν Ζητουγίου καὶ Θαυμακοῦ Ἰάκωβον, δι' οὓς ἐπίσης ἡ Σύνοδος χορηγεῖ αὐτῷ ἀδειαν νὰ προβῇ εἰς χειροτονίαν ἄλλων. Ὁ Γρηγόριος τὴν ἐκλογὴν ἀφήσει τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἵτινες συνελθόντες ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐξελέξαντο ἀντὶ τοῦ Λητζᾶς τὸν προηγούμενον Δωρόθεον τῷ ,αρχγ' τοῦ Γαρδικίου, ἀντὶ τοῦ καθαιρεθέντος Μητροφάνους τὸν Γρηγόριον. Τῷ 1641 (Νομ. Συναγωγή φ. 116^α). Ὁ αὐτὸς τῷ 1643 μηνὶ Μαρτίῳ συνυπογράφεται ὑπὸ τὴν τετραδά των Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν ἐν τῇ ἐγκρίσει τοῦ βιβλίου «Ὁμολογίας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», ἐπὶ Παρθενίου. (Legrand, Bibl. Hell. τ. Β' σ. 212)¹. Παρθένιος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων φοβούμενος τὸν Βασιλεῖον βοεβόδαν οὐκ ἀντεῖπε τῇ ψήφῳ καὶ ἐκλογῇ τῶν ἐκλεξάντων τὸν Παῖσιον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, ἀλλ' ἔστειλε τὸν Λαρίσσης μητροπολίτην Γρηγόριον ἔξαρχον μετ' ἄλλων καὶ ἐχειροτόνησαν ἐν Ἰασίῳ τὸν Παῖσιον Πατριάρχην τῷ 1646.

Παῖσιος, Ἐφέσου ὧν ἐγένετο Λαρίσσης τῷ Σεπτεμβρ. ,αχμε' ὁ τῷ 1652 Πατριάρχης (Ἐφέσου ἐγένετο ὁ Ἰγνάτιος), καὶ τῷ 1655 εἶτα Ἐφέσου προεδρικῶς (Ἵψηλάντου, Ἄλωσ. σελ. 155, Βυζαντ. Κων/πολις Β' σ. 535, Ἀλήθεια σ. 105, Γεδεών, Π. Π. σ. 588). Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1652 ἀναδειχθέντος Πατριάρχου ἐγένετο ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Διονύσιος, ὁ τῷ 1660 πατριαρχεύσας ὡς Γ'. Τῷ 1662 Ἰουνίου Ἰνδικτ. 15 Πατριάρχης ἐν Π. Κ. 339, διότι τῷ 1661 ἀπαντῶ ὑπογράφοντα ἐν ὑπομνήματι ἐκλογῆς (δρα τὰ περὶ Ἄνδρον ἐμὰ καὶ τοῦ Πληζιώτου) Σπανὸς ὁ Γ'. Γεδεών Π. Π. 588 καὶ Νομ. Συναγ. φύλλ. 71 ἐξ., ἀνθ' οὗ ἐγένετο² εἶτα ὁ ἱερομόναχος καὶ μέγας του σακελλίων τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῇ Αὐγούστου θ'. 1662.

Διονύσιος, Π. Π. Γεδεών σ. 595 καὶ 589. Οὗτος ὁ πανιερώτατος καὶ λογιώτατος μητροπολίτης Λαρίσσης ὡς ἀποκαλεῖται ἐν τῷ ὑπομνήματι (Νομ. Συναγωγή) μηνὶ Νοεμβρίῳ η' τοῦ ,αχοα' ἐπελάβετο τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.

¹ Ἐν τῷ τετραδίῳ ἐπαναλαμβάνονται μερικαὶ τῶν ἀνωτέρω εἰδήσεων καὶ προστίθενται τὰ ἑξῆς: Ἐπὶ Τιμοθέου Π. Κ., 339.

² Ὑποσημ. Μ. Ὅρα ἐν «Echos d'Orient» τ. Δ'. σ. 102 «une étoffe grecque de 1654» δι' αὐτὸν κεντηθὲν καὶ Κερραμοπούλλου, Ἐθνικὸν κειμήλιον ἐν Ἀγῶνι 1904 τῆς 27ης Φεβρουαρίου, Γεδεών, Ἐκκλ. Δίκαια, τοῦ βερατίου τεμάχιον.

Καὶ τῷ 1668. Π. Κ. Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' 348. Τῷ 1668 ἀποστέλλει ὁ Νεκτάριος Π. Ἱεροσολύμων εἰς Λάρισαν ὅπου ἦν ὁ Σουλτάνος (τοῦ βεζύρου διατρίβοντος εἰς τὸν τῆς Κρήτης πόλεμον) τὸν Δοσίθεον ὄντα ἤδη ἀπὸ τοῦ 1666 μητροπολίτην Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ληψόμενον βασιλικὸν ὄρισμὸν περὶ τοῦ ποιῆσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει Π. Ἱεροσολύμων, ὃν ἂν βούληται, οὐπερ ἐπιτευχθέντος τῇ μεσιτείᾳ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μολδαβίας γίνεται σύνοδος τῶν παρεπιδημούντων πατριαρχῶν, μητροπολιτῶν, τῶν κληρικῶν ἀρχόντων καὶ ἐκλέγεται τῷ Ἰανουαρίῳ τοῦ 1669 πατριάρχης ὁ Δοσίθεος.

Διονύσιος, τῷ 1671 (Σινᾶ ἔγγραφα σελ. 72) ὁ τῷ 1672 πατριαρχεύσας, ὁ Μουσελίμης, Κ. Μαθᾶ ὄπερ ὄρα ἐν Π. Κ. 339. Διονύσιος ὁ Κωνσταντινουπολίτης ὁ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Καντακουζηνῶν καὶ Παλαιολόγων κατὰ σημείωσιν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3297 κώδικι, ὅστις ἀπόκειται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μονῆς τοῦ Κοντλουμουσίου κατὰ τὴν ἀρίθμωσιν Λάμπρου. Εἰς τὸν Διονύσιον τοῦτον ἀνήκε καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4690 χειρόγραφον γραφὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1665. Πρὸς τὸν Διονύσιον τοῦτον φέρεται ἐν τισὶ ἐν χειρόγραφον 4789.

Παρθένιος, τῷ 1677 Φεβρουάριος (Σινᾶ ἔγγραφα σελ. 78) Ἐπίσης Χ(ρονικά) Π. Οἴκου σελ. 168 (ἔτος 1678).

Ἰακώβος, ὁ τῷ 1679 πατριάρχης (Κ. Μαθᾶ) καὶ εἶτα δ', ὁ τῷ 1700 ἀποθανὼν ἐν Μολδαβίᾳ (Γεδεῶν, Π. Οἴκου σελ. 171-175, Σάθα, Μ. Β. τόμ. Γ' σελ. 61)¹.

Μακάριος, τῷ 1680 ἐπὶ Ἰακώβου, γράφοντος αὐτῷ διὰ τὸν Σταγῶν Δανιήλ, ὅστις καθαιρεῖται. (Ἐβδ. Ἐπιθεώρ. Γ' σ. 619 ὑπὸ Παρανίκα. — ἀρχῶν 1687) Σάθα, Γ' 522 (;) Κεραμεύς, Ι. Βιβλ. Β' 493). Ἐπὶ Μοροζίνη 1685 (Τουρκοκρ. Ἑλλάς σελ. 358).

Παρθένιος², τῷ 1687 (Π. Κ. 339) ἀλλ' ὄρα ἔτι ἄπαξ πρὸς πίστωσιν. Ἐπίσης καὶ τῷ 1691 ἐν σιγίλλῳ Μ. Σχολῆς ἐπὶ Καλλινίκου Ἀκαρνᾶνος (Ἀλήθεια σελ. 151).

Διονύσιος³, Κατὰ τὸν Ἀμασείας Ἀνθιμον (Νεολόγος Ν^ο 6491) διαδεξάμενος τὸν Παρθένιον, ὅστις διώκησε τὴν μητρόπολιν Λαρίσης ἀπὸ τοῦ 1688-1700. Ἡ τελευταία χρονολογία κυροῦται ὑπὸ ἐπιγραφῆς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐν Τυρνάβῳ τῆς Θεσσαλίας δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ

¹ Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον τὰ ἐξῆς: ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Δ' τῷ 1671. Κατὰ γράμμα πατριαρχικὸν στελλόμενον πρὸς τοὺς κληρικούς τῆς ἐπισκοπῆς Ραιδεστοῦ καὶ Πανίου, δι' οὗ ἀγγέλλεται ἡ καθαιρέσις τοῦ ἐπισκόπου αὐτῶν Ἀθανασίου. Τὸ γράμμα ἀναφέρεται παρὰ Παπαδοπούλω Κεραμεῖ, Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκη Α' σ. 348.

² Μετίτω ὁ βουλούμενος τὰ περὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ ὑπ' ἡμῶν λεγόμενα. Ἀλλαχοῦ λέγει ὁ Μ. ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ β' ὑπογράφει τῷ 1689 ἐπὶ χειροτονίᾳ μητροπολίτου τοῦ Τραπεζοῦντος Νεκταρίου, ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου Ἰωάννου. (Κεραμεύς, Ἱεροσ. Βιβλ. τόμ. Α' σ. 213). Τὸ ὄρθρον Φεβρ. 1687-1720. Ἄλλ' ὄρα Δοσίθεος κατὰ τὸ 1719 κατὰ τὸν Miklosich - Müller VI σ. 322). (Κεραμεύς, αὐτόθι Β' 493).

³ Τὰ περὶ τούτου ὑπάρχουσι εἰς ἰδιαίτερον δελτίον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ τετραδίον.

Ν. Γιαννοπούλου ἐν Β. Σ. Η. 1899 σ. 412. Ἄλλ' ὁ ἔκδοϋς σημειοῦται ὅτι τὸ ἐν τῇ Ἐθν. Βιβλιοθήκῃ ἀποκείμενον ὑπ' ἀριθ. 1172 χειρόγραφον ἀναφέρει τὸν Παρθένιον καὶ κατ' αὐτὸ τὸ 1702 ἀρχιερατεύοντα ἐν Λαρίσση, συμβιβάζει δὲ ἀμφοτέρως τὰς ἀθθεντικὰς χρονολογίας παραδεχόμενος μεταθέσεις ἐναλλάξ καὶ ἀποκαταστάσεις τοῦ τε Παρθενίου καὶ Διονυσίου. (Κατὰ τὸν ἐκδεδομένον 1892 κατάλογον τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τὸ χειρόγραφον 1172 οὐδεμίαν τοιαύτην σημείωσιν ἔχει) ¹.

Μελέτιος, ὁ τῷ 1702 συναντήσας τὴν ἐν Τυρνάβῳ Σχολὴν (Γεδεών, Π. Χρ. καὶ Παρανίκια, Σχεδιάσμα καὶ Φιλ. Σύλλογος Τομ. ΙΑ).

Παρθένιος, 1707 (Σάθα, Μ. Β. Γ' σ. 531). Κατὰ Λάμπρον (ἀγιορ. κῶδ. κατάλογος σ. 152) τῷ 1702 ἀφιεροῦται τούτῳ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀναστασίου Παπαβασιλοπούλου. Ὅρα καὶ ἐξελέγξον. Γράμμα Λαρίσσης Παρθενίου (1731) πρὸς Ἀθηναίων. Μελέτιον, ἐν Μνημείοις Ἱστορίας Ἀθηναίων Β' 219-220 καὶ 166-170.

Γαβριήλ, τῷ 1721 (Ἑβδομάδ. φυλ. 121).

Ἰακώβος, 1742-8, συνοδικὸς ὁ συνυπογράφων τῷ 1748 ἐν τῇ πράξει τῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Κυρίλλου. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σ. 231 καὶ Ι, φυλ. 20 σελ. 156). ² 1738 (Heuzey). Ὑπογράφει ἐν τῷ ὑπομνήματι ἐκλογῆς τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Παΐσιου, Σεπτέμβριος 1748. («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' 211) ⁴.

Διονύσιος, 1763 (Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἐταιρείας τ. Β' σ. 292).

Μελέτιος, ὁ τῷ 1768 Νοέμβριον πατριαρχεύσας («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' σελ. 234). Εἶτα ὁ πρόφην Δυρραχίου

Μελέτιος, γίνεται Λαρίσσης, ὁ κατόπιν Μελέτιος, θεῖος τοῦ κατόπιν Διονυσίου κατὰ τὸ 1768 (κῶδιξ Ἀρναούτκιοι) † τῷ Ἰουλίῳ 1792 παραιτεῖται καὶ διορίζεται ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ ὁ κατόπιν ἐν τῷ ναῶ τοῦ Μεγάλου Ρεύματος.

* **Μακάριος**, τῷ 1768, κατὰ Γιαννόπουλον.

Διονύσιος, ὁ Καλλιάρχης ὁ μετὰ ταῦτα τῷ 1803 Σεπτεμβρ. Ἐφέσου (Ὅρα Γεδεών, Π. Ἀκαδ. 225 κλ. καὶ Κουρούτσεσμε σ. 50). 1797 ἐπὶ ἐκλογῇ τοῦ ἀπὸ Σμύρνης Γρηγορίου (1 Μαΐου 1797) «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» Β' σελ. 278. 1798 ἐν συνοδικῇ ἐπιστολῇ ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Ε' πρὸς τὸν Σμύρνης (σ. 475 τόμ. Β' ὑπὸ Ἀγγελοπούλου). 1800 ὑπογράφει ἐν σιγίλλῳ ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ Ζ' γεγονότι ὑπὲρ τῶν ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι Σχολῶν, μὴ ἀναφερομένων παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς μετὰ τὴν ἄλωσιν πνευματικῆς ἱστορίας τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους.

¹ Εἰς πρόχειρον σημείωμα: Διονύσιος 1700-1721, Παρθένιος 1718, Μελέτιος 1721.

² Ὁμοίως εἰς ἰδιαίτερον δελτίον τὰ ἐξῆς σημειώματα. Παρθένιος 1720, παρευρισκόμενος ἐν Κ/πόλει ἐπὶ ἐκλογῇ μητροπολίτου Νεοκαισαρείας καὶ Ἰγέου τοῦ Μεθοδίου, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Γερβασίου. Πρβλ. Π. Κεραμεύς, Ἱερσα. Βιβλ. τόμ. Α' σελ. 205.

³ Αἱ ἐφεξῆς σημειώσεις περὶ τοῦ Ἰακώβου προέρχονται ἐξ ἰδιαίτερου δελτίου.

⁴ Ἰακώβος 1738, 1748, κατ' ἰδιαίτερον σημείωμα τοῦ Μ.

Ραφαήλ, ὁ Ἰκονίου τῷ 1803 Σεπτεμβρ. μετατίθεται, ὡν πρόην ἀρχιμανδρίτης. Ὅρα Κουρούτσες σ. 52, δ. τῷ 1804 ἐν σιγίλλῳ ἐπὶ Καλλινίκου διὰ τὴν Μεγάλην τοῦ Γ(ένους) Σχολῆν περὶ τῆς «μετοικήσεως τῆς κοινῆς Σχολῆς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων ἐν τῷ κατὰ τὸν Κουρούτζεσμεν αὐθεντικῷ οἴκῳ τοῦ ὑψηλοτάτου αὐθέντου Μαυροκορδάτου» (πόνημα τοῦ πανιερωτάτου καὶ σοφολογιωτάτου μητροπολίτου: Ἁγίου Κυζίκου Κοῦ Ἰωακείμ τοῦ Παρίου)¹.

Γαβριήλ, ὁ Γρεβενῶν προβιβάζεται εἰς τὸν θρόνον τῆς Λαρίσης τῷ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1806, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἀρναούτκιοι: τῷ 1810 Ὀκτωβρίου Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης, θανόντος τοῦ Ἱεροθέου. Κατ' εὐθείαν μεταβαίνει εἰς τὴν νέαν ἐπαρχίαν αὐτοῦ κατὰ τὸ πατριαρχικὸν ὑπόμνημα τῷ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1810. Ἴνδ. ιδ' (Ὁ Κάγκας ὁ ἐξ Ἰωαννίνων). Ἐπὶ τῷ προβιβασμῷ τούτῳ ἐξελέγη τῷ 1810 Σεπτεμβρ. ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος (τιτουλάριος) Τρωάδος.

Πολύκαρπος, Πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε' τῷ Ἰουνίῳ 1820 (σ. 508 τῶν κατὰ τὸν ἀοίδιμον ὑπὸ Ἀγγελοπούλου). Ὁ τῷ 1822 ὑπὸ τοῦ Δράμαλι φονευθεὶς (Γιαννοπούλου Ἐβδ. ἐπιθ. γ' φυλ. 52). Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Λιδωρικίου περὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ Πολυκάρπου εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἣν πρότερον κατεῖχε, τὴν Λάρισσαν, καὶ περὶ εἰσπράξεως τῶν μπαικιέδων τοῦ πρόην μητροπολίτου Κυρίλλου «μετα(βι)βάσεως τῆς ἐπαρχίας Λαρίσης ἀπὸ τὸν Κυρίαρχον αὐτῆς κῆρ Κύριλλον εἰς τὸν πρόην Κυρίαρχον τῆς κῆρ Πολύκαρπον». Ἡ ἐπιστολὴ χρονολογεῖται τῷ Νοεμβρίῳ 1820². Πολύκαρπος καθ' ὑψηλὸν ὄρισμὸν ἀποβληθεὶς ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἀντ' αὐτοῦ διωρίσθη ὁ ἱερομόναχος Κύριλλος 1821 Ἰουνίου ἐπινεμ. δ' ἐπὶ Εὐγενίου. Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1818 ἐκλέγεται ὁ Βελλᾶς καὶ Κονίτζης.

Θεοδόσιος, Οὗτος τῷ 1819 Ἰουλίου ἀπέθανε καὶ διωρίσθη ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος Κύριλλος³.

Κύριλλος, Οὗτος φονευθεὶς κατὰ τὸ 1821 ἦν ἐκ Ζάρδας, κόμης τῆς Καστορίας (17 Ἰανουαρίου 1870 Ἀνατολ. Ἀστήρ).

Δαμασκηνός, ὅστις τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1821 προεβιβάσθη ἐπὶ Εὐγενίου πατριάρχου, ὡν πρότερον Φαρσάλων καὶ Φαναρίου. Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1822 ἐκλέγεται ὁ δσιολογιώτατος ἱερομόναχος

Μελέτιος, ὁ χρηματίσας μέγας ἀρχιδιάκονος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. (Σημ. Φαναρίου καὶ Φαρσάλων διωρίσθη τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1821 ὁ δσιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις Γεράσιμος, ἀλλὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1822 ἀπαντῶ ὑπόμνημα λέγον, ὅτι ἐκ μέσου γενομένου τούτου ἐτέθη ὁ προηγού-

¹ Κατὰ Γιαννόπουλον, Πορφύριος, Γαβριήλ. Β. Μ.

² Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἡ εἰδησις ὑπάρχει ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ. Τὰ ἐφεξῆς περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ τετραδίου.

³ Εἰς ἕτερον σημείωμα Θεοδόσιος ὁ ἀπὸ Βελλᾶς ἐξωσθεὶς τῷ 1821.

μενος Ἰωακείμ. Τῷ 1822 ὑπογράφει τὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀνεληθόντος Ἀνθίμου τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνος. Ἰουλίου. («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β' 316)¹.

ΔΗΜΝΟΥ (δρα Ἰμβρου)

Κεραμείως ἐν Δ. Π. Ε. Ε. Γ' καὶ σ. 469 λέξεις ὀνόματα 5 μεταξὺ ιζ' καὶ ιη' αἰῶνος.

ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Βασίλειος, ἐπίσκοπ. Revue des études Grecques 1900 p. 469. Magnesie de Meandre ou du Sipyle je ne saurais dire, λέγει ὁ Schlumberger. Ἐποχὴ Κομνηνῶν, Ὅρα καὶ Kern: Inschriften v. Magnesia am Meander σελ. XX-VIII.

Βασίλειος, 787 Le Quien σ. 700.

Θεόφιλος,

ΜΑΔΥΤΟΥ

Νικηφόρος, μητρ. Μαδύτων (Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου παράρτημα ιγ' τόμ. καὶ παρὰ Schlumberger σ. 115).

ΜΑΪΝΗΣ

Παρὰ τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Κυρίου

Δανιήλ, Μαΐνης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ πρωτοσυγκέλλου **Νικηφόρου**, υἱῶν τοῦ ποτὲ Γεωργίου Ντεκούλου ἀνηγέρθη καὶ ἀνιστορήθη ὁ πάνσεπτος ναὸς τῆς Κυρίας Θεοτόκου Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ ἁγίου Παντελεήμονος καὶ τὸ μοναστήριον, ἀψξε' Μαρτίῳ. Ἐκ Λακωνίας (Upper, Mani ἐν Annual of the British School of Athens N° XV (1908-1909) σ. 200 καὶ pl. XV. Βλέπε καὶ Millet, Mistra.

ΜΑΙΟΝΙΑΣ

Νικόλαος, Πρόεδρος ὁ λάτρης καὶ θοίτης! Ἐν τῇ Λυδία Μαιονία Πόλις, ἐν ἣ διετηρήθη, τὸ ὄνομα τῆς χώρας ὅλως (λέξεις δυσανάγνωστος), καθ' ἃ μαρτυροῦσιν ἡμῖν ὁ Πλίνιος (V, 111) ὁ Ἰεροκλῆς 670,1 καὶ τὰ νομίσματα, περὶ ὧν δρα Keil - Premerstein: Bericht über eine 2° Reise in Lydien σ. 78 καὶ σελ. 88 διὰ τὴν ἐπιγραφὴν, ἐν ἣ τὸ ἄνωθι ὄνομα τοῦ προέδρου ἐπὶ μαρμάρου.

ΜΕΛΙΤΙΝΗΣ

ἐπὶ **Σολομώντος**, μητροπολίτου ἀνεκαινίσθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Εὐδοξίου ἐν Μελιτινῇ 6475 (966) Texier, Asie Mineure B' σ. 35.

¹ Ν. Κ. 21 Μαρτίου 1891.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΑΣ

Ὁ Μεσημβρίας μητροπολίτης λαμβάνει καὶ τὴν Βάρνην. (Ὅρα καὶ τὰ μνημονευόμενα χωρία τῆς Βάρνης ἐν σελ. 502 τοῦ Α' τόμ. Miklosich). Ἐν Ρωσικοῦ Ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου, Ἐκθεσις τοῦ 1899. (Τόμ. VI, 2-3, 1901) σ. 50. Σπουδαιότατη πόλις ἐν τῇ Β.Α. Βουλγαρία.

Ἀντώνιος, τῷ 1381 (σελ. 39 τοῦ τ. Β' τοῦ Miklosich. Περὶ τοῦ Μεσημβρίας ὄρα ἀντόθι σελ. 152).

Παΐσιος, τῷ 1393 (Ἄθως, Γεδεών, σ. 115 ἐν σημειώσει).

Χριστόφορος, 6904 = 1396, ἐφ' οὗ ἱστορήθη ὁ ναὸς τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Παχώμιος, τῷ 1477 (20 σ. τοῦ ἀρχ. παρ. ιζ' τόμ. τοῦ Φιλ. Συλλόγου).

Ματθαῖος, 1565 ὑπογράφει τὴν καθάρισιν Ἰωάσαφ (Turcogr. 173).

Χριστόφορος, 1594-1607. 1599 ὑπέρτιμος καὶ ἔξαρχος πάσης Μαύρης θαλάσσης. (Ἡμερολ. Ἀνατολῆς 1887 σελ. 179). Τῷ 1593 παρουσιάζεται ἐν τοπικῇ Συνόδῳ (Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. 17^{ον} τόμ. Μ(αυρ). Βιβλιοθ. σ. 75). Ὁ Χριστόφορος ἦλθε 1594 παρητήσατο 1 Μαΐου 1607.

Κυπριανός, 1609 ἰνδ. α' ἐφ' οὗ ἀνιστορήθη ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης τῆς Ἀναλήψεως. (Π. Κ. σ. 333, καὶ ἐν περιοδ. Ρωσικοῦ Ἰνστιτούτου τόμ. 5 τεῦχος 2-3 (1901) σ. 446-7).

Ἀκάκιος, τῷ 1622 καὶ 1624. «Ἐκκλησ. Ἀλήθ.» Β' σ. 668 Μονὴ Φιλοσόφου καὶ 1899 φυλ. Α. σ. 24).

Δαμασκηνός, Τῷ 1641 ἐν Π. Κ. 383 ἀπαντῶ τὸν Δαμασκηνόν. Οὗτος τῷ 1655 ἔγγρ. πρώτην Ρωσίαν (ἐνθρ. Παΐσιος) 1668. (Σινᾶ ἔγγραφα σελ. 63).

Ἰγνάτιος, Σάθα, Ἰερεμ. ψδ'. (Ἡμερολ. Ἀνατολῆς 1887 σ. 179).

Γρηγόριος, τῷ 1742, 3-4-7, «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. I. σελ. 156.

Ἀνθιμος, τῷ 1768 ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ Μελετίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης (234 σ. «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. Β') ὁ μετέπειτα Κυζίκου, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ὁ

Μανάριος, οὗ ἀποθανόντος, ὁ ἀρχιμανδρίτης

Κωνσταντῖος, τῷ 1779, Ἰανουάριος ἀνθ' οὗ γενομένου Σερρῶν, ὁ

Θεόκλητος, ὅστις τῷ 1791 Δεκέμβριον προάγεται, ὢν Πρωτοσύγκελλος.

Εἶτα παραιτεῖται καὶ γίνεται ὁ Σκοπεῖων

Ζαχαρίας, τῷ 1799 Ὀκτώβριον, οὗ παραιτησαμένου, ὁ πρῶην Δρύστρας

Γρηγόριος, τῷ 1801 Ὀκτώβριον, ὅστις παραιτεῖται τὸν Ἰούλιον τοῦ 1814.

Ἰωσήφ, ὁ Μελιτηνῆς, περὶ οὗ ὄρα Ἄνδρου καὶ Κουρούτσεσμε ἐμά.

Οὗτος ἀποδνήσκει τῷ 1820 Νοέμβριον καὶ διορίζεται ὁ ἐν ἱερομονάχους

Κύριλλος,

Ὁ Καλλίνικος, ὅστις τῷ 1829 γίνεται Ρόδου ἀντὶ τοῦ Παΐσιου ἐξελέγη τὸ α'. Ὅρα Γρηγόριον τὸν Ε'. Ἀγγελοπούλου σελ. 99 Α' τόμ.

Σαμουήλ, παρητήσατο ἀνθ' οὗ ὁ Ρόδου (Παΐσιος)¹.

¹ Ν. Κ. α' Ἰουλίου 1891.

ΜΕΤΡΩΝ

«Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1909 φύλ. 50 (Γεδεών) καὶ 51¹.

ΜΗΛΟΥ ΚΑΙ ΚΙΜΩΛΟΥ

Μελέτιος, (Ν. Σ.) οὗ ἀποθανόντος ἐγένετο τῇ λα΄. Μαρτίου τοῦ ,αχμ΄ ὁ **Διονύσιος**, (Νομικὴ Συναγωγὴ).

ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ

Περὶ τοῦ ὀνόματος ἴδε Cinnami σελ. 119. Περὶ ἱστορίας ἐν Φραντζῆ σελ. 396 καὶ ἐξ ἑκδ. Βόννης. Πότε ἡ Ἐκκλησία αὐτῆς ἐτιμήθη εἰς μεγάλα προνόμια, προεβιβάσθη, αὐτόθι σελ. 398 καὶ 399. Παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ τῷ Πάπᾳ (Φραντζῆ) σελ. 397).

Παρεδόθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τῷ Ἀλεξάνδρῳ Καντακουζηνῷ τὸν Ἰούλιον τῷ 1821 (Πρβλ. Παπαρρ. μικρὰν ἱστορίαν σελ. 136 καὶ Τρικουπῆ τόμ. β΄. σελ. σελ. 55 καὶ 56 τοῦ ὑπομνήματος Γερμανοῦ.) Πόσας χώρας εἶχε ἡ ἐπαρχία Μονεμβασίας, Σάθα, Τουρκοκρ. Ἑλλ. σελ. 365 ἐν σημειώσει.

Ὅρα καὶ τὰ τοῦ κ. Μιχαλοπούλου φυλλάδια. Buchon Recherches, Miller, Catalogue de l'Escorial 59 67 (Χρυσόβουλλα) Legrand, Maurocordatos σελ. VII.

Ἀθανάσιος, 10^{ος} αἰών. Μονεμβασίας, Sigillographie, 185.

Γεώργιος, Μονοβασίας (ὁμοίως).

Σωφρόνιος, (Migne) Patrol. tom. 152. col. 1090).

Ἰωσήφ, Miklosich τόμ. β΄. σελ. 99, 129 κλπ.

Ἰσιδώρος, τῷ 1347 (Μαθᾶ Β΄. ἑκδ. σελ. 271).

Ἰάκωβος, ὁ Κουκουναρῆς πρὸ τοῦ 1348 (;) ὄρα Miklosich τόμ. Α΄ σελ. 271.

Ἀνάσιος, (1390;) Αὐτόθι Β΄. σελ. 287, 291.

Κλήμης, τῷ 1393 Γεδ. Ἄθως σ. 115.

Θεοδόσιος, ὁ εἰς τὸν Πάπαν σὺν τῷ Ἡρακλείᾳ Ἀντωνίῳ ἀποσταλεῖς ἐκ Βενετίας (Φερράρας σύνοδος). Ἰδὲ Φραντζῆ σελ. 190 ἑκδ. Βόννης.

Δοσίθεος, Ἐν πρακτικῷ τῆς ἐν Φλωρεντία συνόδου ἐπὶ Εὐγενίου Πάπα, ἐν ἀντιγράφῳ ὅπερ κέκτηται ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, εὔρηται συνυπογεγραμμένος ὁ Μονεμβασίας Δοσίθεος οὕτω: † ὁ μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τοῦ ἀγιωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἰωακείμ Δοσίθεος στοιχήσας ὑπέγραψα.

Ἰωάννης, (πότε;) ἐπίσκοπος Μονοβασίας (sic) ὁ γράψας Θεόδωρος ἀμαρτωλὸς μοναχὸς καὶ ἡγούμενος τοῦ Στουδίου, Montfaucon, Bibl. Coisl. σ. 318.

¹ Ν. Κ. 12 Μαΐου 1892.

Μάρκος, Μουσουῆρος (ἐπίσκοπος Μονεμβασίας) ἀποθανὼν τῷ 1517 διδάξας ἐν Βενετία καὶ Παταβίῳ (Παράν. Σχεδ. σελ. 191). Ὅρα Legrand.

Ἰωάννης, Ἐν σελ. 136 τοῦ 17^{ου} τόμ. τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. τῶν... Βιβλιοθ. ἐκ Μονεμβασίας ἀρχιδύτης «Ἰωάννης καὶ αὐτόχθων ὑπάρχων».

Ἰερεμίας, Ὅρα «Ἑκκλ. Ἀλήθεια» ἔτ. Γ' σ. 202. Εἶναι ἀράγε ὁ ἐν Μαυρ. Βιβλ. τοῦ παραρτημ. τοῦ 17^{ου} τόμου τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. σ. 129. Ἰερεμίας ὁ τῷ Ἰουλίῳ 1572 †; Ὅρα.

Ἰερόθεος, Σάθα, Σχεδ. Ἰερεμίου σελ. 142. Ὅρα περὶ Κουρούτσου σελ. 17 ἐν σημειώσεσ. «Ἑκκλ. Ἀλήθεια» τόμ. Δ' σελ. 400 κ. ἔ. Ὅρα Legrand, Β. Η. τ. Α' σελ. 313.

Ἰωάσαφ, περὶ οὗ ὄρα ἐν Τουρκογραεσία καὶ τὰ ἐν σημειώσεσί μου.

Ἀρσένιος, φιλόλογος ἄριστος (Βρετοῦ Β' 241, Μιχαλόπουλος, Μονεμβ. 31 ἐνθ. ἐπιστολαί, Legrand, Biblioth. Hellen. περὶ τὸ 1580. Ἐν Φιλίστορ. τόμ. Γ' σελ. 5380 σημείωσις, φέρεται ὅτι ἐτελεύτησε τῷ 1535, ἐνθα δημοσιεῖται ἐπιστολὴ Ἀντωνίου τοῦ ἐπάρχου ἦν ἀνάγνωθι ἀξιολογωτάτη Ε. Legrand Λάμπρου, Κατάλογοι Ἁγιορειτ. κώδ. σ. 186).

Δαυρέντιος, 1593 τοπικὴ σύνοδος (Ἑλλ. Φιλ. Σύλλογος τόμ. 17, Μαυροκορδάτιος Βιβλιοθήκη 75).

Παῦλος, χρηματίσας κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1600. Ὅρα Ἐπιθεώρησιν ἀριθ. 168 Γ' περιόδου. Ἐν παρατιθεμένῳ ἀποκόμματι ἐφημερίδος ἀναγινώσκεται «ἡ περίεργος ἱστορία τῆς ἐν αὐτῇ (Παναγία τῇ Χρυσοφιτίσση) τιμωμένης σεπτῆς εἰκόνας ἀνέρχεται εἰς πολλὰς ἑκατονταετηρίδας, κατὰ τι χειρόγραφον «γεγραμμένον παρὰ τοῦ Πανιερωτάτου κυρίου Παύλου, χρηματίσαντος» ἐν Μονεμβασίᾳ κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1600», ὅπερ ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε ἐν τέλει τῆς χθὲς μνημονευθείσης πραγματείας μου περὶ Μονεμβασίας.

Περὶ Παύλου, ὄρα Montfaucon, Bibli. Coisi. σ. 568 καὶ 148. Pauli episcopi Monembasiae narratio de (λ. δυσανάγνωστος) hegumeno Monasterii Deipare in Monembasiam. Ὅρα αὐτόθι ὀλίγον ἀνωτέρω Μιχαὴλ Σβηρόν τῷ Μονεμβασίας γράφοντι (;) ἐν Βενετία τῷ , αχθ'.

Λεόντιος, 1606¹.

Ἰωάσαφ, (Ν. Σ.)

Γερμανός, 1611.

Ἀχίλλειος, 1616. Σάθα, Μεσ. Βιβλ. τόμ. Γ' σελ. 1η'.

Μητροφάνης, 1618 14 Ἰουλίῳ γράφει τῷ δουκὶ τοῦ Nevers ἰταλιστὶ (Σάθα, Τουρκ. Ἑλλ. σελ. 207, 125 - 126). Σιγίλλιον... ἀνέκαθεν ὑπέκειτο τῇ μητροπόλει Μονεμβασίας, ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Μονεμβ. μητροπολίτου γέροντος

¹ Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον ὑπάρχει ἡ ἐξῆς εἰδησις «Λεόντιος καθρεῖθη καὶ ἐγένετο ὁ θεοφιλέστατος καὶ λογιώτατος ἐπίσκοπος Ρένιτος Ἰωάσαφ. ἐπίσκοπῆς οὖσης τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας» τῷ Ἰριβ' Μαρτίῳ Θ'.

Ἀχιλλεῖου ἡ ἐπισκοπὴ Πλάτσας, οὐκ οἶδα... ἀπεξενώθη καὶ ὕστερον κατεβιβάσθη εἰς ἐπαρχίαν καὶ ἐξουσιάζεται ὑπὸ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχόντων Μουσουλίμη Μανωλάκη μέχρι θανάτου... τούτου θανόντος (Ν. Σ.)

Νεόφυτος, (Ν. Σ.) 1627-1649, Σάθα, Μεσ. Β. Γ' σ. ιη'. Τῷ 1641 καὶ 1643 ἀπαντᾷ ἐν Π. Κ. 333. 1630 (σ. 183 «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1904). ἤρτησατο καὶ ἔλαβεν ὀπίσω ἐπὶ Ἰωαννικίου τῷ 1647 Ἰούνιον. Οὗτος ὁ τὸν Λικίνιον τῷ 1626 χειροτονήσας (σελ. 202 «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος Γ') καὶ προαγαγὼν τῷ 1633 εἰς οἰκονόμον. Μήπως οὗτος ἔστιν ὁ ἐν Ἡμερολ. Ἀνατολ. 1887 σελ. 66 ἔγγραφα ἀπολύων; Ὁ Νεόφυτος †¹, ἀλλ' ὁ

Σωφρόνιος, ὁ νέος ἐπὶ Παϊσίου ἐπίσκοπος δηλοῖ, ὅτι οὐ δέχεται νὰ πληρώη τὰ ὀρισθέντα καὶ ἀπέχει τοῦ ἐντεῦθεν παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῆς Πλάτσας ἣν ἀφίνει εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀυγούστῳ 1652. «Ὁ Μονεμβασίας Σωφρόνιος στέργω τοῖς ἄνωθι».

Δωρόθεος, περὶ τὸ 1650. (Ὅρα Βρεττοῦ Β' σ. 263 καὶ Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ' ιε').

Σωφρόνιος, τῷ 1669 (Π. Κ. 339) διὰ τὸ σταυροπήγιον χωρίον τοῦ ἁγίου Στεφάνου σιγίλλιον.

Δαυρέντιος, τῷ 1674 ἐν ἐκλογῇ τοῦ Καππαδοκίας Γερμανοῦ (Π. Κ. 339).

Παῖσιος, τῷ 1723 ἐπὶ τῆς καθαιρέσεως Μεθοδίου Ἀνθρακίτου («Ἐκκλ. Ἀλ.» σ. 500 τόμ. Β') ἐνθα ὑποσημείωσις φέρεται Γεράσιμος ἐν χειρογράφῳ Γεδεῶν (Κριτίου).

Ἰγνάτιος, ὁ ὀσιολογιώτατος ἐν ἱερομονάχοις τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1771 ἐπὶ Θεοδοσίου. Τοῦ Ἰγνατίου ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπιδημοῦντος ἐγένετο ἐπίσκοπος αὐτοῦ Ἐλως (Αἴλως ὁ π. κῶδιξ) τῷ Ἀυγούστῳ τοῦ 1775. Τοῦ «Μονεμβασίας καὶ Καλαμάτας» ἀποθανόντος διορίζεται ὁ πρόφην μέγας πρωτοσύγκελλος

Ἀμβρόσιος, κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1801, ἀλλ' ἐπειδὴ, σκανδάλων ἀναφνεύτων καὶ ταραχῶν μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων προκρίτων τῆς ἐπαρχίας καὶ Πελοποννησίων, προεῖλετο παραιτήσασθαι ἐνυπογράφως, ἐγένετο ἐν τῷ ναῶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐν Κουρούτσεσμε ἐπὶ Νεοφύτου

Χρῦσανθος, ὁ δευτερεύων τοῦ πρόφην Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γερασίμου μετὰ δύο ἡμέρας. Ὁ Μονεμβασίας Χρῦσανθος, ὅστις ἀπέθανε μετὰ τινος διακόνου ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τῆς Τριπολιτζᾶς τῷ 1821 Σεπτέμβριον (Ἱστορ. Τρικούπη τόμ. β' σελ. 87) ἦτο Ἐφορος τῆς Ἐταιρείας ἐν Πελοποννήσῳ σὺν τῷ Χριστιανουπόλεως Γερμανῶ καὶ Π. Πατρῶν Γερμανῶ (λοιποὺς ἰδὲ σελ. 6 τῶν ὑπομνημάτων τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως Γερμανοῦ). Ὅρα καὶ Ἐφημερ. Ἐπιθεωρήσεως 1887 ἀριθ. 168 περὶ Μονεμβασίας γραφόμενα περὶ τοῦ

Ἀνθίμου.

¹ Τὸ σημεῖον τοῦτο σημαίνει ἀπεβίωσε.

ΜΗΘΥΜΝΗΣ

Πρώτης τάξεως μητροπολίτης μεταξύ Μυτιλήνης και Παλαιῶν Πατρῶν, κατὰ συνταγμάτιον τοῦ 1802.

Ἡ Μήθυμνα περὶ τὸ ἄκρον ταυτησί τῆς νήσου (Μυτιλήνης) διακειμένη «Ἄννα Κομνηνὴ» σ. 362 τ. Α΄.

Ὁ Μηθύμνης καλούμενος ἀνώνυμος στέλλεται πρέσβυς πρὸς τὸν Ρῆγαν Ἀλλαμανίας (αὐτόθι σελ. 231). Ἐκτὸς τῶν παρὰ Lequien ὄρα, μὴ ἀναφερόμενον

Ἀλέξανδρον, περὶ οὗ ὄρα σπουδ. Παπαδοπούλου Κ. ἐν Παραρτ. 15^{ου} τ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. Μαυροκ. Βιβλ. σελ. ια΄ καὶ τόμ. 17^{ου} σελ. 131.

Νεόφυτος, Σάθα, Σχεδ. Ἱερεμ. σελ. ψδ΄, Turcogr. σ. 507.

Ἰγνάτιος, τῷ 1567 ἐκοιμήθη. Ἐκ πατρίδος Καλωνῆς (Μήθυμνα). Μαυροκορδ. Βιβλ. παράρτημα τοῦ 17^{ου} τόμου τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου σελ. 93 πρβλ. σελ. 86, 95, 99, 100 καὶ 105, 110 ὁ κτήτωρ τῆς Μονῆς Λειμῶνος καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐν σ. 129, 131.

Ἰππόλυτος, 1576, ὁ μετατεθεὶς (:) ἐκ Χίου. Turcogr. 306, Σάθα, Νεοελλ. Φιλ. 217 καὶ 16^{ου} τόμ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. Μαυροκορδ. Βιβλ. Π. σ. 20. Ἦν ἐκ Κυθέρων.

Ραφαήλ, ὁ μετέπειτα Πατριάρχης (Ἐκκλ. Ἱστορία Μελ. τόμ. Γ΄ σ. 429) κατὰ τὸ ζῆδ΄ (1596) ὑπογράφει. Ὅρα ἐν Μαυροκορδ. Βιβλ. 121 (17^{ου} τόμ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλ.).

Κορνήλιος, 1622. («Ἐκκλ. Ἀλ.» 1899 φυλ. Α. σ. 24). Ἀντὶ τοῦ τεθνεῶτος Κορνηλίου ὁ

Ἀνθιμος, τῷ 1652 ἐπὶ δ΄ πατριαρχ. Ἰωαννικίου. Οὗτος συνυπογράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ πατριαρχοῦ Παΐσιου πρὸς τὸν Πατριάρχην Νίκωνα (Ἀνατολ. Ἀστὴρ 1881 ἀριθ. 51). Οὗτος παραιτεῖται ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Γ΄ διαδέχεται δ΄ αὐτὸν ὁ

Μανάριος, ὅστις ὑπόσχεται χορηγῆσαι αὐτῷ τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Ἦν τέως ἅγιος Ναυπλίου. Π. Κ. 333 ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς ἐκλογῆς Διονυσίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσης.

Ἀρσένιος, τῷ 1747-48 ἐπὶ τῆς πράξεως τῆς εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Κυρούλλου φέρεται ὁ Ἀρσένιος. (Πρβλ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος I σ. 156 ὅπου μέχρι τοῦ 1749).

Διονύσιος, τῇ 28ῃ Δεκεμβρίου 1779 (:) γίνεται ὁ Διονύσιος, ὅστις προσήνεγκε τῇ Ἐκκλησίᾳ 90 πουργία. Αἱ κανονικαὶ αὐτοῦ ψήφοι ἐν τῷ κνηγῷ Ἀγίῳ Ἰωάννῃ. Ὁ Διονύσιος, οὗ αἰτήσῃ τῷ Φεβρουαρίῳ τοῦ 1799 διορίζεται ψήφοις κανονικαῖς ὁ πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ Νικηφόρος, ἐπίσκοπος βοηθὸς αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Μακαριουπόλεως. Οὗτος περιέ-

πεσεν εἰς ἡλιθιότητα νοῦς παραιτησάμενον δὲ διορίζεται (ὄρα Κουρούτσεμε σ. 54 καὶ Β' ἐκδ. 73) ὁ

Πανάρετος, ὅστις τῷ 1817 γίνεται Προύσης (τῷ 1813 σκέψις ἐγένετο νὰ μετατεθῆ οὗτος εἰς Σμύρνην, ἀλλ' ἠπράκτισε τὸ ὑλόμνημα) καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ Φιλίππων καὶ Δράμας

Παρθένιος, (Κουρούτσεμε σ. 57). Οὗτος ἀποθνήσκει καὶ ἐκλέγεται τῷ 1831 Δεκέμβριον ὁ εὐδοκίμως χρηματίσας δευτερεύων

Ἰάκωβος,

ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΩΝ

Ἡ ἐπισκοπὴ ὑπέκειτο τῷ τῆς Μυτιλήνης θρόνῳ καὶ οὐχὶ τῷ τῆς Σμύρνης. Ἐπὶ Νεοφύτου μητροπολίτου Σμύρνης (τοῦ ἐκ Λέρου) ἡ Μ. Ἐκκλησία τῷ 1763 προσήρτησεν αὐτὴν τῇ μητροπόλει Σμύρνης, διότι τῷ 1762 ἐπισυμβάντος λοιμοῦ καὶ τῷ 1763 σεισμοῦ καὶ πυρκαϊᾶς κατεστράφη ἡ ἐπαρχία Σμύρνης καὶ ὁ ἀρχιερεὺς περιέστη εἰς δεινὴν οἰκονομικὴν δυσχέρειαν. Τὸ τῆς ἐνώσεως γράμμα συνέταξεν ὁ Κριτίας (Ὁ Οἰκονόμος ἐν τοῖς Σωζομ. τόμ. Α. σ. 413 ἐδημοσίευσεν). Τέως ἦν «πεφιλοτιμημένη τῷ τιμιωτάτῳ καὶ εὐγενεστάτῳ ἄρχοντι μεγάλῳ ποστοελνίκῳ Κυρίτῃ Μανωλάκῃ» (πρβλ. «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἔτος Γ' σ. 550).

Γαβριήλ, ὁ μετὰ ταῦτα πατριάρχης (Οἰκονόμον, Φιλ. Σωζ. σελ. 417).

Κύριλλος, ἀπέθανε τῷ 1794 Ὀκτώβριον καὶ διορίζεται ὁ ἱερομόναχος.

Παῖσιος, πρόην μ. πρωτοσύγκελλος, εἶτα Βάρνης, ἐνθ. ὄρα (1797-1800).

ΜΥΤΙΑΗΝΗΣ

Στέφανος, τοῦ ια-ιβ' αἰῶνος Β. C. Η. 1893 σ. 79 καὶ Στέφανος ποιμὴν Μυτιλήνης ἐν σφραγίδι.

Μαλαχίας, (τ. α' σ. 531 Miklosich).

Ἰερεμίας, αὐτόθι τ. Β' σ. 129.

Λεόντιος, οὗ ἔρμηνεία «τοῦ ἱερωτ. μητρο. Μυτιλήνης κυροῦ Λεοντίου τοῦ Μαγεντινοῦ Ἀριστοτέλους σοφιστικοὶ ἔλεγχοι (Montfaucon, Bibl. Coislinaiana σ. 225).

Νικήτας, (Ἀλεξ. Κομνηνοῦ) Montfaucon αὐτόθι σελ. 104 ἐπὶ πατριάρχου Νικολάου.

Διονύσιος, ὁ ἐξ Ἀρκαδίας, ὁ τῷ Φιλῆ συγχρονήσας (ιγ-ιδ' αἰὼν) ὄρα Σακελλίων, Δελτ. Ἱστορ. Ἐθν. Ἐταιρ. Β' σ. 316.

Διονύσιος, μ. Μυτιλήνης (Γεδεὼν ἐν ἐκδ. ποίημα Φιλῆ «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος γ' σ. 653).

Μακάριος, ἐν τῇ συνόδῳ καθ' ἣν καθηρέθη Ἰωάννα ὁ Μεγαλοπρεπής. Ἡ καθάρσις ἐν Turcograecia 173, 170-174.

Γρηγόριος, Turcograecia σ. 596 (;), παρὰ Νεοελλ. Φιλ. Σάθα.

Ἰερεμίας, Μυτιλήνης εὐρίσκεται ἐν Μυριοφύτῳ τῷ 1590.

Παΐσιος, τῷ 1590 Αὐγούστ. 9 ἐχειροτονήθη ὁ Παΐσιος (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ' 551, 552). Μαυροκορδ. Βιβλ. 17^{ου} σ. 103 καὶ τῷ τοπικῇ σύνοδος). Παραίτεται καὶ διορίζεται ἐπὶ τοῦ Ραφαήλ τοῦ Β' ὁ

Δανιήλ, τῷ 7111 (1603), οὗ ἀποθανόντος τῷ 1605 ὁ

Σωφρόνιος,

Κωνσταντῖος, τῷ 1601, παρὰ Σάθα, Γ' 558 ἀναφέρεται ἦν Μυτιληναῖος, ἀπὸ τὰ Βασιλικά. (Μαυροκορδ. Βιβλ. Παράρτημα 17^{ου} τόμ. σ. 93 καὶ 103 καὶ 105, ἐν ὑποσημειώσει). Τῷ 1629 παραιτεῖται διὰ γῆρας καὶ ἀντ' αὐτοῦ (Σάθα, Μ. Β. Γ. 567) ἀποθανόντος τῷ 1631 (ζρμ').

Παρθένιος, ἴσως ὁ κατωτέρω.

Ἰάκωβος (:), 1649 17^{ου} τόμ. Μαυρ. Βιβλ. σ. 116-117, ἦτο πρόφην Γάνου καὶ Χώρας.

Παρθένιος, τῷ 1654 παραιτεῖται καὶ γίνεται ὁ πρωτοσύγκελλος

Γρηγόριος, ἐπὶ τῆς Ε' (:;) Πατριαρχ. Παΐσιου (δρα Γεδεών, χρον. Πατριαρχικοῦ Οἴκου καὶ Ναοῦ σ. 168 καὶ Πατρ. Πίν). Τῷ 1662 ἀπαντᾷ ὑπογραφομένος ἐν ὑπομνήματι ἐκλογῆς τοῦ πατριαρχοῦ Διονυσίου τοῦ ἀπὸ Λαρίσσης καὶ ἐπὶ Ἰερεμίου (Σάθα, Ἱερ. Σχεδ. ψδ'). Οὗτος συνυπογράφει τῷ Παΐσιῳ τὴν πρὸς τὸν Πατριαρχὴν Νίκωνα ἐπιστολὴν (Ἄνατολ. Ἀστὴρ 1881 ἀρ. 51).

Ἀνθίμος, 1744 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» ἐτ. Γ' σ. 156) τῷ 1748 ἐν μηνί Σεπτ. ἰνδ. ιβ' ἀπαντῶν ὡς συνοδικὸς ἀπὸ διετίας ὑπογράφει εἰς τὸ τῆς ἐκλογῆς ὑπόμνημα τοῦ ἀπὸ Νικομηδείας Κυρίλλου.

Πανάρειτος, 1780-1783. Τοῦτον διεδέχθη ὁ κατωτέρω σημειούμενος

Ἰερεμίας, ὢν Χριστιανουπόλεως καὶ Τριπολιτζᾶς ἀπὸ ἐνδεκαετίας, ὢν πρότερον πρωτοσύγκελλος. Τῷ Μαΐῳ τοῦ 1809 ὁ Μυτιλήνης Ἰερεμίας ἐκλεγείσ πατριαρχὴς παραιτεῖται τῇ 4 Μαρτίου 1813

Πορφύριος, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Μελέτιος, διαδεξάμενος τὸν εἰς Κρήτην μετατεθέντα καὶ ἄνωθι σημειούμενον Πορφύριον, ὅστις παραιτεῖται μετὰ μῆνα σχεδόν. Κατ' Αὐγούστον τοῦ 1843 παραιτεῖται καὶ διαδέχεται αὐτὸν ὁ πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος. Τῷ 1845 ἐπὶ Ἀνθίμου ἐγένετο ὁ Μελέτιος Ξάνθης.

Καλλίνικος, προβιβάζεται εἰς Θεσσαλονίκης τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1853 ἀντ' αὐτοῦ διορίζεται ὁ Καμπανίας

Γρηγόριος, ὁ τῷ 1855 Τυρνόβου γενόμενος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ αὐθημερὸν ὁ Ξάνθης

Μελέτιος, καὶ πρόφην τοιοῦτος. Οὗτος διακυβερνήσας τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἀπεβίωσε τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1867. Τοῦτον διεδέξατο ὁ τέως μέγας πρωτοσύγκελλος

Μεθόδιος, ὁ νῦν πρόεδρος Διδυμοτείχου, ὅστις τῇ 28^ῃ Ἰανουαρίου 1878 μετατίθεται εἰς Καισάρειαν καὶ τῇ 12 Μαΐου 1878 εἰς Διδυμοτείχον. Διάδοχος

αὐτοῦ ὁ καὶ νῦν ἀρχιερατεύων τέως ἀρχιμανδρίτης καὶ ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου

Κωνσταντῖνος, Βαλλιάνης.

ΜΥΡΑΝ

Ἰγνάτιος, μητροπολίτης θ.-ι' αἰῶνος σελ. 324 sceaux byz. inédits ἐν R. Arch. 1905.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Μαρτύριος, ἐκοιμήθη ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Ναυπάκτου κῦρις... ἐπὶ ἔτους 1437 (1437) Ἰνδ. ιε' μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἰδ' ἡμέρᾳ ε' ὥρᾳ ἕκτη τῆς ἡμέρας. (Ἐκ χειρογράφου βαμβακίνου συγχρονίζοντος τῷ ὑπ' ἀριθ. 194 (57) τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος φυλλ. 4^{ον}).

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΚΑΙ ΑΡΤΗΣ

Εὐθύμιος, τῷ 1507, Ἰνδ. ι', μηνὸς Σεπτεμβρ. ἀφίκετο εἰς τὴν ἐνορίαν Ἀποκούρου ἐν τῇ σ. μονῇ τοῦ Προδρόμου ἐν τῇ θεογ. Τρεβεκίστη καὶ χειροτόνησεν εἰς διάκονον τῆς μονῆς τὸν μοναχὸν Ἀθανάσιον (ἐκ χειρογ. Ἑθν. Βιβλ. τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθ. 518).

Γαβριήλ, τούτου ἀποθανόντος ἐγένετο ὁ πρωτοσύγκελλος ἐκείνου

Βαρθολομαῖος, τῇ 17^ῃ Ἰουλίου, ἀρχ'.

Γρηγόριος, 1697. 8 (Σάθα, Μ. Βιβλ. Γ'. σ. 535).

Νεόφυτος, 1706-1724, ἐπιστολὴ Γορδίου πρὸς αὐτόν. (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. Γ'. 538).

ΝΑΥΠΑΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΓΟΥΣ

Διονύσιος, Turcogr. 321.

Παρθένιος, παρητήσατο καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγένετο κατὰ τὴν 23^{ην} Νοεμβρίου ἡμέραν δευτέραν τοῦ 7110 = 1602 ὁ

Ἀνθιμος, ἀνθ' οὗ μετατεθέντος εἰς τὴν μ. Ἀθηνῶν ἐξελέγη ὁ πρόφην Ν. Πατρῶν

Παρθένιος, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 7112 = 1604, ἀνθ' οὗ καθαιρεθέντος,

Σωφρόνιος, τῷ Μαίῳ 7115 = 1607 οἰκονόμος τῆς μητροπόλεως, ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐνάρετος καὶ πάση ἄλλῃ παιδείᾳ κεκοσμημένος ἐν ἔτει 7115 μηνὶ Μαίῳ (Νομ. Συναγ.) ὅστις παραιτεῖται καὶ γίνεται τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 7116 ὁ

Θεοφάνης, ὅστις καθαιρεῖται ἐπὶ πατριάρχου Παΐσιου καὶ ἐγένετο ὁ

Μανάριος, τῷ 1654 Ὀκτωβρ. 5. (β'. πατριαρχία, Νομ. Συναγ.).

Θεοφάνης, καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου «ὥστε δογματίζεσθαι Θεοφάνην μοναχὸν ἀμέτοχον τῆς τε τιμῆς τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς μητροπόλεως» μηνὶ Νοεμβρίῳ 1665 (Νομ. Συναγ.).

Γεράσιμος, «φυγὰς ὄχετο μηδενὸς διώκοντος» καὶ εἰς ὀπηγορευμένους τόπους ἀποδημήσας, ἔνθα ὑποπτος ἔστιν, ὡς καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καθ' ἡμᾶς εὐσεβείας, προδοῦναι» μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1669. (Νομ. Συναγ.).

Νικόδημος, 1776 («Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1904 σ. 217.).

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΙΤΑΛΙΑΣ¹

Στέφανος, Ἐπί τῆς ἱεραρχίας Στεφάνου τοῦ ἀγιωτάτου ἐπισκόπου Νεαπολεϊτῶν πόλεως ἐνεκαινίσθη ναὸς τοῦ μάρτυρος Οὐάρου ἐν Ἀμάλφῃ τῆς Ἰταλίας.

Κατὰ 767, 799. Ὄρα C. I. G. Inscrip. Graecae Siciliae et Italicae 697. C. I. G. IV 8668. (;)

ΝΕΟΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ (τοῦ Πόντου).

Ἀβραάμ, (ὁ Χρυσὸς ἢ Χρυσόστομος).

Κωνσταντῖνος, Μελισσοπετριώτης Νεοκαισαρείας. σελ. 255 Mélanges Archéol. Byz.

ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ἵπέρτιμος μόνον ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἀπὸ 50^ος ἐγένετο 62^ος.

Κοσμάς, 10^ος αἰὼν Sigill. byz. σ. 176.

Νικόλαος, τῷ 997, Σωτήρος τόμ. Α' σελ. 174.

Κωνσταντῖνος, τῷ 1027, ἀπλῶς Πατρῶν. Αὐτόθι.

Εὐθύμιος, Ν. Πατρῶν. Ἐν Κιννάμου ἔκδ. Βόννης σελ. 252. Εἰς τὸν Δημήτριον Λαμπηνὸν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Χριστοῦ ἀπήντησε (Ὄρα κείμενον καὶ Νικήτα 1,7 σ. 5). Εὐθύμιος Μαλάκης: Δελτ. Ἱστορ. καὶ Ἐθν. Ἑταιρείας.

Παρθένιος, τῇ 29^ῃ Μαΐου 1602-1603. («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Β'. σ. 780), οὗ παραιτηθέντος ἐγένετο ὁ ὀσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις.

Σεραφεῖμ, ζριβ', Φεβρ. ιβ'. (1604). Αὐτόθι.

Γαβριήλ, ἐπανερχεται συνοδικῇ διαγνώμῃ πάλιν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑπεισλθόντος (ζριγ' Ἰανουάριος)

Ἀνθιμος, τῷ 1623/24 ὁ Γρεβενῶν ἄτε πρὸ χρόνων πολλῶν τοῦ Δανιήλ². (Σιγ. Μονῆς Φιλοσόφου, «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» Β'. σ. 668. Μεσαιωνικὴ Βιβλ. Σάθα, τ. Γ'. σ. 562).

Νεόφυτος, 1639, οὗ παραιτηθέντος καὶ ἀποθανόντος ἐξελέγη (κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος) ὁ ἱερομόναχος

Ἰωάσαφ, ἐπὶ ἐκλογῇ Προϊλάβου καὶ Ἰσμαηλίου καὶ τῷ 1640 ἐν σιγγλίῳ

¹ Ὑπήγετο μετὰ τὸ 783 εἰς τὸ Οἶκουμ. Πατριαρχεῖον. Γ. Ι. Κονιδάρη. Αἱ μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαί. Ἀθήναι 1934. (Σ. ἔκδ.).

² Ἡ σημείωσις εἶναι ἀτελής.

Ἄνδρου. Τούτου παραίτησιν ἀβίεστον ὑποβαλόντος ἐκλέγεται τῇ Μαρτίῳ κζ' τοῦ 1644 ὁ

Ἰωσήφ, (Νομ. Συναγ. καὶ Μ. Β. τ. Γ' σ. 577).

Ἰωάσαφ, οὗ καθαιρεθέντος τῷ αγγ' (1657) Ἰουνίῳ γίνεται ὁ πρόφην ἀρχιερεὺς Ἐλασσῶνος

Ἀθανάσιος, τῷ 1660, καὶ τῷ 1661 ἐν Π. Κ. 339 ὑπογράφει ἐν σιγίλλῳ διὰ τὸ σταυροπηγῶσιον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἐπὶ Παρθενίου τῷ 1669 (Γεδεών: Ἐγγρ. Αἰθ. καὶ Κεραμ. σ. 75), 1669, οὗτος παραιτεῖται καὶ γίνεται

Ἰωάσαφ, τῷ 1691 ἐν Ἀληθ. τόμ. Α' σ. 150, σιγίλλια ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ Ἀχαρνᾶνος.

Γρηγόριον, πρόφην Ν. Π. εὐρίσκω διοριζόμενον Ἀχριδῶν ἀρχιεπίσκοπον ὑπὸ τῆς Συνόδου (Ἐκκλ. Ἀληθ. Γ' σ. 149).

Νεόφυτος, τῷ Ἰανουαρ. 1752 παρητήσατο ἐπὶ Παϊσίου καὶ διορίζεται ὁ Πανοσιώτατος πρωτοσύγκελλος κὺρ

Ἰερόθεος, ὅστις παρητήσατο καὶ ἐξελέγη τῷ Μαίῳ τοῦ 1757 ὁ ἱερομόναχος κὺρ

Γεράσιμος, ἀνθ' οὗ ἀποθανόντος διορίσθη τῷ Μαρτίῳ τοῦ 1774 ὁ δσιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις κὺρ

Χρῦσανθος, ὅστις παραιτεῖται τῷ Ἰουνίῳ τοῦ 1783 καὶ ἐκλέγεται ἀντ' αὐτοῦ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ῥεύματι ὁ θεοφιλέστατος πρόφην Θαυμακοῦ ἐπίσκοπος κὺρ

Ἐθγένιος, οὗ θανόντος τῷ 1785 κατὰ 8/βριον διορίζεται ὁ ἱερομόναχος

Δαυρέντιος, παραιτησάμενος τῷ 8/βρίῳ τοῦ 1791 ἐπὶ Νεοφύτου, ὅτε, διαδέχεται αὐτὸν ὁ δσιολογιώτατος ἐν Ἱερομονάχοις κὺρ

Πολύκαρπος, ὅστις τῷ 1807-8 ἦν συνοδικὸς σὺν τῷ Ἀθηνῶν Γρηγορίῳ. (Ἐγγρ. Ἐσμ. 1819 σελ. 117). Ὅρα Δελτ. Ἱστορ. Ἐθν. Ἐταιρ. τεύχος ε' σ. 113. Οὗτος τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1819 ἀποθνήσκει, διορίζεται δ' ὁ Δεβρῶν κὺρ

Δοσίθεος, ὃν εὐρίσκω ὑπογραφόμενον τῷ 1818 ἐν σιγίλλῳ περὶ τῆς Σχολῆς Ἄνδρου (ἐν Ἐγγρ. Ἐσμ. σ. 595-603).

Γερμανός, ἐν τεύχεσι Ἐκκλ. Μουσ. (Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. 17^{ου}) Μαυρ. Βιβλ. 166, 117, 118 119 δις).

ΝΙΚΑΙΑΣ

Θεόδωρος, μητρ. θ-ι'. αἰῶνος, σελ. 90 τοῦ Παντοσέσκο ἐν κζ' τ. τοῦ Ρωσ. Ἀρχ. Ἰνστιτούτου, Migne, Patr. G. 114 τόμ. σελ. 132.

Κύριλλος, Παρὰ Μαρτίνῳ Κρουσίῳ ἐν «Τουρκογραιζία» (σ. 204) ἐν ταῖς Annotationes, ἐνθα ὀνομάζεται ὁ μητροπολίτης εἰς τὴν μετὰ τοῦ Γεργαλίου συνέντευξιν ἐν Κων/πόλει, καθ' ἣν διηγεῖται ὅτι «ἐν Νικαίᾳ τρεῖς Ἐκκλησίαι ὑφίσταντο τότε (τῷ 1575) ἢ τῆς «Παναγίας, ἢ τῶν ἁγίων Θεοδώρων καὶ ἢ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου». Ὁ Κύριλλος οὗτος εἶναι πάντως ὁ ἐν

τῷ κυρωτικῷ γράμματι τοῦ βασιλέως Μωσκοβίου Ἰωάννου (Ἰβάν τοῦ Δ') ἐπὶ Ἰωάσαφ κατὰ τὸ 1561 ὑπογράφων (παρὰ Regel, *Analecta Byzantinorussica* σ. 78). Ἐν παλαιότερῳ κώδικι τῆς μητροπόλεως Νικαίας, ὡς ἐσημείωσεν ὁ κ. Γεδεών ἐν τῇ «Ἐκκλησ. Ἀληθεία» (1912 σ. 285) φέρεται «τὸ Παλαιὸν ἦτον Κύριλλος εἰς τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ΖΞΖ'. (αφνε') μετὰ Χριστόν πόσους χρόνους ἔκαμεν εἰς τὴν ἀρχιερατείαν οὐκ ἔχομεν σημειῶσαι μὲ τὸ νὰ λείπουν φύλλα ἐκ τοῦ κώδικος».

Κύριλλος, 1589. Legrand, B. Η² τόμ. Δ' σ. 302 Regel σελ. 88.

Γρηγόριος, 1655, ὑπὸ τοῦ Ἀμασειᾶς μνημονεύμενος. Οὗτος μετέβη εἰς Ρωσοίαν τῷ 1655 καὶ δὴ εἰς Μόσχαν, κομίσας καὶ ἱερὰ λείψανα τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ (σελ. 276 «Ἐκκλ. Ἀληθείας» 1898 φύλλ. 31 Δ/βρίου). Ἀπὸ τῷ 1653 κατὰ τὸν κώδικα τῆς Νικαίας.

Γεράσιμος, 1726, σιγίλλιον τῆς ἐν Μυκόνῳ Μονῆς Τουρλιανῆς ἐπὶ Νεοφύτου. Ὅρα σελ. 33 Κτιτορικοῦ ὑπὸ Βερτοπούλου, Ἐρμούπολις 1877.

Καλλίνικος, 1728 («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1904 σ. 265).

Ἰερεμίας, 1763 ἐπὶ Σαμουήλ.

Καλλίνικος, σιγίλλιον 1798 ἐπὶ Γρηγορίου (Βερτοπούλου, ἐνθ' ἄνωτέρῳ σελ. 37).

Δανιήλ, 1801. «Διὰ ἐπιταγῆς τοῦ σεβασμίου μοι γέροντος ἁγίου Νικαίας κυρίου Δανιήλ ἐπιστάτησα ἐπὶ τῇ ἀνακαινίσει τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου 1807. ὁ πρῶτος Χρῦσανθος». Ἐν Δευτέρῳ ἐπιγραφῇ: «Ἀνακαινίσθη οὗτος ὁ ναὸς παρὰ ἀρχὴ Θυ τοῦ Δανιήλ¹, ΑΩΖ'. Ἰανου[αρίου] Κ». Εἰκάζομεν ἀρχιδύτου. Ἐν τοῖς Βιθυνικοῖς Κλεωνύμου καὶ Παπαδοπούλου 1867 σ. 118, σφύζεται ἡ σειρὰ τῶν μητροπολιτῶν τῆς Νικαίας ἀπὸ τοῦ 1680. Ὁ Δανιήλ οὗτος σημειοῦται τῷ 1801 ὅτε διάδοχος αὐτοῦ ὁ

Ἰωαννίκιος², τῷ δὲ 1817.

Μακάριος, Ἄλλ' ἐκ τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Δανιήλ ὁ καθαιρεθεὶς πάλιν ἀνέλαβε τὸν θρόνον ἐν τῷ μεταξυ.

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Δομίτιος, Α'. Ἀρχ. Ἐφημ. 1915, 1916, 1917 ἐπιγραφαί.

Δομίτιος, Β'. Φιλαδελφεὺς καὶ παρατηρήσεις ὑπὸ Α. Χατζῆ ἐν 1918 σ. 28 καὶ 29, ἐν τῇ βασιλικῇ ε'. αἰῶνος ὁ Νικοπόλεως ὁ κατασκευάσας τὸν ναὸν (ἁγίου Δημητρίου;³).

¹ Κατὰ κώδικα Νικαίας, τῷ 1801 ὁ Δανιήλ, Θεσσαλός («Ἐκκλ. Ἀληθεία» 1912 σελ. 286-287).

² Μυστακίδου, *Κουρούτσου* σ. 78.

³ Ν. Κ. 2 Ἀπριλίου 1891.

ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΘΕΩΡΙΟΥ

Γαβριήλ, Τούτου ἀποθανόντος ἐγένετο ὁ δσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικὸς κϋρ

Δωρόθεος, «προηγούμενος τῆς θείας Μονῆς τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς ἀχειροποιήτου τῆς Κοσινιδίτζης» τῷ Ἰζλα' μηνὶ Μαΐω λ.¹.

ΠΛΑΛΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ (ἴδε καὶ Πατρῶν).

Ἵπέρτιμος καὶ ἑξαρχος πάσης Ἀχαΐας. Ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἀπὸ 32 ἐγένετο 39. Περί Π. Πατρῶν ὁ Miklosich σελ. 19 τοῦ Α'. τόμον ἔχει ἔγγραφον ἀδήλου Πατριάρχου καὶ ἔτους διαφέρον, «ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἱερώτατος μητροπολίτης Παλ. Πατρῶν καὶ ὑπέρτιμος οὐκ εὐπόρως τῶν πρὸς αὐτάρκειαν ἔχων εὔρηται, ἐνθεν τι ἀναγκαῖον ἢ ἡμῶν μετριότης καὶ προσῆκον ἐνόμισε γνώμη καὶ τῶν περι. κατὰ λόγον ἐπιδόσεως παρασχεῖν τὴν ἀγιωτάτην τῶν λακεδαίμονίων μητρόπολιν, τὸ μὲν ὡς σχολάζουσιν, τὸ δὲ ὡς οὐ μακρὰν ἀφισταμένης τῆς κατ' αὐτὸν ἀγιωτάτης μητροπόλεως».

Ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος ὁ Α'. (802·811) ὕψωσε τὴν τέως ἐπισκοπὴν τῶν Πατρῶν εἰς μητρόπολιν καὶ ὑπήγαγεν ὑπ' αὐτὴν τὰς ἐξῆς ἐπισκοπὰς. Μεθώνην, Κορώνην καὶ Λακεδαίμονα. (Ὅρα Πολυζ. Νεοελλ. τόμ. Α'. σελ. 123 καὶ 133. Ὅρα ἐν Miklosich πάρα πολλὰ πρὶν προβῆς εἰς δημοσίευσιν. Ἐπίσης Turcograecia.

Μιχαήλ, τῷ 1315. Ἐν Acta, Miklosich καὶ Müller καὶ Patrol. Migne 152 τ. 152 col. 1097.

Μακάριος, 1354, Miklosich τόμ. Α' σελ. 329.

Παρθένιος, Ἐξ ἐπιγραφῆς ἀποτεθησαυρισμένης ἐν τόμ. Δ' τοῦ C. I. G. ὑπ' ἀριθ. 8771. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης ἐν Βοστίτῃ τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πανιερώτατος καὶ λογιώτατος οὗτος κϋρ Παρθένιος ὁ Ἀθ. ἤκμαζε τῷ 1366. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναγνωσθὲν «Κενορῖται» ἀναγνωστέον, καὶ ἐνορῖται-ων, ὡς ἡμῖν δοκεῖ.

Νίφων, Τῷ 1397 προεβιβάσθη εἰς τὴν μητρόπολιν Π. Πατρῶν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης τῆς μονῆς Παμμακαρίστου. (Βυζ. Μελέται Πασπάτη σ. 299. Mikl. et M. τόμ. Β' σελ. 312).

Ἰγνάτιος, καὶ εἶτα

Μάξιμος, (τ. Β' σ. 135 Miklosich).

Νίφων, Π. Πατρ. σ. 375 Β' τ. Miklosich.

Φίλιππος²,

¹ Ν. Κ. 3 Ἰουλίου 1891.

² Ἐν ἰδιαιτέρῳ δελτίῳ ἐπίσης ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐξῆς. Φίλιππος μητροπολίτης Π. Πατρῶν γινώσκεται νῦν ἐκ τῆς βούλλας αὐτοῦ τῆς ἐκ μολύβδου, ἀγνώστου ἐποχῆς. (Ὅρα Κωνσταντοπούλου, Νέα Προσκτήματα, ἐν τῇ Διεθνεί Ἐφημερίδι τῆς Νομισματικῆς ἀρχαιολογίας Σφορώνου. Ἀθῆναι 1900 τόμ. Γ' σ. 190).

Μάνδουλος, Μαλατέστας¹ «Σημείον ἀθένητου Πανδουλίου νιέ Μαλατέστας μητροπολίτου Παλαιῶν Πατρῶν, τοῦ ἀνακαινίσαντος τὸν τῆδε θεῖον ναὸν τῷ χιλιοστῷ (τετρακοσιοστῷ εἰκοστῷ ἔκτῳ ἔτει». Κατὰ τὸ 1429 (δρα Le Quien: Oriens Christianus τ. Γ' καὶ Duchesne «Mémoire sur une Mission au Mont Athos σελ. 136 Corp. I. G. τόμ. Δ' 8876. Ἰδίως ὁ Φραντζῆς ἐκδ. Βόννης, λέγει, Ὅρα Π. Πατρῶν τὰ τοῦ Κεραμέως ἐν «Ἐκκλ. Φάρφ» 1909 (ἢ 1910) σελ. 315-326 Παῖσιος Πωγωνᾶτος».

Γερμανός, τῷ 1565 («Σωτήρ» Β' τόμ. περὶ μητρ. Ἀθηνῶν, Turcogr. σ. 173 ὑπογράφει τὴν καθαιρέσιν Ἰωάσαφ τοῦ μεγαλοπρεποῦς.

Ἀρσένιος, 1575-78, Σάθα, Νεοελ. Φιλ. Turcograecia 506.

Νεκτάριος, τῷ 1575 (;) ἐπὶ Ἱερεμίου, σιγίλλιον καὶ Σάθα: Σχεδ. Ἱερ. σφδ' καὶ σελ. 170 ὅπου ἀναφέρεται, ὅτι ὑπάρχει τῷ 1591. Ἀθώωσις αὐτοῦ (σελ. 180) ἀπὸ τῆς ἐπὶ Θεολήπτου γενομένης καθαιρέσεως. Ἦν πρότερον Ζεμενῶν, χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Κορίνθου Λαυρεντίου. Εἶτα ἔλαβε ἐξαρχικῶς τὴν Κέρνιδζαν. (σ. 196) τῷ 1596.

Γαβριήλ, τῷ 1593 τοπ. σύνοδος (Ἑλλ. Φιλ. Συλλογ. 17^{ος} Μ. Βιβλ. σελ. 75).

Κύριλλος, ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ β' πατριαρχείας ἐδημοσίευσεν ἐν Ἑβδ. φύλλ. 116. Ὅρα καὶ εἰς σιγίλλ. τοῦ 1611, Μνημεῖα Καμπούρογλου σελ. 132.

Τιμόθεος, ὁ τῷ 1614 πατριαρχεῦσας, ἐτάφη ἐν Χάλκῃ (Κωνστ. Σκαρλάτου, τόμ. Β' σελ. 307).

Παῖσιος, 1617 (;) Σάθα, Μ. Βιβλ. τ. Γ' σ. 531,

Θεοφύλακτος, τῷ 1621; (Προσθήκαι καὶ διορθώσεις Δημητρακοπούλου σελ. 64).

Θεοφάνης², 1618 (;) Τοῦ μητροπολίτου τούτου ὑπάρχει ἐν Grottafergata (Abbaye de) καὶ ἀπεικονίζεται ἐν σελίδι ὀλοκλήρῳ 4^{ον} σχήματος τῇ 140^η τοῦ λαμπροῦ βιβλίου τοῦ Munoz Antonie. «L'art byzantin à l'exposition de Grottaferrata 4° Rome Danesi editum MCMVI. Τὸ ὠμοφόριον τοῦτο, εὐμορφότατον ἀληθῶς κατέχει τὴν 200^{ην} εἰκόνα τοῦ βιβλίου καὶ ἐγένετο ὑποκείμενον μελετῶν πολλῶν, περιγράφεται ἐν σελίδι 142-144 ἐν Precieux tissus καίτοι ἀρχαιότερον³; φέρει τὴν ἐπιγραφὴν. «Τὸ παρὸν ὠμοφόριον ὑπάρχει τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Παλαιῶν Πατρῶν ὑπερτίμου καὶ ἐξάρχου πάσης Ἀχαΐας κυροῦ Θεοφάνους ἔτους Ἰρκι Ἰνδικτιῶνος α' Ἀπριλ. τοῦ Χριστοῦ 1618». Τῷ 1622 ὁ Θεοφάνης («Ἐκκλ.

¹ Οὗτος δὲν ἀναγράφεται ἐν τῇ σειρᾷ τῶν οἰκείων τετραδίων.

² Μέχρι τῆς φράσεως Χριστοῦ 1618 προσέρχονται ἐξ ἰδιαιτέρου δελτίου, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ τετραδίου.

³ Στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν εἰκόνων καὶ τῆς τέχνης αὐτοῦ ἀποφαινόμεθα ὅτι εἶναι παλαιότερον τῆς ἐπιγραφῆς, ἀλλ' ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι, ἂν μὴ σύγχρονον τῇ ἐπιγραφῇ, ὀλίγον τι προγενέστερον.

Ἐπιτομή 1899 σ. 24). Τῷ 1624 ὁ ἐν σιγγλίῳ Φιλοσόφου ὑπογραφόμενος (αὐτόθι Β' σ. 668) καὶ ἐπίτροπος πατριαρχικῶς καὶ ἑξαρχος τῆς Συνόδου Θεοφάνης ὁ καὶ τῷ 1643. Θεοφάνης Π.Κ. 333. Οὗτος παρητήθη καὶ προεδρικῶς ἔλαβεν ὁ ἀπὸ Βερροίας Κύριλλος, ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ ἀπὸ Βερροίας Κύριλλος ἔδωκεν ἄδειαν νὰ χειροτονηθῇ νέος μητροπολίτης καὶ ὁ πατριάρχης Παρθένιος παρητήθη, ἀνήλθεν δὲ τὸν θρόνον πάλιν Κύριλλος ὁ ἀπὸ Βερροίας τότε ἐγένετο ἐκλογή Π. Πατρῶν καὶ ἐξελέγη ὁ

Παρθένιος, πρῶην ὦν Κερνίδζης συνυποψηφίους ἔχει τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ραιαρίου Θεοφάνη καὶ τὸν πρῶην Ραιδεστοῦ Θεοφάνη.

Ἀντώνιος, διεδέξατο τὸν ἀποθανόντα Θεοφάνη (16 Μαρτ. 1650). Οὗτος τῷ 1646 ἀποδημήσας εἰς Μολδοβλαχίαν προσεκλήθη εἰς ἀπολογίαὶν ὑπὸ τοῦ Ἰωαννικίου πατριάρχου σελ. 579 καὶ ἀπεκατέστη πάλιν τῷ 1649 ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Β' (σ. 583). Ὅρα περὶ Παρθενίου Σάθα Μ. Β. τ. Γ' σ. 573, ὦν πρῶην Δρύστρας. Τούτου ἀποθανόντος (ἐγένετο) ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ Κορίνθου.

Δανιήλ, ὅστις τῷ 1674 καθαιρεῖται «διὰ τὰ πολλὰ αὐτοῦ ἐγκλήματα» ἐπὶ Γερασίου καὶ γίνεται τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1674 ὁ Εὐχαΐτων.

Παρθένιος,

Γεράσιμος¹, ὅστις τῷ 1746 παραιτεῖται ἐπὶ Κυρίλλου τῷ Μαΐῳ τοῦ 1750 καὶ ἐκλέγεται ὁ πανοσιώτατος καὶ λογιώτατος κῦρ

Παρθένιος, ὅστις τῷ 1771 σὺν τῷ Ἀμυκλῶν Κυρίλλῳ Χριστιανουπόλεως Δανιήλ, καὶ Κορίνθου Μακαρίῳ κατέφυγεν εἰς Ζάκυνθον μετὰ τὴν εἰσβολὴν εἰς Πελοπόννησον τῶν Ἀλβανῶν (Οἰκονόμου, Σωζομ. σελ. 417. Σάθα, Τουρκ. Ἑλλ. σ. 499). Ὅρα Νεοελλ. Φιλ. Σάθα 607 εἰς Πετρούπολιν κλπ.

Δανιήλ, ὅστις τῷ 1768 ἦν πρῶην Π. Πατρῶν ἀλλὰ προεδρικῶς ἔχων τὰ Καλάβρυτα καὶ τὴν Κερνιδζαν (Σάθα, Τουρκοκρατ. Ἑλλ. σημ. ἐν σελ. 466).

Γαβριήλ, Τῷ Ἀπρίλιῳ τοῦ 1771 ἐξελέγη ὁ πρῶην Ἰωαννίνων (Π. Κ.) Γαβριήλ ὁ ἀπὸ Σμύρνης μετέπειτα πατριάρχης κατ' ἄλλους ἐκλέγεται τῷ Ὀκτωβρίῳ 1780 ἐπινεμήσεως 14^{ης} (Μαθᾶ καὶ Ἑκκλ. Ἐπιτομή περὶ Κουρούτσασμ σελ. 53, Οἰκ., τὰ Σωζόμενα σελ. 417). Τούτου διάδοχος ἐξελέγη ὁ ἐπίσκοπος Ἐρυθρῶν.

Γρηγόριος, ὅστις δίδει ἐνυπόγραφον παραίτησιν οἰκειοθελῶς τῇ 18 Αὐγ. 1799 (σελ. 142 τοῦ 349 Π. Κ.) Ἄντ' αὐτοῦ δὲ ἔξωσθέντος διορίζεται ὁ πρῶην Ἰωαννίνων (ὄρα Ἰωάννινα), (Οὗτος τῷ 1800 γίνεται Ναυπλίου καὶ Ἄργους.)

Μακάριος, τῷ Ἰουλίῳ τοῦ 1799. Οὗτος τῷ 1806 ἐγένετο Κυζίκου καὶ ἄντ' αὐτοῦ Π. Πατρῶν ὁ ὁσιολογιώτατος πρωτοσύγκελλος Κυζίκου (Ὅρα Παραλ. Βίουσ Γούδα τ. Α' σ. 98).

¹ Οὗτος κατὰ τὸν André Leval ἔγραψε τῷ φύλακι τῶν Καπουτσιῶν Χρυσοστόμῳ τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1761 ἐπιστολὴν ὑπογράφει ὁ καλ. Πατρ. Γεο. Ὅρα Ἑκκλ. Ἐπιτομή τ. I' σ. 156.

Γερμανός, ὃν εὗρισκω τῷ 1815 γράφοντα ἐν συνοδικῷ γράμματι πρὸς τὸν Σμύρνης ἐκαινοῦντα τὴν σύστασιν τοῦ Γυμνασίου σελ. 451 τῶν Φιλολ. Σφωζομένων) καὶ ὅστις εἶναι ὁ πρῶτος μοχλὸς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Φιλικῆς Ἑταιρείας (Γούδα τ. Α΄) Ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ ὄρα.

Ἐπίσης Rouquenville, ἀναγενν. Ἑλλάδ. Γερμαν. μεταφρ. ὑπὸ Horntgal ἐν Heidelberg 1824-1825 (4 τόμος ὄρα Index).

ΠΑΜΦΥΛΙΑΣ

*Ἴδε Δαλισανδοῦ καὶ Πέργης.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ

Εὐγένιος, ἐν τοιχογραφίᾳ τῆς Μονῆς Πωγωνίου ἐπίσκοπος μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τοὺς καταλόγους τοῦ ἀειμνήστου Ἀμασείας (σελ. 866 ἢ ἀριθ. 44 τοῦ Γ' τόμου τῆς ἐβδ. ἐπιθεωρ. τοῦ «Νεολόγου» 1894).

ΠΑΡΟΝΑΣΙΑΣ

Ἰωάννης, Τῷ 1156 Mansi, τόμ. 21 σ. 638.

Βενιαμίν, Τῷ 1560. (Legrand, Bibl. Hell. τ. II σελ. 2). Ἐπὶ Ἰωάσαφ αὐτόθι τόμ. Α' σ. 311 καὶ ἐξῆς. Τῷ 1565 ἀπαντῶ ἐν Συνόδῳ («Σωτήρ» Ἀθῆναι τ. Β΄) καθαιρέσεως Ἰωάσαφ τοῦ Β' ἐπίσης πάλιν Βενιαμίν Turcograec. σ. 172.

Θεωνᾶς, ὑπογραφή του Turcograec. σ. 268, Legrand, I. 313.

Ἀθανάσιος, 1575. Turcogr. σ. 506.

Ἀθανάσιος, 1603 (ζρια') μηνὶ Μαριῶ καθαιρεῖται ἐπὶ Ραφαήλ καὶ γίνεται ὁ ἀπὸ Χίου ἱερομόναχος

Ἰωακείμ, ἐν ἔτει ζρια', ἄνευ μηνολογίας (ἐκ τῆς Νομ. Συναγωγῆς).

Ἰωσήφ, τούτου γενομένου Σαντορίνης ἐγένετο τῷ Ὀκτωβρίῳ δ' τοῦ ζρια' (1604) ὁ πρῶν Ἄνδρου

Γαβριήλ,

Γερμανός, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Μήλου, ὅπου ἦν πρότερον, ἐγένετο δὲ μηνὶ Ἰουνίῳ ιε' τοῦ ζριλα' ὁ

Θεόφιλος,

Νικηφόρος, «ένας μαργιόλος κλπ.» Ὅρα σελ. 223 τοῦ Α' τόμου τῶν Ἀναλέκτων Ἱεροσ. Σταχυολογίας, ἐπὶ Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, Σάθα Γ' καὶ Παρνασσοῦ περὶ Σικίνου τ. θ' καὶ ι'. (Νάξου).

Βενιαμίν, τῷ 1632 Ἀπριλ. ἐξελέγη ὁ Βενιαμίν. («Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» τ. Β' σ. 669). Τῷ 1643 ἀπαντᾷ ἐν Π. Κ. 333 πρῶν Παροναξίας Βενιαμίν.

Μακάριος, τῷ 1660 καὶ 61. Τῷ 1669 Μακάριος (Γεδ. ἔγγρ. λίθοι καὶ κεράμια σ. 76).

Θεοφάνης, τῷ 1667 ἐν γραμματί συνοδικῶ ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Δ' τοῦ Μογιλάλου «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Γ' σ. 598.

Ἰωσήφ, τῷ ,αχος' (1676) Σεπτέμβριος ὁ πρόην Παροναξίας Ἰωσήφ γίνεται Σαντορίνης. (Ν. Συναγωγή).

Ἰωάσαφ, τῷ 1687 (Π. Κῶδ. 333)

Ἱεροθέος, Ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἐταιρείας τῆς Ὁρθρουοῦ τεύχος Δ' Ἀθῆναι 1901 σ. 30 ἀπήντησα ὅτι τὸ ἐν Ἀλμυρῷ σχολεῖον ἰδρύθη τῷ 1829 ὑπὸ Ἱεροθέου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἐν σημειώσει δὲ φέρεται, ὅτι οὗτος ἦτο ἐκ Κλεινοβοῦ τῆς Θ/λίας, ὅτι κατὰ τὸ 1802 ἦτο Ζητουνίου καὶ εἶτα Παροναξίας εἶτα τῷ 1824(;) πατριάρχης Ἀλεξανδρείας († 1844).

ΠΑΤΡΩΝ (ἴδε καὶ Παλαιῶν Πατρῶν)

«Neue Quellen zur Geschichte des Lateinischen Erzbistum Patras Leipzig 1903 ὑπὸ Gerland ἐν σελ. 247 - 255 κατάλογος Πατρῶν ὑπὸ Σταυράτῃ Ἀριστάρχου annoté ὑπὸ Geizer. Ἐν Echos d'Orient ὁ Pargoire, συμπληροῖ ἐν σελ. 103 - 105 τοῦ 45 τεύχους τοῦ 1904 ἀναγράφει δὲ καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Le Quien.

Φίλιππος, μητρ. Πατρῶν ἐν Σβορώνου, Γ' σελ. 190.

ΠΕΡΓΗΣ

Evêché de l'Éparchie de Pamphylie.

Θεόδωρος, XI - XII siècle, σελ. 231 Mél. Archéol. byz.

Εὐθύμιος, X - XI siècle.

ΠΡΕΣΠΩΝ

Ζαχαρίας, ὄρα Ἀμασείας¹.

ΠΡΙΗΝΗΣ

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος Πριήνης ἐκ μολυβδίνης σφραγίδος τοῦ 1β' αἰῶνος (ἐν Περιόδ. Ρωσικοῦ ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου τόμ. Η' τεύχ. γ' σ. 226. Ὅρα αὐτόθι καὶ ἀπεικόνισμα ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ XXX πίνακας). Ὁ ἐπίσκοπος οὗτος δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ σειρᾷ τῇ πεφλοπονημένῃ παρὰ Wiegand, Priene, ἐν Βερολίνῳ 1904 ἐν μέγα σχ. 4^{ον}.

Ἰωάννης, Κατὰ τὸ 1228 - 1229 σὺν Ἰωάννῃ τῶν Τράλλεων καὶ τῷ Κύμης Ἰωάννῃ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὑπογράφει συνοδικὸν τόμον ἐπὶ πατριάρχου Γερμανοῦ κυροῦντος χρυσόβουλλον τοῦ βασιλέως Βατάτζη. Τὸ χρυσόβουλλον εἶναι γνωστὸν ἐκ τοῦ συντάγματος τοῦ Ράλλη καὶ Ποτλῆ, Ε' 324 καὶ παρὰ Lingenthal, καὶ τέλος ἐν Revue des Etudes Grecques ὑπὸ Nicole 1894 σ. 71

¹ Ν. Κ. 27 Ἰανουαρίου 1892.

ΠΡΟΥΣΙΑΔΟΣ (τῆς πρὸς Ὑπίφ)

Πέτρος, «ὁ τῆς μακαρίας μνήμης γενόμενος δουκινάριος, ὁσίας μνήμης θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος» Μνήμα τοῦ ἐπισκόπου. Ἐξ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης ἐν Οὐσκιουβ Κασαμπᾶ = Προυσιᾶδι¹.

Δέων, θ' - ι' αἰῶνος, σελ. 88 τοῦ ιγ' τόμ. τοῦ Ρωσ. Ἀρχαιολ. Ἰνστιτούτου. Ὑπὸ Παντοσέκο.

ΠΡΟΥΣΗΣ

Δέων, ἐπίσκοπος Προυσίας δεκάτου αἰῶνος.

Κοσμᾶς², , ,

Μάξιμος, ἄγνωστος παρὰ Le Quien ἐπὶ μολυβδοβούλλου, (ᾧρα ἀπεικόνισμα 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. XXXI πίνακος τοῦ η' τόμου τοῦ περιοδ. τοῦ ἐνταῦθα Ρωσ. Ἰνστιτούτου).

ΠΙΡΓΩΝΙΑΝΗΣ

τῆς ἀρχιεπισκοπῆς. Ὅρα ἐν σ. 10 - 13 τῶν Ἑπειρωτικῶν τεύχους ἐν φ' ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ιερά ἐν Ἑπίρῳ σκηνώματα ἐξ ἀλλοδαπῆς δωρεῶν τυχόντα», καὶ ἐν σ. 269 - 276 τοῦ Ι' τόμου τοῦ Παρνασσοῦ³.

Δανιήλ, ᾧρα Βάρνης.

ΡΑΣΚΟΠΡΕΣΡΕΝΗΣ

Ὅρα Ἀμασείας Γαβριήλ.

ΡΕΟΝΤΟΣ

Διονύσιος, Μαΐου ,αχμα'. (Ν. Συναγωγῆ).

ΡΟΔΟΥ

Γεώργιος, ιβ - ιγ, αἰῶνος, (Schlumberger, Mélanges σ. 233).

Ἰγνάτιος, «Νέος Ποιμὴν» Ρόδου τ. γ' σ. 72.

Φιλόθεος, ᾧπου ἐν 77 φέρεται ὅτι παρανέγνων τὸ ὄνομα Ρόδου Ἰγνάτιος ἢ τὸ τῆς ἐπαρχίας. Ὅρα περὰ Κουρουτσεσμε, ᾧπου ὁ Ζερλέντης τίθησι τὸν Φιλόθεον τῷ 1622, ἀλλὰ καὶ τί ἀπήνησα αὐτῷ.

ΣΑΜΟΥ ΚΑΙ ΙΚΑΡΙΑΣ

Ἀρσένιος, ἐλείφ (sic) Θεοῦ ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας εὐεργετῶ τὴν δέλτον ταύτην τῷ εὐλαβεστάτῳ χωρεπισκόπῳ Νεραντζίας καὶ σακελαρίῳ κυρῷ Γεωργίῳ ἔτους ,σρκς' ἰνδ. ια'. 1417/18. (Ἐν φύλλ. 942 haec leguntur ἐν τῷ βατικανῷ κώδικι τῆς ἐκδόσεως: Θεοφυλάδου τοῦ Σιμονιάδου)⁴.

¹ B. C. H. 1901 σ. 89.

² Ὅρα Schlumberger, Mélanges σ. 229.

³ N. K. 28 Ἀπριλίου 1892.

⁴ Ἐν ἰδιαιτ. δελτίῳ: Ἀρσένιος ἐν Ἐπαμ. Σταματιάδου. Ἰκαρικός σελ. 44 (Ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας ἐν χειρογρ. Ἐθν. Βιβλ.) Τόμ. Δ'. Σαμιακῶν.

Ἀνθιμος, ἀρχιεπίσκοπος· καθηρέθη [εἶχε συλληφθῆ ὑπὸ τοῦ Καπετὰν πασία], καὶ ἐγένετο ὁ πρόην Θηβῶν

Παρθένιος, τῷ 1644 μηνὶ Μαΐω γ'. καὶ οὗτος καθαιρεῖται καὶ γίνεται τῷ Νοεμβρίῳ ,αχνβ'. ὁ

Χριστόφορος, δοτις ἐπίσης καθαιρεῖται καὶ γίνεται τῷ Μαΐω ,αχνδ' ὁ

Κορνήλιος,

Νεόφυτος, «δυσκαθέκτοις φιλοσαρκίας ὁρμαῖς... καὶ μοναζούσαις παραβιάζων καὶ συνκευαζών αὐταῖς ὁ βδελυρίτης... καὶ ἐρυθροβαφές τε κατὰ κεφαλὴν ἐπιθεῖς καλοπτρίδιον, ἔνοπλος ὁ γενναῖος, ἐπ' ἀγορᾶς μέσης ἐλαύνει καὶ συμπερινοστών τοῖς τοῦ στόλου καὶ λοιποῖς ἀτακτοῦσι καὶ ἀγερῶχος παραδυναστεύουσιν ἀνδραρίοις... καθαιρεῖται τῷ ,αχξς'».

* **Σχολαστίμιος**, Ἐξ ἐπιγραφῆς ἐν αὐτόθι εὐκτηρίῳ τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἐν Ἰκαριακοῖς, τελευταία σελίς¹.

ΣΑΝΤΑ ΣΕΒΕΡΙΝΑ (Santa Severina).

Ἰωάννης, ἀρχιεπίσκοπος. Παρὰ τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἐν Σάντα Σεβερίνῃ τῆς Ν. Ἰταλίας μιᾷ τῶν πρωτευουσῶν πόλεων τοῦ βυζαντιακοῦ θέματος τῆς Καλαβρίας, ὑπάρχει βυζαντιακὸν βαπτιστήριον κομψότατον. Ἐπὶ κιονοκράνου ἐνὸς τῶν κίωνων τούτων κομποῖς γράμμασι φέρεται ἐπιγραφή, ἣτις μνημονεύει τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἰωάννην. Ὅρα Diehl, Art byzantin dans l'Italie méridionale σ. 201. Κατὰ τὴν Diehl ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸν 9'. αἰῶνα.

ΣΑΝΤΟΡΙΝΗΣ (ἀρχιεπίσκοπος).

Ἰωακείμ, οἰκειοθελῶς παραιτησαμένου τούτου γίνεται τῷ Σεπτεμβρ. λ'. τοῦ ,ζριε' ὁ

Ἰωσήφ, πρόην Παροναξίας ὄν.

Φιλόθεος, (Ν.Σ.) οὗ ἀποβιώσαντος τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1653 (,αχνγ') ὁ

Παρθένιος, (Νομ. Συναγωγῆ).

Διονύσιος, ,αψζε' ἐπὶ Σαμουήλ («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σελ. 264).

ΣΑΡΔΕΩΝ

Ἰωάννης, ΙΩ δεκάτου αἰῶνος (σελ. 230 τῶν Mél. Archéol. byz. ἐνθα ἀναφέρεται καὶ περὶ ἑτέρου ὁμωνύμου ἀπαντῶντος ἐν Sigillographie 754. Ὁ Schlumberger, αὐτόθι διερωτᾷται μὴ εἶναι ὁ αὐτός;

Ἐφραίμ, Κεραμεύς, Δ. Ι. Ε. Ε. τόμ. Γ' 470 ἔως 71 μετὰ 17 καὶ 18 αἰῶνος· ἐν Κώδ. Ἱεροσολ. 487.

¹ Ὅρα Καισαρείας. Βλ. Ν. Κ. 18 Νοεμβρίου 1891.

ΣΕΛΕΥΚΕΙΑΣ

Ίουλιανός, «μητροπολίτης Σελευκίας Ίουλιανός» dans un sceau de Nicolas (Νικολάου τοῦ Μυστικοῦ ἢ Νικολάου Χρυσοβεργίου, ἀδιάκριτον) patriarche de Constantinople se trouve emprunté le sceau de Julien, métropolitite de Seleucie, λέγει ὁ Schlumberger ἐν Mélanges d'Archéol. byzantine σελ. 219. Περιέργον φαινόμενον ἐν τῇ μολυβδοβουλλογραφίᾳ Ὅπωςδὴποτε νέον ὄνομα μητροπολίτου τῆς πρὸς τῷ Καλυκάδων Σελευκίας. Ἀπόκειται ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρείας Ἀθηνῶν.

ΣΕΡΡΩΝ (Serrae, Serrhae, Siris, Sirae).

Ὅρα Πέτρ. Παπαγ. Γ'. Byz. Zeitsch.

Θεόδωρος, «Θεοδώρου σφράγισμα Σερρών ποιμένος», Ἐπί σφραγίδος ἐκ μολύβδου, ἐν ἧ ἀφ' ἐνός οἱ δύο ἅγιοι Θεόδωροι ὄρθιοι χωριζόμενοι διὰ δύο κυπαρίσσω, ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀνωτέρω τρίμετρον. Schlumberger, Mélanges σελ. 217.

Δαμασκηνός, οὗ ἀποθανόντος γίνεται μηνὶ Ἰουλίῳ, ζηθ' ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν Σέρραις μονῆς τοῦ Προδρόμου.

Τιμόθεος, μεταξὺ τῶν τριῶν συνυποψηφίων τεθέντος καὶ τοῦ καθηγουμένου Κοσινίτης Γαλακτίωνος.

ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ

Ἰγνάτιος, ὁ Χορτασμένος, ἀρχιερεὺς Σηλυβρίας (οὕτω) ἦτο κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6 κώδ. τοῦ Βατικανοῦ¹, πρὸ τοῦ 1446².

ΣΙΚΕΛΙΑΣ

(R. E. Grecques, 1889, 1892, 1894, 1900 καὶ Mél. Byz. 1895 σ. 199-274. R. Archéol. 1905).

Νικόλαος, ἀρχιεπίσκοπος Σικελίας (ἀπάσης;) Θ-Ι' αἰῶνος. R. Arch. 1905 σ. 323.

ΣΙΦΝΟΥ

Ἀρχιεπισκοπὴ συνέστη ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Β' τῇ 17 Αὐγ. 1646 καὶ ἐγένετο πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς ὁ πνευματικὸς

Ἀθανάσιος, (Νομ. Συναγ. φύλλ. 134. Γεδεῶν, Π.Π. σ. 573 ἐνθα πολλά. ὄρα τὰς παραπομπάς), ὅστις ἐπὶ Γερασίμου τὸ ζῆν ἀπέβαλε καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐξελέγη ὁ

Τιμόθεος, τῷ 1674, ὅστις μηνὶ Ἰανουαρίῳ, ἀχοη' καθαιρεῖται.

¹ Σ. Μ. Ὅρα Cod. Manuscr. Graeci, Reginae Suecorum et Pii P. R. M. ὑπὸ Pitra, ἐν Ρώμῃ 1888, σ. 5 καὶ 205. Σημειούσθω ὅτι ἐκ τοῦ κώδικος τούτου γινώσκεται καὶ καθηγούμενος τῆς Ἁγίας Μαρίνης Μακάριος, τῆς ἐν Σηλυβρίᾳ

² Ν. Κ. 4 καὶ 13 καὶ 19 Νοεμβρίου 1891.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΥ¹

Ἄνθιμος, πρόεδρος Σκαμανδρού, ἐν Βεχραμοῖ (Mysiae Assi) super porte Moscheae (ἐν Ann. d'Institut. Arch. 1842 p. 146) Ἱερ. Συνέκδ. ὑπῆρξε ἔδρα ἐπισκόπου C. I. G. IV 8804 καὶ Τρωάς.

ΣΚΙΑΘΟΥ, ΣΚΟΠΕΛΟΥ

Ἐκ τῆς Echoes d'Orient N° 43 Novemb. 1903.

Ἐκ νομοκάνονος κλαπέντος ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου παρὰ τὸ Μυριόφυτον, πωληθέντος τίς οἶδε ποῦ.

Σκιάθου

Δημήτριος, (530) κατὰ Le Quien.

Σκοπέλου

Ρηγίνος, ἐπὶ Ἰουλιανοῦ (αὐτόθι).

Ὅμοῦ δὲ κατὰ Le Quien.

Ἰγνάτιος, κατὰ τὸ 1621, Π. Κεραμεύς, Μαυροκορδ. Βιβλιοθήκη.

Ἰωσήφ, κατὰ τὸ 1721.

Κλήμης, 1700 - 1730. Κατὰ τὸ χειρόγραφον.

Διονύσιος, ἐπὶ 46 ἔτη 1777, δε

Ματθαῖος.

Εὐγένιος, (Οἰκονόμου) 1821 καὶ τῷ 1833.

ΣΤΑΓΩΝ (ἴδε καὶ Τρίκκης)

Φυλλ. ἐβδ. ἐπιθεώρ. «Νεολόγου» Γ' 28 καὶ 52.

Ξενοφῶν, (ἐν ἐκδεδομένῳ μοι ἐγγράφῳ σὺν τῷ κατωτέρῳ Νείλῳ).

Νείλος, 1362 ἢ 77 Heuzey: Mission en Macédoine.

Βησσαρίων, 1367 (Αὐτόθι).

Νεόφυτος, πρὸ τοῦ 1541 (κατὰ Heuzey).

Ἰωάσαφ, 1573 (N° 230 ἐπιγρ. Heuzey).

Βησσαρίων, (Αὐτόθι σελ. 445).

Ἱερεμίας, Σάθα, M. B. Γ' 550.

Τιμόθεος.

Διονύσιος, κατὰ Μάρτιον τοῦ Ἰζι' (ἰνδ. ιε') «οὗτος μετὰ δακρῶν ἀνήνεγκεν εἰς τὴν Σύνοδον ὅτι ἀδίκως ἐξεβλήθη ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, εἰς τὴν νομίμως προσχειρίσθη ὑπὸ τοῦ πρῶην ἀρχιερατεύοντος Διονυσίου τοῦ Λαρίσσης μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐπισκόπου Σταγῶν

Τιμοθέου καὶ τοῦ πρὸ τούτου

Ἱερεμίου, (Σάθα, M. B. Γ' 550).

¹ Εἰς τὰς Notitias παρὰ Prothey δὲν μνημονεύεται ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη.

Ἄβραάμ, τῷ ζεῖξ Ἰουλίῳ ιβ' παρητήσατο (Νομ. Συναγ.) φυλ. 273^α ὁ τῷ μητροπολίτῃ Λαρίσσης Τιμοθέῳ.

Ἀρσένιος, 1719 (Σάθα, Μ. Β. Γ' σ. 535).

Παρθένιος¹, τῷ 1768 ὁ ἐκ Πορταριάς τοῦ Βόλου, ἀποθανὼν κατὰ Μάρτιον τοῦ 1784 ἀντ' αὐτοῦ ὁ

Παῖσιος, συγχρονίζοντες αὐτῷ ἦσαν Τρίκκης **Ἀμβρόσιος**, Θαυμακοῦ **Ἰάκωβος**, καὶ ὁ Γαρδικίου **Παῖσιος**².

ΣΜΥΡΝΗΣ

Ἐν Arundel-Discoveries in Asia Minor and especially Antioch of Pisida 1834 τ. π. σ. 415-16 «Modern Smyrna φέρονται Bishops of Smyrna.

1. **Aristo**, 2. **Strataeus**, 3. **Aristo II**, 4. **Bucolus**, 5. **Polycarpus**, martyr, 6. **Papyrius**, 7. **Camerius**, 8. **Thruseas**, 9. **Eudaemon**, 10. **Euty chius**, 11. **Idduas**, 12. **Oethericus** 418, 13. **Photius**, 14. **Calloas**, 15. **Stephanus**, 16. 17. **Theodorus**, Studita, 18. **Metrophanes**, 19. **Nicetas**, 20. **Theodorus I**, 21. **Ioannes**, 22. 1166, 23. **Georgius**, 1222, 24. **Calophorus**, 25. **Isaacus**, 26. Temp. Andronic imp. 27. **Theodorus II**, 28. 1334, 29. **Gabriel** 1575 vel 1576, 30. **Ananias** sedebat anno 1726.

Αἰθέρηχος, μνήσθηται... Α. ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν C. I. G. 8618. Ἦτο ἐπίσκοπος Σμύρνης. Le Quien, Or. Chr. I, σ. 741, 742, ἐν τῇ ἐν Χαλκηδόνι Συνόδῳ παραστάς καὶ ὑπογράψας.

Ἀντώνιος, ἐνδεκάτου ἢ δωδεκάτου αἰῶνος, Schlumberger, Mélanges 229, ὅπου καὶ ἕτερος ἀναφέρεται ἐκ τῆς Σιγγιλλογραφίας τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως σ. 259, ἦν δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐρευνήσωμεν³.

ΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Μητροπολίτης κατὰ τὸ 1841, περὶ οὗ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Blanqui, Voyage en Bulgarie, Paris 1843 σελ. 188. «l'archevêque de Sophie qui venait me rendre visite, s'était un grec de l'archipel, de la figure la plus noble, la plus douce, et la plus expressive, mais dont le regard manquait de franchise et dont la physionomie trahissait l'anxiété. Il était accompagné, en guise de paratonnere, comme il me le dit plus tard lui même, d'un Armenien très dédié homme d'Osman (ἦτο ὁ διοικητής) qui assista a toute notre conversation».

Πρέπει ν' ἀναγνωσθῶσιν ὅλαι αἱ σελίδες 189-195. Τίς ἦτο; Ὅρα, ὁ Blanqui ἦτο μέλος τοῦ Institut de France. Τί εἶδε, τίνα περιγράψει καὶ τὴν πρὸς τοὺς χριστιανοὺς βδελυγμίαν τῶν διοικητῶν.

¹ Σ. Μ. Παπαδοπούλου-Κεραμέως, Μανουὴλ ὁ Κορίνθιος ἢ Ἀθων. 1902, 8ον σελ. 83 τοῦ ἰδιαιτέρου φυλλαδίου.

² Ν. Κ. 8 Ἰουλίου 1892.

³ Ν. Κ. 22 Ἀπριλίου 1891.

ΣΤΡΩΜΝΙΤΖΗΣ ἢ ΤΙΒΕΡΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

Οὐχὶ Στρωμνίτης καὶ Τιβεριουπόλεως. Ὅρα σειρὰν ὑπὸ L. Petit ἐν Le Monastère de Notre Dame de Pitié en Macédoine 1900 VI τ. Ρωσ. Ἰνστιτούτου ὡς καὶ ἐν τῷ ἰδιαίτερω τεύχει σ. 99¹.

ΣΥΝΛΟΥ

Στέφανος, ἐπίσκοπος C. I. G. IV 8666 (Le Quien, O. Ch. I. p. 813) 787 μ. Χ. Παρίοτατο ἐν τῇ ἐν Νικαίᾳ Συνόδῳ.

ΤΥΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΡΜΙΩΝ (ἀρχιεπισκοπή).

Νεκτάριος, περὶ τούτου (1622) «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» 1899 φύλ. Α'. σ. 24. Εἶναι ὁ εἰς Χαλκηδόνα προβιβασθεὶς ἀρχιεπίσκοπος, ἀνθ' οὗ ἐγένετο Ἰουλίῳ η'. τοῦ 1630 ὁ πνευματικὸς

Δανιήλ, οὗ ἀποβιώσαντος, ἐγένετο ὁ

Νεῖλος, ζωγράφος τῷ αχμὲν Δεκεμβρ. ε'.

Κορνήλιος, παραιτηθέντος τούτου γίνεται ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ

Γερμανός, Ἰουνίῳ 1651.

Ἰωαννίνιος, ὁ β'. τὸ δ'. ἔλαβε προεδρικῶς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τῷ 1656.

ΤΡΑΪΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Γαβριήλ, Τραϊανουπόλεως, ἦτοι Μαρωνείας, τῷ 1565, ἐπὶ καθαιρέσει Ἰωάσαφ, (Turcogr. 173).

Ἰωάσαφ, πρὸ τοῦ Νικομηδείας ὑπογράφων ἐν ἔτει 1575.

Παρθένιος, ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1795 ὁ ὁσιολογώτατος ἐν ἱερομονάχοις, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῶ.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ

Περὶ μητροπολιτῶν Τραπεζούντος ὄρα ἀφεύκτως Π. Κεραμέως ὑποδείξεις ἐν ἀποσπασματι ὅπερ ἔχω εἰς τὰ συνειλεγμένα τοῦ μακαρίτου φίλου μου καὶ τόμ. ιθ'. τῶν Βυζαντινῶν Χρονικῶν ἐν Πιερουπόλει, 1915 τυπωθέντα καὶ ἐν περιοδικῷ ἡμερολ. - Στερέωμα (;) ὑπὸ Γεδεῶν.

Οὐράνιος, C. I. G. IV, 8636 ἔτος, υπγ', ἰνδ. γ'. Ὅρα Χρ. Πασχ. I, p. 635 ἐκδ. Βόννης. Ἐπιθὶ τὰ ἐν Corpus ἔτος 542.

Βαρνάβας, 1311, ὄν ἐν χειρογρ. ²...

¹ N. K. 29 Δεκεμβρίου 1891.

² Εἰς ἰδιαίτερον δελτίον σημειοῦνται: Βαρνάβας, Fallmerayer, G. d. K. v. Trapezunt, τῷ 1841 καὶ 1864. Ἀνάκιος, 1827, 342. Νήφων. Ὁ Νήφων ἐξελέγη ἐν τῇ Μονῇ Σουμελᾷ καὶ μετὰ ἐν ἔτος Γρηγόριος, κατὰ Λιβαδινὸν αὐτοσπίτην μαρτυρα μετὰ τὸν Βαρνάβαν. Περὶ Παρναίκα, ἡ Τραπεζοῦς κατὰ τὸν ΙΔ'. αἰῶνα σελ. 190-191 τόμ. Δ'. τοῦ Περιοδικοῦ τοῦ Ῥωσ. Ἀρχ. Ἰνστιτούτου 1899. Ὅρα καὶ P. Ἰνστιτούτου 1902 (τ. VIII)

- Παγκράτιος**, 1471-72, αὐτόθι Κεραμέως σ. 276 Βυζ. Χρονικά.
Γεράσιμος, 7014, (1506) ἐπιγραφή κρήνης ἐν Τραπεζούντι παρὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἐρζερούμ: Β. C. H. 1896 σ. 500.
Ἰωάννης, 1683 αὐτόθι.
Νεκτάριος, 1689-1708.
Παῖσιος, 1706-1709.
Ἀκάκιος, 1722 κώδιξ ὄν εἶδον. Μήλου... Κεραμέως 1Θ'. Β. Χρο-
 νικά σελ. 272.
Ἀνανίας, Α', 1722-1736, αὐτόθι σ. 272.
Ἀνανίας, Β', 1736-1764 αὐτόθι.
Παῖσιος, ἀρχιεπίσκοπος Τρ. 1713 (Β. C. H. 1896 σ. 500 καὶ Δ. Ι. Ἐθν. Ἐτ.
 III p. 470 ὄρα ἀνωτέρω).
Ἰερόθεος, 1764, αὐτόθι.
Δωρόθεος, 1767, αὐτόθι.
Παρθένιος, 1798-1803.

ΤΡΙΚΚΗΣ (ὄρα καὶ Σταγῶν).

Παρανίκα, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκχη κατὰ τὸν 17^{ον} αἰ. Ἑλλ. Φιλ. Συλλογος τόμ. κς', 8. Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῶν Τρικκάλων μνημονευόμενος Συμεὼν Παλαιολόγος εἶναι ἀδελφὸς τοῦ Κράλη τῆς Σερβίας Στεφάνου Δουσάν, ὁ ἐπιλεγόμενος Οὐρὸς καὶ διώκει τὴν Θεσσαλίαν. Ἐπ' αὐτοῦ ἰδρύθησαν πολλὰ τῶν ἐν Μετεώροις μοναστηρίων. Ὁ υἱὸς τοῦ Συμεῶνος τούτου Ἰωάννης ἐκάθη μοναχὸς μετονομασθεὶς Ἰωάσαφ, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πλατέος λίθου ἀπεβίωσε δ' ὡς ἐπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τῷ 1410 χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Λαρίσσης Διονυσίου τοῦ Α'.

Οἰκουμένιος, τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Οἰκουμενίου ἐπισκόπου Τρίκκης (3 Μαΐου). Οὕτω φέρεται ἐν τοῖς ἁγίοις τῆς Ἐκκλησίας κατατεταγμένος ὁ Οἰκουμένιος. Τεῦχος ἐκ χ. βομβικίνου ἐν τοῖς χειρογρ. τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ὑπ' ἀριθ. 888 καὶ χειρογρ. ὑπ' ἀριθ. 490 (217).

ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ (ἀρχιεπίσκοπος).

«Χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ Θεσσαλίας» ἐν Β. C. Hell. 1899 σ. 396 - 416 ὄρου Ἰωάσαφ, † 1410.

Κλήμης, ἀνθ' οὗ καθαιρεθέντος ἐξαρχικῶς διορίσθη ὁ Λαρίσσης Μακάριος (1700;) Ὅρα II. Κεραμέως, Ἱεροσ. Βιβλ. Α'. 336.

Σεραφεῖμ, (Ν. Σ.) Ἐκ χωρίου Μπεζήλα κατὰ τὸ Μαρτύριον τὸ τετραπυ-
 μένον ἐν σελ. 11 τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἱερομάρτυρος ἐκδ. Μασχοπόλεως 1740

εἰς Στέφανον Σκυλίδην μητρ. Τρ. μοναχία τοῦ Θεοδώρου Προδρόμου. Ὅρα καὶ Acte Synodal du Patriarche Nicephore II. Ἐπιστολή του περὶ τοῦ μητροπολίτου Τραπεζούντος, αὐτόθι 1902 σ. 169 καὶ ἐξῆς.

εἰς 4^{ον} μικρὸν «ἐκ πατρὸς Σωφρονίου καὶ μητρὸς Μαρίας» αὐτόθι «καὶ ἔλαβε τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου... καὶ ἐπιμελάτον καὶ ἐκυβέρνα κατὰ τὸ ποιμνιον ὄποι τοῦ ἐμπιστευθῆ χρόνους ἑννέα» (σελ. 12 αὐτόθι) ἐπὶ μητροπολίτου Λαρίσης Διονυσίου τοῦ ἀποστάτου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ 27 ἢ μνήμη. Ἀποθνήσκει καὶ γίνεται τῷ 1601 (;) ὁ¹ (Νομικὴ Συναγωγὴ).

Ἰωάσαφ, τῷ Δεκεμβρίῳ τοῦ ζ' (7110-5508=1602) ἐπὶ Ματθαίου πατριάρχου, ὄρα καὶ τὰς ἄλλας πηγὰς πρὸς ἔλεγχον. (Σάθα, Γ' 550 καὶ Τουρκ. Ἑλλάς 215). Ὁ αὐτὸς εἶναι ὁ ἐκ τῆς Νομικῆς Συναγωγῆς σελ. 218^α Ἰωάσαφ κατὰ τὸ ζ' (1603). Ὅρα τὰς πηγὰς καὶ ἐξέλεξον.

Θεοφάνης, παραιτεῖται καὶ γίνεται μηνὶ Ὀκτωβρίῳ τοῦ ,αχλ' ὁ

Εὐθύμιος, ὅστις παραιτεῖται κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ ,αχβ'· Εἶτα ὁ

Ἀθανάσιος, ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Τριπολίτου.

Ἀρσένιος, 1712 γράφει τῇ Νοεμβρ. 13 ὁ Ἀναστ. Γόρδιος (Σάθα, Μ. Βιβλ. Γ' 535).

Συμεών, 1718 (αὐτόθι 539).

Μανάριος, (Φαναρίου) 1765 («Ἐκκλ. Ἀλήθεια» 1904 σ. 265).

ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΗΟΥΑΣ

Γρηγόριος, χειροτονηθεὶς τῷ 1584 ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Λαρίσης Νεοφύτου. (χειρόγρ. Ἑθν. Βιβλιοθ. ὑπ' ἀριθ. 652).

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Θεόληπτος, πηδαλιούχος Φιλαδελφῶν σκάφους 1292, 1306 καὶ Ὅρα Β. C. H. 1908 σ. 516.

Γαβριήλ, ἐν Regel, Analecta σ. 78 τῷ 1561 ἐκτὸς τῆς σειρᾶς ὑπογράφων.

Παρθένιος, αὐτόθι σελ. 88 τῷ 1590 Μαίῳ, 11^{ος} τὴν σειρᾶν².

ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ³

Σιλβανός, ὁ θαυματουργὸς ἀπὸ Φιλιππουπόλεως τῆς ἐν Θράκῃ εἰς Τρωάδα. Ἐν Β' συνόδῳ τῶν 150 πατέρων ἐπὶ Μ. Θεοδοσίου.

¹ Εἰς ἕτερον δελτίον τὸ ἐξῆς σημειώμα: Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος **Σεραφείμ** ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, ὃς ἐμαρτύρησεν κατὰ τὸ ,αχα' ἔτος Σωτήριον, ἔστι δὲ ποίημα Ἀναστασίου ἱερομονάχου τοῦ ἐκ τῆς δευτέρας Θεσσαλίας. Τυπωθεῖσα δὲ δαπάναις τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς λεγομένης Κορώνῃ. Διορθωθείσα δὲ ὡς ἐφικτὸν παρὰ τοῦ αἰδεσιμωτάτου καὶ λογιωτάτου Κυρίου Κυρίου Γρηγορίου Μοσχοπούλου. Ἐν Μοσχοπόλει 1740. Παρὰ Γρηγορίῳ ἱερομονάχῳ τῷ ἐκ Μοσχοπόλεως.

² Ν. Κ. 25 Ἰουνίου 1891.

³ Πρβλ. καὶ Μ. Γεδεών, Μητροπολιτῶν Φιλιππουπόλεως σημειώματα, ἐν Ἐκκλ. Ἀληθ. τόμ. ΛΔ', σελ. 372, 374, 376 καὶ 378 ἐξ.

Βρίσων, Φιλίππων πόλεως ἐν Θράκη ἐπίσκοπος, ὅπως κρίνη τὸν Χρυσόστομον. Ἴδε Σωκράτην Σχολαστ. 335 σελ. (Φιλίππων τῶν ἐν Θράκη πρὸς διαστολὴν τῆς Μακεδονίας).

Γεράσιμος, δαπάνη τοῦ ὁποίου καὶ προτροπῇ ἐγράφη τῷ 807 ἐπὶ Εἰρήνης καὶ Ἀνδρονίκου ὑπὸ Δανιὴλ μοναχοῦ εὐαγγέλιον πολύτιμον κάλλιστα γεγραμμένον καὶ πλουσιοπαρόχως κεκοσμημένον. (Οἰκονόμου, Σωζόμενα Φιλολ. τόμ. Α' σελ. 341 ἐν σημειώσει) Τοῦτο ἐκαλλωπίσθη τῷ 1709 δι' ἀργυροῦ δεσμάτος δαπάνη τοῦ Ἐφέσου Μελετίου τοῦ Πετροκοκκίνου (Ὅρα Χρυσολ. τόμ. Δ' σελ. 125).

Ἐόφημιανός, ἐπὶ Γεωργίου τοῦ Ξιφιλίνου μηνὶ Φεβρουαρίῳ ἡμέρα β' ἐπινεμήσεως 18, ἀπαντᾷ οὗτος τῷ , ςψε' (1193).

Ἰωάννης, 10-11 αἰῶνα (Schlumberger, Sigil. Byz. σελ. 117). Φ/πόλεως Ρωμανίας.

Νῶε, ἐπὶ Κομνηνῶν, Αὐτόθι σελ. 116.

Ἰτάλικος, τῷ 1147 (Ann. 1872 p. 31).

Θεόδωρος, 1156 Αὐτόθι

Βασίλειος, 1166 Αὐτόθι.

Κωνσταντῖνος, κατὰ τὸν 12^{ον} αἰῶνα.

Μητροφάνης, 1393, μετὰ 22 ἄλλων συναδέλφων αὐτῷ ὑπογραφόμενος εἰς πράξιν περὶ τῶν ἀγιορειτῶν κατὰ τὸ 1393 ἐπὶ Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου καὶ Ἀντωνίου Πατριάρχου σελ. 115, Γεδεών, ὁ Ἄθως. Ὅρα «Ἐκκλ. Ἀληθείας» 1913 ἀριθ. 43 καὶ 44, μητροπολιτῶν Φιλίππουπόλεως Σημειώσεις¹.

Μετὰ τὴν ἄλωσιν.

Διονύσιος, τῷ 14^ο ἔτει μετὰ τὴν ἄλωσιν προέτεινε τὴν εἰς τὸν Σουλτάνον αὐξήσιν τῶν φλωρίων εἰς 2.000. Ἐγένετο πατριάρχης τῷ 1472 ὑπὸ τὸ ὄνομα Διονύσιος ὁ Α'. Κατὰ τὰ σωζόμενα τοῦ Ὑψηλάντου οὗτος ἀνήλθε τὸν θρόνον τῷ 1476 τῇ ἰσχυί Μαρίας τῆς μητριῆς καὶ γυναικὸς τοῦ Σουλτάνου, ἣν δὲ διακονῶν ποτε τῷ Εὐγενικῷ Μάρκῳ τῷ ἀρχιεπισκόπῳ Ἐφέσου. Κατὰ Σκαρλάτον Βυζάντιον ἦν Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ λυτρωθεὶς ἐν Ἀδριανουπόλει, (Ὅρα περὶ αὐτοῦ, Σκαρλάτου Βυζ., Κωνσταντινούπολιν τόμ. Α. σ. 390 ὑποσημείωσιν. Ὅρα βίον αὐτοῦ ἐν σελ. 28-29 ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν Δράμας κλπ. τῆς Θεοτόκου(;) καὶ Μηλιαράκη Ν^ο 614) ὅπου ἰδοῦσα ἐσεβάσθη αὐτὸν διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἢ Κυρὰ Μαρία καὶ προσήνεγκε τῷ Σουλτάνῳ ἀντὶ 1000 δισχίλια φλωρία. Ἐπατριάρχης ἔξ ἔτη μέχρι τῷ 1478, ὅτε παρητήσατο (Δήμητσα, τὰ περὶ Ἀχρίδος καὶ Βουλγαρίας, σελ. 69), ἔλαβε δὲ τὸν θρόνον ὁ Τραπεζοῦντος καὶ ἐκ Τραπεζοῦντος προκάτοχός του Συμεών, ὁ καὶ πρῶτος διὰ δώρων τοὺς Ὀθωμανοὺς

¹ Ν. Κ. 2 Ἀπριλίου 1891.

κολακεύσας (διὰ πεσκειοῦ). Οὗτος ἔζη ἐν τῇ Μονῇ τῆς Στενημάχου. Ὁ Διονύσιος ἐπατριάρχησε τὸ β' τὸ 1490 καὶ μετὰ τριακοντάμηνον πατριαρχεῖαν παραιτεῖται τῷ 1493.

Historiae Politicae TurcoGraeciae, Lib. II, ἤτοι σελ. 127 περὶ τοῦ Διονυσίου Φιλίππουπόλεως.

.. Συνελθούσης συνόδου μεγίστης περὶ τοῦ ἐξετάσαι τίνος χάριν ἐξώσθη ὁ πατριάρχης Μάρκος ὁ Ξυλοκαράβης, βοῶν γὰρ ἦν ὡς ἠδίκησαν αὐτόν. Ἐν οὖν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ὁ Φιλίππουπόλεως Διονύσιος εὐρέθη ἔχων φιλίαν μετὰ κυρίας μαρίας τῆς μητρονιάς αὐθέντου καὶ μαθοῦσα αὐτῇ τὰ σκάνδαλα τῶν δύο πατριαρχῶν (Συμεῶν τοῦ Τραπεζουντίου) καὶ ὅτι οἱ τῆς πόλεως ἐγένοντο πειρασταί, ὁ μὲν τὸν ἕνα, ὁ δὲ τὸν ἕτερον ζητοῦντες, ἐμβαλοῦσα εἰς πινάκιον ἀργυροῦν χιλιάδας δύο χρυσαίων ἐπορεύθη πρὸς τὸν αὐθέντην. Ταῦτα δὲ ἰδόντος αὐτοῦ ἔφη: τί αὐτὰ ὦ μητερ; ἡ δὲ ἔφη: ἀξίωσιν ἔχω ποιῆσαι σοι περὶ τινος καλογήρου ἐμοῦ, ὅπως κυρώσης αὐτὸν πατριάρχην καὶ δύο διαφερομένων ὁ τρίτος γενήσεται πρῶτος.

Ἄρας οὖν ὁ βασιλεὺς τὰ φλωρία ἔφη, εὐχαριστῶ σοι. Ποίει μητερ, ὃ βούλει καὶ οὕτως ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὁ κύριος Διονύσιος, ὀρισμῶ τοῦ κρατοῦντος. Ὄθεν ὁ μὲν Συμεὼν ἀνεχώρησεν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Στενημάχου, ὁ δὲ Μάρκος ἔλαβε τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχρίδου καὶ ὀλίγον βιώσας ἐτελεύτησεν.

Ὁ κ. Διονύσιος, πατριαρχεύσας ἔτη ὀκτὼ ἐξῆλθε τῆς πόλεως διὰ αἰτίαν τοιούτου σκανδάλου. Οὗτος ἦν ἀπὸ Πελοποννήσου. Εἶτα ἐν Βυζαντίῳ παραγενόμενος ἐγένετο ὑποτακτικὸς Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ, ᾧ καὶ ἐπαιδεύθη τὴν μοναστικὴν πολιτείαν καὶ ἀρετὴν. Μετὰ κατὰ τὴν ἀλωσιν ἔλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἠγόρασεν αὐτὸν χριστιανός τις ἐν Ἀδριανουπόλει ἐκ δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ ὡς ἐν ὀλίγῳ γέγονε καὶ μητροπολίτης Φιλίππουπόλεως, εἶτα, ὡς εἴρηται πατριάρχης. Τούτου ἕνεκα διὰ τι σκάνδαλον, τινὲς χαιρέκαχοι διεφήμισαν: ὅτι ἔστι περιτετημημένος παρὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὃν περ εἶχον αὐτοὶ δοῦλον, ὃθεν συνόδου συγκροτηθείσης παρόντων πολλῶν ἐπισκόπων καὶ μητροπολιτῶν διεβεβαιούτο αὐτοῖς ὅτι συκοφαντία καὶ οὐχὶ ἀλήθεια ὃ λέγεται. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπέιθοντο οἱ συκοφάνται ἀναστὰς εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐπανατείνας τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτοῦ, ἔδειξε πᾶσι τὰς σάρκας αὐτοῦ. Καὶ ἰδόντες ἐθαύμασαν. Οὐ γὰρ ἐφάνη τι ἐξ ὧν κατηγόρησαν, ἀλλ' ἔδειξεν ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς ἀσκήσεως ὡς ἄσαρκον (εἰλεῖν) καθαρὸν τε καὶ παρθένον. Ἐφάνη γὰρ τι μόνον δέρμα σημεῖον ἀπεριτεμήτου ἀνδρός. Αἰσχυθέντες οὖν οἱ εἰπόντες πεπτώκασι εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῦ συγχωρῆσαι τὴν ἀδικίαν καὶ συκοφαντίαν καὶ παρεκάλουν πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λαὸς συγχωρῆσαι αὐτοῖς καὶ μένειν ἐν τῷ πατριαρχείῳ. Αὐτὸς δὲ οὐδ' ἄλλως οὐδὲ κἂν

¹ Τὸ κείμενον τῆς Τουρκογραφικῆς δὲν εἶναι κατὰ λέξιν ἐνιαυθα.

ἀκοῦσαι ἠθέλησεν, ἀλλὰ σταθεῖς παρησιᾶ, ἠφόρησε (sic) καὶ κατηράσατο τοῖς συκοφάνταις· καὶ εὐθέως ἐξῆλθε τῆς πόλεως μετὰ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ πορευθεὶς ὤκησεν ἐν τῇ μονῇ τῆς Κοσινίδης, ὅπου διέμεινε ζῶν ἐν εἰρήνῃ. Ὅρα καὶ Μελετίου, Ἐκκλ. Ἱστορ. τόμ. γ' σελ. 331-333, «Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1913 ἀριθ. 43, 44.

Κάλλιστος, ἀπίεροι τετραευάγγελον τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου ἐν Χάλκῃ μηνὶ 8/βρίω ια', ζηβ' (1514) ἐν ἧ καὶ ἐτάφη. (Ὅρα ὑπόμνημα ἱστορικὸν Κουτλουμουσιανοῦ σ. 19).

Ἀρσένιος, 1565 ὁ ὑπογράψας τὴν προᾶξιν τῆς καθαιρέσεως Ἰωάσαφ τοῦ Μεγαλοπρεποῦς (Turcograecia σελ. 170-174).

Θεόληπτος, τῷ 1580, ἐπὶ τῆς β' Πατριαρχίας τοῦ Μητροφάνους, ὁ τῇ 27 Φεβρουαρίου 1585 πατριαρχήσας. Ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τούτου ἐγένετο ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ναοῦ τῆς Παμμακαρίστου. (Ὅρα ὑπόμνημα ἐκλογῆς αὐτοῦ ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» τόμ. Β' σελ. 794). Τοῦτον διεδέξατο ὁ Ἱερεμίας ὁ τέως ἐν Ῥόδῳ ἐξόριστος τὸ τρίτον («Ἐκκλ. Ἀληθ.» 1884, Μαρτίου 22 φυλλ. Γεδεῶν, Χρονικὰ Πατρ. Οἴκου σελ. 77, 79. Σάθα, Σχεδίασ. Ἱερεμ. σελ. ιγ' ἐπατριαρχήσας 1585-86, Μαθᾶ β'. ἔκδ. σελ. 118). Αἱ ψῆφοι τοῦ Πατριάρχου πρόφην Φιλιππουπόλεως, ἐγένοντο ἐν τῷ ναῷ τῆς Παμμακαρίστου (Σάθα, σελ. 142, ὅπου τὸ ὑπόμνημα). Τῷ 1589 (;) Turcoogr. σ. 282, 287¹.

Θεοφάνης, Τῷ 1590 καὶ 1591 ὁ Καρύκης Κρής σύγχρονος τοῦ Πηγᾶ καὶ Μαργουνίου, ὅστις κατὰ τοὺς λογισμοὺς τοῦ κ. Γεδεῶν ἐν τῷ ἄνω φύλλῳ τῷ 1594-1595, ἐγένετο μητροπολίτης Ἀθηνῶν. (Σάθα, Σχεδίασμα σελ. ψδ' καὶ 209) καὶ «Ἐκκλ. Ἀληθ.» Δ' σελ. 336 καὶ ἐξ.) Θεοφάνης ἀπὸ Φιλιππουπόλεως ἐλευθέρως ἐπιβάτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. («Εὐαγ. Κῆρυξ» τόμος 6^{ος} σελ. 445-450 τοῦ 1862, Φιλ. Συλ. τόμ. ιζ' σ. 56).

Νεόφυτος, τῷ 1592, ὁ; διὰ γηραιὰν χειροποδαλγίαν θνήκει τῷ 1611. (Σάθα, Μεσ. Β' Γ' 408).

Καλλίνικος, χειροτονεῖται τῷ 1611. Ὅρα Τσουκαλᾶ, περιγραφὴν Φιλιππουπόλεως σελ. 41.

Κλήμης, μηνὶ Μαΐω 1611 καὶ ἐν Εὐαγγελίῳ Νεοφύτου ἀνεκδότῳ.

Μελέτιος, πρόφην Δρύστρας, ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος Ἰωάσαφ (Σάθα, Μεσ. Βιβλ. τόμ. Γ' σ. 566). Ὅρα

Καيسάριον, (1612) (ἐν προσθήκαις καὶ διορθ. σελ. 64, Δημητρακοπούλου, ὅπερ ἐξελεγκτέον). Ἐπὶ Πατριαρχίας Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως καθαιρεῖται τῇ 27 Ἰουνίου 1628, διορίζεται δὲ ὁ Ἀγχιάλου

Χριστόφορος, (ἐπὶ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Βερροίας ἐγένετο σιγίλλιον τῷ 1628 Φεβρ. 15, περὶ τῆς μονῆς τῆς Πατζκόβου). Τοῦτον ἀποθανόντα διεδέξατο ὁ

¹ Ὅρα καὶ Σάθα, Σχεδ. σελ. 9, σπουδαιότατα.

Γαβριήλ, ὁ τοῦ Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Βεροῦσίας ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ τοῦ 1636 ἀρχιδιάκονος (Πατριαρχία Νεοφύτου τοῦ Γ'). Οὗτος καθαιρεῖται τῷ 1648 ἰνδ. β' ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Β' (Νέου, β' αὐτοῦ πατριαρχία) Νοεμβρίου 29. Ἄλλ' ὁ Γαβριήλ οὗτος ἔλαβε τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ μόνον ἐπὶ τοῦ Παρθενίου τῷ 1638, καθ' ὅτι ἐπὶ τῆς πατριαρχίας Νεοφύτου τοῦ Γ' ἀπεκατέστη μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως ὁ πρῶν Κορίνθου

Κύριλλος, ἀνασταλείσης τῆς προγεγεννημένης ἐκλογῆς τοῦ Γαβριήλ, δι' ὑπομνήματος, ὡν καὶ οὗτος εἶχεν ἤδη χειροτονηθῆ. Ἴδε κατωτέρω ὑπομνήματα. Ὁ Παρθένιος (ὁ γέρον) ἐξέβαλε Κύριλλον τὸν Φιλιππουπόλεως ὡς παρὰ τοὺς κανόνας ἐγκαταστάντα καὶ ἔδωκεν αὐτὴν διαποιμαίνεσθαι τῷ θεόθεν ἐπιλαχόντι

Γαβριήλ, τῷ καθαιρεθέντι, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1648 ἡμέρα κθ' ("Ὅρα Κορίνθου).

Ἐπὶ τῷ ὑπομνήματι ἐν σελ. 299 τοῦ 333 κώδικος. «Ἐπειδὴ ἡ ἀγιωτάτη μητρόπολις Φιλιππουπόλεως ἔμεινε ἀπροστάτευτος, ὡς τοῦ ἐν αὐτῇ ἀρχιερατεύοντος κυρίου Χριστοφόρου, ἀποθανόντος ἡμεῖς τε καὶ ἡ Ἱερά τῶν ἀρχιερέων σύνοδος ἀπεφάνητο λόγῳ δοθῆναι τὴν ἐπαρχίαν ταύτην τῷ ἱερωτάτῳ μητροπολίτῃ πρῶν Κορίνθου κυρίῳ Κυρίλλῳ διὰ τὸ ἀδίκως καὶ ἀναιτίως ἐξωσθῆναι αὐτὸν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ὑστερηθῆναι μεταξὺ δὲ τούτου, μικρὸν αὐτοῦ ἀμελήσαντος καὶ ἡμεῖς ἀνάγκῃ κατεπειγόμενοι ἐχειροτονήσαμεν Φιλιππουπόλεως μητροπολίτην τὸν κύρ Γαβριήλ. Τανῦν αὐτοῦ ἐπιπόνως διαχειμένον τοῦ ἱερωτάτου δηλ. κύρ Κυρίλλου πρὸς τὴν τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀπαίτησιν, διὰ τὸ μεγάλως ἀδικηθῆναι αὐτὸν πρότερον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κορίνθου ἀπεφηνάμεθα ἤδη λαβεῖν αὐτὸν τὴν ἐπαρχίαν ταύτην Φιλιππουπόλεως διὸ καὶ ψήφους κανονικὰς ποιησάμενοι περὶ τούτου, κατὰ προτροπὴν τοῦ παναγιωτάτου καὶ σοφωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότη τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Νεοφύτου, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἐν τῷ πατριαρχείῳ, πρῶτον ἐθέμεθα τὸν ἱερωτάτον μητροπολίτην πρῶν Κορίνθου κύριον Κύριλλον, τὸν πρῶν Μηδείας κύριον Θεοδοσίον καὶ τρίτον τὸν πρῶν Ἄνδρου κύριον Μακάριον, ὅθεν καὶ εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας ἐν ἔτει σωτηρίῳ, ἀχλζ' μηνὶ Ἰανουαρίῳ ἰνδικτ. εῳς. Ὁ Ἐφέσου Μελέτιος, Ἡρακλείας Ἰωαννίκιος, Διδυμοτείχου (;) Δανιήλ, πρῶν Ἀθηνῶν Κλήμης Παρθένιος...». σελ. 300. «Τὰ χρόνῳ μακρῷ κραταιωθέντα καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβεβαιωθέντα, πάντα καὶ πάντως ἀδιάρρηκτα καὶ ἀκράδαντα βούλονται διαμένειν καὶ γὰρ τὰ ἐκ βίας καὶ ἀνάγκης πραττόμενα οὔτε χρόνος οὔτε νόμος οὔτε συνήθεια ἐπιβεβαιουῦσθαι δύναται οὔτ' ἔρρωνται· τοῖνυν καὶ τοῦ ποτε Κορίνθου μητροπολίτου κυροῦ κυρίλλου μετάθεσιν ἀναδεξαμένου τῆς μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, βιαίαν ἅμα καὶ δεκαστικὴν ὡς φαίνονται ὀπισθεν καὶ τινα τῶν ἔξω ὀνόματα, συγκαταλεγόμενα τοῖς ἐπιψηφισθεῖσι, διὰ τοῦτο

ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς κατὰ νόμους καὶ κανόνες, οἷα τῆς τοιαύτης μεταθέσεως ἀκανονίστου οὔσης, καὶ ρῶσιν οὐδεμίαν ἢ ἰσχὺν ἐχούσης, εἰ καὶ λέγοιτο καὶ ἐκφωνοῖτο ὁ κυρὸς Κύριλλος οὗτος πρῶτον Κορίνθου. ἔθεν καὶ κατεστρώθη τὸ παρὸν διάταγμα ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χ^{οῦ} μεγάλης ἐκκλησίας εἰς ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν. ἐν ἔτει σωτηρ. 1637. μηνὶ μαρτίου ἰνδ. β' Κυζίκου Ἀνθιμος, Νικαίας Πορφύριος, Βάρνης Παΐσιος, Σερρῶν Δανιήλ, ὁ Προύσης Κλήμης, Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνης, Ἐλασσῶνος Γερμανὸς κτλ.

Τῷ 1645 ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Π. Θεοφάνους διαδέχεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1646 ὁ ἡγούμενος τοῦ Γαλατᾶ τοῦ ἐν Ἰασίῳ Ἀγιοταφικοῦ μετοχίου Παΐσιος, τῇ συνεργασίᾳ Βασιλείου Βοεβόδα. Οὗτος ἦν ἐκ Δημητζάνης συγγενῆς τῷ Θεοφάνει. Οὗτος περιοδεύσας εἰς Ρωσσίαν, Μολδαβίαν ἔρχεται εἰς Κ/πολιν, καὶ εἶτα εἰς Φιλιππούπολιν καὶ ὕστερον εἰς Βελιγράδιον, Σέρρας καὶ Κ/πολιν καὶ ὕστερον πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα (σελ. φη' τῆς ἱστορίας τῆς Ἀγίας Πόλεως).

Γαβριήλ, Τῷ 1653 ἀπαντῶ ἐν σιγιλλίῳ ἀνεκδότῳ τὸν κάτωθι Γαβριήλ, ἐπὶ Ἰωαννικίου συνοδικὸν καὶ ἐπὶ Παΐσιου συνυπογράφοντα ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην Νίκωνα (Ἀνατ. Ἀστῆρ 1881 ἀριθ. 51). Τῷ 1660 ἀναφέρεται Φιλιππουπόλεως ὁ

Γαβριήλ, συνυπογράφων ὡς μάρτυς εἰς τὸ πρακτικὸν ὅπερ ἐγένετο ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Δ' (Μογιλάλου) πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν τριῶν πυρποληθεισῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Γαλατᾶ καὶ ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τῆς Ἀνατολῆς (1883) ὑπὸ τοῦ Παπαδοπούλου Κεραμέως. Οὗτος ἀναφέρεται καὶ τῷ 1668-1670 καὶ 1671 ἐν πατριαρχικοῖς γράμμασι ("Ὁρα Κανονικὸν Δίκαιον τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Σινᾶ σελ. 30, 41. "Ὁρα ἐπίσης σελίς 64 καὶ τὰ περὶ ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ» 1800 ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν σελ. 72). Φαίνεται ἐπιζῶν τῷ 1671. "Ὅτε ἀνηγγέλθη τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παΐσιου τῷ 1661 τηνικαῦτα πατριαρχοῦντος Παρθενίου, γνώμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχόντων ὁ Σιναΐτης Νεκτᾶριος, ἐξελέγη Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Καταγράψαντες τοίνυν τὰς ψήφους καὶ τὰ πρὸς Νεκτᾶριον συνοδικὰ γράμματα ἀποστέλλουσιν εἰς τὸ Σίναϊον τὸν δὲ Φιλιππουπόλεως Γαβριήλ μετὰ τοῦ ἀοιδίμου Δοσιθέου πέμπουσι μετὰ γραμμάτων ἐπιτροπικῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ προσκαλέσοντας ἐκεῖσε τὸν ὑποψήφιον καὶ τὴν γεγονυῖαν ἀπόφασιν ἐπιτελέσοντας. Ἐχειροτονήθη δὲ τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων τῇ 9 Ἀπριλίου 1661. Τῷ 1669 ὁ Δοσιθεὸς μεταβαίνει πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν εἰς Ἀδριανούπολιν καὶ Φιλιππούπολιν καὶ εἰς Στενίμαχον (γράφει Στενήμαχον) καὶ Παζαρτζίκ, ἐνθα συνεργεῖα τοῦ Γαβριήλ συνήθροισε καὶ ἀπέστειλε 12 χιλ. γροσιῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους τοῦ Π. Τάφου, ὅπερ ἀπετελεῖτο ἐκ 83.000 γρ. Ἐπίσης τοῦτον εὗρισκω ἐν ὑπομνήματι (Π. Κ. 339 τῷ 1661 καὶ τῷ 1671).

Κύριλλος, τῇ 28^ῃ Ἰουλίου 1678 πρόην Φιλίππουπόλεως ἐγένετο Σοφίας.

Νεόφυτος, τῷ 1680 Φιλίππουπόλεως, ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθὴς περιηγησάμενος ἅπασαν τὴν Εὐρώπην (Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ. Δ' σελ. 143, πρβλ. καὶ Παρακίνα, Σχεδ. σελ. 44) ἔνθα λέγεται «ἀνὴρ σοφὸς καὶ πολυμαθὴς καὶ εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς, λατινικῆς καὶ ἰταλικῆς διαλέκτου, πεπαιδευμένος ἔν τε τῇ Θεολογίᾳ καὶ Φιλοσοφίᾳ, ῥήτωρ καὶ ἱεροκῆρυξ, περιηγήσατο ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, ἔνθα καὶ εἰς Λουδοβίκον τὸν ἰδ' ἐπαρρησιάσθη», θαυμασθεὶς διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ καὶ τὴν γῶσιν τῆς Ἰταλικῆς. Τοῦτον εὗρισκω τῷ 1689 ὑπογραφόμενον εἰς ἔγγραφον τοῦ Σινᾶ (Ἦρα σελ. 88).

(Τῷ 1686 ἐν Π. Κ. 333 Νεκτάριος ὄρα πάλιν πρὸς πίστωσιν).

Νεόφυτος, 1708 κῶδ. 73. Τραπεζ. Κεραμέως Β. Χρονικὰ (ἰδ' 1912 σελ. 274).

Καλλίνικος, τῷ 1711, 1713. Σάθα, Μ. Βιβλ. τόμ. Γ'. σ. 525.

Ἀνθίμος, τῷ 1723 ἀπαντᾷ ἐν τοῖς γράμμασι ἐπὶ Ἱερεμίου περὶ ὄρων συστάσεως τῆς Ἀγιωτάτης Συνόδου (ἐν Πετρούπολει 1840). Τῷ 1720 ἐν Φιλίππουπόλει εὗρισκετο ὁ περιηγητὴς Gerard Gornelius ὅπου ἐνέτυχε τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χρυσάνθον τὸν Νοταρᾶν (Ἦρα Φιλ. Συλλ. ιζ'. σ. 60).

Νεόφυτος, ὁ Φιλίππουπόλεως διατρίβει τῷ 1721 ἐν Ἀγγλίᾳ τιμηθεὶς τῷ τίτλῳ τοῦ διδάκτορος, Σάθα Νεοελλ. Φιλ. 465, Δημητρακοπούλου σελ. 80 προσεθῆκαι καὶ Διορθώσεις.

Θεοκλήτος, ἀπαντᾷ συνοδικὸς ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Γ'. τῷ 1723 ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ («Ἐκκλ. Ἀλήθ.» τόμ. Β'. σελ. 500 καὶ Ἐκκλ. Ἱστορία Μελετίου). Οὗτος βεβαίως ἐστὶν ὁ ἀποθνήσκων κατὰ τὸ 1746 ὁ καὶ συνοδικὸς κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος. Οὗτος κατεδιώχθη ἐπὶ Παΐσιου τοῦ Β'. κατὰ τὴν γ'. αὐτοῦ Πατριαρχίαν (σελ. 87 τοῦ Δ'. τόμου τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας τοῦ Μελετίου). Περὶ τούτου καὶ τοῦ διαδόχου του ἀπαντᾷ τὸ ἐξῆς πατριαρχικὸν ὑπόμνημα ἐν τῷ τὰ ἀπὸ τοῦ 1730-1760 ὑπομνήματα περιέχοντι πατριαρχικῷ κώδικι. «Τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Φιλίππουπόλεως ἀπροστατεύτου μεινάσης αἰτε τοῦ τέως ἀρχιερατεύοντος κῦρ Θεοκλήτου θανάτῳ φυσικῷ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος προτροπῇ τοῦ Π. καὶ Σ. ἡμῶν αὐθέντου καὶ Δεσπότης συνελθόντες ἐν τῷ ναῷ ἔξω τοῦ Κυνηγοῦ (τοῦ κατὰ Μπαλατᾶ) πρῶτον ἐθέμεθα τὸν ὀσιώτατον ἐν ἱερομονάχοις κῦρ

Σεραφεῖμ, τῷ αψματ' Ὀκτωβρίου η', ὥστε ἀπὸ τοῦ 1746 μέχρι τοῦ 1757 ὁ Σεραφεῖμ. Οὗτος μετὰ τήντριμηνον πατριαρχίαν τοῦ κυροῦ Καλλινίκου τῷ 1787 ἀνήλθε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Περὶ Σεραφεῖμ ἰδὲ Σάθα, Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ. Γ'. σελ. 229, 233. Ἐκτενῶς ὄρα «Ἐκκλ. Ἀλήθ.» ἔτος Γ', σελ. 54-62, Γεδεών, Π. Α. σελ. 152 (ἰδὲ λάθος Τσουκαλά). Κατὰ τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν Μελετίου (σελ. 88-89 τοῦ Δ'. τόμου) ὢν ὑπερόπτης καὶ δεσποτικὸς καταβιβάζεται τοῦ θρόνου καὶ πέμπεται εἰς τὸ Ὄρος, ὅπου δὲν ἠσύχαζεν,

ἀλλ' ἐν καιρῷ πολέμου ἀνταπεκρίνετο μὲ τοὺς Ρώσους, μάλιστα ἀνεχώρησέ μαζύ των εἰς Ρωσίαν*.

Αὐξέντιος, τέως Διδυμοτείχου ἐγένετο ἀμέσως τῷ Ἰουλίῳ τῷ 1757 ἰνδ. ε'. ἅμα τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσει τοῦ Σεραφεῖμ. Οὗτος τῷ 1763 παρευρίσκεται ὡς συνοδικὸς ὑπογράφων ἐν τῷ ἐκλογικῷ ὑπομνήματι τοῦ ἀπὸ Δέρκων Σαμουήλ ἀποχωρήσαντος τοῦ κυροῦ Ἰωαννικίου. Τῷ 1765. (Ὑψηλάντου, Τὰ μετὰ τὴν "Ἄλωσ. 403).

Σαμουήλ, τῷ 1774 εὐρίσκεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνδημῶν καὶ προσυπογράφων τὸ περὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ Σαμουήλ (β' πατριαρχία) ὑπόμνημα τῇ 24^ῃ Δεκεμβρίου 1774 καὶ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ πρῶην Πατριάρχου Παλαιστίνης Σωφρονίου. Οὗτος ἐπὶ Σωφρονίου πατριάρχου μετατίθεται εἰς Ἐφεσον τῷ 1779 (ἀνεπιὸς ἦν τοῦ πατριάρχου Σαμουήλ).

Κύριλλος, γίνεταί Φιλιππουπόλεως μοναρχικῷ τῷ τρόπῳ διάκονος ἦν τοῦ Νικομηδείας Μελετίου, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο οὗτος Σοφίας. Περὶ τὸ 1790 ἐδίδασκε Κωνσταντῖνος ὁ Οἰκονόμος ἐν Φιλιππουπόλει ὁ γράψας καὶ περιγραφὴν ταύτης καὶ τῷ 1819 δφίστατο Γυμνάσιον (σελ. 45, Σχεδ. Παρ.)

Εὐγένιος, τῷ 1806 Φιλιππουπόλεως, ὅστις γίνεταί Ἀγγιάλου (Κουρού-τασμε σελ. 51). Ἐπὶ Πατριάρχου Κυρίλλου τῷ 1813 σκέψις ἐγένετο καὶ κατεστρώθη καὶ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὑπόμνημα περὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ πρῶην Φιλιππουπόλεως Εὐγενίου εἰς Μήθυμναν, ἀλλ' ἐγένετο Ἀγγιάλου. Ἐδίδαξεν ἐν αὐτῇ τῷ 1807 κατὰ Παρανίκαν (σελ. 45 Σχεδίασμα).

Ἰωάσαφ, Τῷ 1807 διαδέχεται τὸν Κύριλλον ὁ Ἀγγιάλου Ἰωάσαφ ἐπιβατικῶς ἐπὶ 18 μῆνας μόνον, ὅτε πάλιν ἐψηφίσθη ὁ πρὸ αὐτοῦ

Εὐγένιος, Ἐν σελ. 261 τοῦ 349 κώδικος παριαρχ. γράφεται «Κακο-ιωάσαφ παντελεῖ καθαιρέσει τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ καθυποβληθέντος διωρίσθη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἐλασσῶνος

Ἰωαννίκιος, Τῷ 1809 ἐπινεμ. ιβ' κατὰ μῆνα Μάρτιον. Ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ ὑπογράφει ὁ Πατριάρχης μετὰ πεντεκαίδεκα ἀρχιερέων. Ἐν σελ. 308 τοῦ αὐτοῦ κώδικος δίδωσι μετάνοιαν ὁ Ἰωάσαφ, Ὀκτωβρίου β'. 1814. Πρὸς διαδοχὴν τοῦ καθαιρεθέντος Ἰωάσαφ (Οὗτος ἐπὶ τῆς γ' πατριαρχίας Γρηγορίου τοῦ ε'. διωρίσθη Σκοπείων) ἐπὶ Πατριάρχου Καλλινίκου τῷ 1808 διωρίσθη ὁ Ἐλασσῶνος Ἰωαννίκιος, ὅστις ἐνεδήμει ἐν Κ/πόλει τῷ 1809. Οὗτος ἦν πρότερον ἀρχιδιάκονος καὶ πρωτοσύγκελλος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ ε', πρότερον Ἐλασσῶνος, εἶτα Φιλιππουπόλεως καὶ εἶτα προσωρινῶς τοποτηρητῆς τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ὅτε παρητήσατο ὁ Κύριλλος μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Γρηγορίου τοῦ ε'. 1798-1808, Ἐλασσῶνος 1808-1819, ὅτε ἀποθνήσκει Φεβρουαρίου 3. Μετέβη εἰς Ἄρταν ὡς ἔξαρχος καὶ πολὺ ὠφέλησεν ἐκεῖ. (σελ. 42 τόμ. Β'. τῶν κατὰ τὸν ἀοίδιμον Πατρ. Γρηγ. τὸν ε'. ὄρα καὶ Μαθᾶ Β'. ἐκδ. ἐν σημ. 273 τέλος) 1818-1819 ἐχορηγίασε Σηλυβρίας, ὄρα Γεδεῶν, Χρ. Π. Ἀκαδ. σελ. 187).

Παῖσιος, τῷ 1818 πρῶην Σηλυβρίας ὦν, πρότερον Σταγῶν. Οὗτος τῷ 1818 κατὰ Μαΐον ὑπογράφει τὸ αἰγίλλιον τῆς ἐν Ἄνδρῳ κοινῆς Σχολῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ λογίῳ Ἑρμῆ (ἔτει 1818 σελ. 595 - 603). Γεδεών: Χρον. Π. Ἀκαδημίας σελ. 185 - 187, ἔνθα δὲν σφάλλεται περὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκλογῆς ἢ τῆς Μεγ. Σχολῆς Σχολάρχης. (Ὅρα Κουρούτσου σελ. 49, καὶ σημείωσιν). Τοῦτον ἀποθανόντα τῷ Ἰανουαρίῳ τοῦ 1822 διεδέξατο ὁ ὁσιώτατος πρωτοσύγκελλος

Σαμονήλ, ὅστις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς κώδιξιν, «διὰ τὰς ἀναφυσείας διανέξεις καὶ ἀνωμαλίας καὶ τὰς ἐκ τούτων δυσαρεσκείας ἐξώσθη διὰ ὑψηλοῦ βασιλικοῦ ὀρισμοῦ καὶ παρητήσατο τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1824 διεδέξατο δ' αὐτὸν ὁ

Νικηφόρος, ὁ ἐκ Λέσβου, πρῶην μέγας πρωτοσύγκελλος, ἀνὴρ ἄμοιρος παιδείας, ὅστις ἀποθνήσκει ἐπὶ Ἀνθίμου τοῦ Δ' τῷ 1850, διαδέχεται δ' αὐτὸν τὸν Αἰγύουσιον ὁ Κρήτης

Χρῦσανθος, δὴν τῇ 15 Νοεμβρ. 1857 διορισθέντα Σμύρνης διαδέχεται ὁ Σμύρνης

Παῖσιος, (Οἰκονομ. Σωζόμενα τόμ. Α' σελ. 430). Οὗτος ἦν μέγας Πρωτοσύγκελλος, ἐξελέγη δὲ τῷ 1853 Σμύρνης μέχρι τοῦ 1857· εἶναι ὁ μετὰ ταῦτα τὰ πάτρια ἀποταξάμενος δόγματα καὶ τῇ Βουλγαρικῇ ἐξαρχίᾳ προσκολληθεὶς. Οὗτος καθηρέθη τῇ 25 Φεβρουαρ. 1861, ἀνθ' οὗ αὐθημερον ἐξελέγη ὁ Ξάνθης

Πανάρειτος, οὗτος ἦτο ἱερομόναχος, αἰτήσῃ δὲ Ἰωακείμ τοῦ Β' ὄντος τότε Κυζίκου, ἐγένετο Λαμψάκου κατὰ τὸ 1851. Ἄλλὰ καὶ οὗτος ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων ἐφάνη τῇ ἐκθρεψάσῃ μητρὶ Ἐκκλησίᾳ καὶ μητρικῶς περὶ αὐτοῦ προνοησάσῃ. Ἀντὶ τούτου καθαιρεθέντος τῇ 19 Ἰανουαρίου 1872 ἀνεδείχθη Φιλιππουπόλεως ὁ Ἐλευθερουπόλεως

Νεόφυτος, ὅστις διορίσθη Ἐλευθερουπόλεως τῷ Νοεμβρίῳ τοῦ 1867, ἀρχιδιάκονος ὦν τοῦ Ἀμασειᾶς· μετέπειτα ἐγένετο Ἀδριανουπόλεως, ἀντὶ τοῦ εἰς Νίκαιαν προεδρικῶς μετατεθέντος Διονυσίου καὶ νῦν εἰς Ἅγιον Ὅρος ἐφησυχάζοντος, ἐπειδὴ παρητήσατο κατὰ Μάρτιον (;) τοῦ 1886. Μετὰ ταῦτα ὁ πρῶην ἅγιος Καμπανίας κὺρ

Γρηγόριος, ὁ νῦν Τραπεζοῦντος καὶ εἶτα ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος

Ἰωακείμ, ὁ Εὐθυβούλης (τῷ Νοεμβρίῳ ;) τοῦ 1885 χειροτονηθεὶς.

ΦΩΤΙΚΗΣ

Ὅρα δὲ περὶ Φωτικῆς τοῦ Δ. Α. Παναγιωτίδου ἐν τόμ. ΚΖ' τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, ποῦ ἔκειτο ἡ Φωτικὴ σελ. 30 ὅπου παραπομπαὶ παρὰ τῷ Λογίῳ Ἰατρῶ ἀναφέρονται.

Ἰωάννης, 451 καὶ ὁ

Γλάριος, 529.

Διαδόχος, ἐπίσκοπος Φωτικῆς (ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ) ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Μετ. τοῦ Π. Τάφου ἐνταῦθα ἀνεκδ. 1) Περὶ τελειότητος 2) λόγος ἀσκητικὸς ἐν χργ. ὑπ' ἀριθ. 45 (νέα ἀριθμησις). Χειρογρ. ἐν τῷ Ἑθνικῷ Π. 831 (ε) τοῦ μακαρίτου Διαδόχου Ἐπ. Φ. τῆς Ἠπείρου τοῦ Ἰλλυρικοῦ Λόγος ἀσκητικὸς κεφ. ρ». χργρ. 541 (131) περιέχει καὶ Μάρκον Διαδόχου ἐπισκόπου Φωτικῆς πρακτικὰ κεφάλαια ρ' ὧν προηγούνται οἱ ἠθικοὶ ι' ὄροι. Χειρογρ. τεύχος ὑπ' ἀριθ. 548 (184) περιέχει Μάρκου Διαδόχου Φωτικῆς Λόγους ἀσκητικοὺς, ὧν προτίεται διήγησις ἐκ τῶν Γεροντικῶν. Ἐπίσης καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 549 (185) περιέχει καὶ λόγους Μάρκου Διαδόχου Φωτικῆς. Ὅρα καὶ Παπαδοπούλου Κεραμέως, Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' 143 καὶ Σάρρου, Παλαιογραφικά.

Φλωρέντιος, Ἐγκώμιον εἰς Ἅγιον Στέφανον ἐν τῷ Ε' τόμῳ τῶν Ἀναλέκτων τῆς Ἱεροσολ. Βιβλιοθήκης.

ΧΑΛΔΙΑΣ (ἢ Χαϊριάνθου)

Ἦτο ἐπισκοπὴ καὶ προεβιβάσθη εἰς ἀρχιεπισκοπὴν οὐχὶ ἐπὶ **Θεολήπτου**, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ

Σιλβέστρου, 1624 (Ἱεροσολ. Βιβλ. Α' 214) καὶ εἶτα εἰς μητρόπολιν.

ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ¹

Σειρά τις εὑρεται ἐν *Echos d'Orient* τόμ. Γ', Δ'. Βλ. καὶ *Dictionnaire d'Archéol. Chrétienne et de Liturgie* ὑπὸ Gabrol Lecierq. ἐν λ. *Chalcédoine*, ἀλλὰ τῶν πρὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ ἐν XI τῆς *Echos d'Orient* 347.

Εὐλάλιος, ἐπίσκοπος ἐν *Inscript. Chrétiennes de Bithynie* (B. C. Hellen. 1878 Mai-Juin καὶ Ἐφημερίς Ἀνατολῆ 7 Ἀπριλίου 1877). Ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Β' περὶ οὗ ὄρα καὶ ἐν *Chalcédoine* σ. 127 τοῦ τόμ. XXIII *seconde Partie* τοῦ Λεξ. Gabrol, *Archéol. Chrétienne*.

Νεκτάριος, ὁ τέως Ἰζίας καὶ Θεσμίων².

Νικήτας, Ε. Φ. Συλλ. XVII 38-42, Κεραμέως.

Τιμόθεος, παραιτεῖται τῷ Μαΐῳ 1620 καὶ διαδέχεται

Ἰωσήφ, τῷ Ἰουνίῳ. 1620 ἰνδ γ' Β: 11.

Ἰσαάκ, ὅστις ἔγινε (ἐπιβάτης) πατριάρχης (ὄρα Π. Π. Γεδεών), 1630, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε καββαδοφορῆσαι καὶ ἐνθρονισθῆναι, καθηρέθη δὲ καὶ ἐξωρίσθη εἰς Οὐγγαρίαν, ὅθεν ἐπανελθὼν ἔγινεν Καίσαρειας ὑποβιβα-

¹ Εἰς τὰ κατάλοιπα σώζεται ἐπιστολὴ λογίου τινὸς ἐρωτῶντος τὸν Μυστακίδην περὶ τοῦ Παχωμίου (βλ. κατωτέρω) καὶ ὅπισθεν σώζεται σημεῖωμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Π/χειῶν διακόνου Ἰακώβου περιέχοντος σημεῖωματα περὶ μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος ὡς πηγὴ δὲ σημεῖονται διὰ τῶν Α. Β. Γ. γραμμάτων, προφανῶς κώδικες τοῦ Πατριάρχου Ἀρχείου.

² Ὑπόμνημα Χαλκηδικῆς Νεκταρίου ἐπὶ Λουκάρως 1638 Ἰουν. 10 ἰνδ. ιγ' Α. 218.

σθέντος τοῦ μητροπολίτου Καισαρείας Ἐπιφανίου ἐπὶ Λουκάρεως τὸ Γ' Ἀ' 216-262/3.

Παχωμίου,¹ ὑπόμνημα θανόντος Νεκταρίου ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ Γ' 1637 Φεβρ. ἰνδ. ε' Ἀ' 301.

Κωνσταντίος, 1706.

Παρθένιος, 1722.

Νικόδημος, 1731.

Καλλίνικος, 1736, 1744, Κεραμέως, Βυζ. Χρον. τόμ. Θ'. σ. 275.

Γαβριήλ, καθαιρεῖται, εἰς ὑπόμνημα τοῦ

Ἰωαννικίου, 1747 Ὀκτωβρ. ἰνδ. ια'. Καθηρημένου Χαλκηδόνος Γαβριήλ ἀθώωσις καὶ ἀποκαθαίρεσις, εἰς Νικομήδειαν 1748 Ὀκτωβρ. ἰνδ. ιβ'.

Ἰωάσαφ, καθαιρεῖται. 1761 Ἰουλ. ἰνδ. θ' Γ' = 9 + β Χαλκηδόνος, λαῶ καὶ κλήρω παραινετικῇ Ἰωαννικίου τοῦ Καρατζᾶ ἔν' ἀνελλιπῶς ἀποτίσῃ τῶ νέω Χαλκηδόνος.

Ἰωαννικίω, τὰ ἀρχιερατικά δικαιώματα 1761 Ἰουλ. ἰνδ. θ'.

Παρθένιος, θανόντος Ἰωαννικίου 1770 Ζ. 12 (1774, Κεραμεύς).

Παρθένιος, ἀπὸ Σηλυβρίας, θανόντος Παρθενίου Ζ. 13

Ἰερεμίας ἀπὸ Βιδύνης, καθαιρεθέντος Παρθενίου καὶ τοῦ Ἰερεμίου † (Ἰερεμ. 1792 - 7 Κεραμεύς, Βυζ. Χρον. τόμ. ιθ' σ. 274).

Γεράσιμος, ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, θανόντος Ἰερεμίου

ΧΕΡΡΟΝΗΣΙΟΥ (Χερσῶνος).

Ἀναστάσιος, Τάφος αὐτοῦ ἐν Σινώπῃ. C.I.G. 9261. Οἱ ἐκδόται σημειοῦνται: Chersonis episcopus quanto vixerit traditum non reperi.

ΧΙΟΥ

Ὅρα Χιακὰ Χρονικὰ τεύχος Β'. Ἀθήναι 1914. (Σημείωσις 1926).

Γαβριήλ, περὶ τὸ 1575, Turcogr. σ. 506, ἄριστον τὸ ἐν φύλλ. 307^β ἔγγραφον, πατριαρχ. καὶ συνοδικὸν γράμμα σιγυλλιώδες ἐν ἔτει ζρλ' μηνὶ Φεβρ. κέ'. ἰνδ. ε'. γενόμενον ἐπὶ Κυρίλλου. Ἐν αὐτῷ φέρεται «διατηρηθέντος μέχρι τῆς ἱερατείας τοῦ κὺρ

¹ Ἐν ἐπιστολῇ πρὸς Μυστακίδην παρακαλεῖ ὁ Μηλιόπουλος νὰ τὸν πληροφορήσῃ ἐὰν ὑπῆρξε μητροπολίτης Χαλκηδόνος ἀκμάσας κατὰ τὸ 1641, διότι ἐν μιᾷ εἰκόνι ἐν Χαλκηδόνι «κάτωθι ἐν τῇ ἀνδρῶα φέρονται μὲ ἑλληνικοὺς χαρακτήρας τὰ ἔτη ΑΧΜΑ (1671) καὶ ΑΨΘΘ (1779), καὶ ὧν ἡ μὲν πρώτη χρονολογία εἶναι τῆς κατασκευῆς, ἡ δὲ δευτέρα τῆς ἀνακαινίσεως, μάλιστα δέ, ἀναγινώσκονται μετὰ τὸ ΑΨΘΘ καὶ τὰ δεξίς: Μαριτίου ΚΕ ἐν ἡμέραις Παχωμίου, μητροπολίτου Χαλκηδόνος, ἐπιτροπευόντων Ματθαίου μοναχοῦ, Γεωργίου Θεοδώρου, Συμεῶν, Γεωργίου καὶ Παναγιώτου. Ὡστε τὸ γε ἐμὴν ἰδέαν τὸ 1641 εἶναι τῆς κατασκευῆς ἐπὶ τοῦ μητροπολίτου Παχωμίου, ἀλλὰ τὸ 1779 τίνος εἶναι; μήπως καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε καὶ ἄλλος Παχώμιος; εἰς τὰ Βιθυνικά τῶν Μ. Κλεωνύμου καὶ Χρ. Παπαδοπούλου δὲν εὑρον τοιοῦτον τι».

Ἰππολύτου, 1585 Χίου¹ καὶ τοῦ μετ' ἐκείνου κῆρ

Μητροφάνους, ὁ μετ' αὐτοὺς χρηματίσας μητροπολίτης κῆρ

Συμεῶν², πᾶσι τρόποις καὶ μυρίοις μηχαναῖς ἀπέσπασεν αὐτὰ ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς δεσποτείας καὶ προσεκώλλησεν ὁπωσδήποτε τῇ μητροπόλει αὐτοῦ ἀδικώτατα ἦν τινα προφανῆ ἀδικίαν καὶ περιφρόνησιν μὴ ἀνεχομένη ἢ μετριότης ἡμῶν, ὡς χρέος ἔχουσα... γράφει καὶ ἀποφαίνεται ἐν ἀγίῳ πνεύματι γνώμη συνοδικῇ τῶν τε ἀγιωτάτων πατριαρχῶν τοῦ τε Ἀντιοχείας κῆρ Κυρίλλου καὶ τοῦ Ἱεροσολυμῶν κῆρ Θεοφάνους, καὶ τῶν καθευρεθέντων ἱερωτάτων... ἵνα ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὧσι καὶ ὀνομαζῶνται τὰ προσηθέντα δύο χωρία ταῦτα ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ τὸ Πυργίον καὶ ἡ Βολισσὸς πατριαρχικὰ Σταυροπήγια καὶ ὑπάρχωσι ἐν τῇ ὑποταγῇ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χ^{ου} Μεγάλῃς Ἐκκλησίας καὶ διοικῶνται καὶ κυβερνῶνται ὑπὸ τοῦ κατὰ καιροῦς οἰκουμενικοῦ πατριάρχου... μὴ τολμῶντος τοῦ τε νῦν μητροπολίτου Χίου κῆρ

Ἰγνατίου, (1618 Ζολῶτα) καὶ τῶν καθεξῆς ἐναντιωθῆναι τῇ παρουσίᾳ ταύτῃ πατριαρχικῇ ἡμῶν καὶ συνοδικῇ ἀποφάσει. Ἐπὶ δὲ Ἀνθίμου ἐπίσης ἐπεκυρώθησαν τὰ ἐπὶ Κυρίλλου. Τὰ δύο ταῦτα χωρία ἐδόθησαν εὐηργέτημα τῷ χρησιμωτάτῳ καὶ περιφανεῖ ἄρχοντι Μισῆρ Μικὲ Καββάκῳ διὰ τὰς πολλὰς χάριτας καὶ συνδρομὰς καὶ βοηθείας, ἃς ἀπῆλυσεν ὁ πρόην Πατριάρχης κλπ. μετὰ τῶν ἐν τοῖς ὄρειοις αὐτῶν χωριδίων Σιγυροῦντος, Μάρκου, Φοιτᾶ καὶ Πυραμᾶ.

Τοῦ Ἰγνατίου παραιτησαμένου ὁ

Ἀμύδαλος, Ἱεροσολυμιάδος δ' 1632.

Ματθαῖος, ἀγλδ' (1634) Ὀκτωβρ. 8^η Ἰνδ. γ'. Ἀλήθ. Β'. 669.

Κύριλλος, 1639. Αὐτόθι 686, καθαιρεῖται ἐπὶ Παρθενίου καὶ γίνεται ὁ

Παρθένιος, ἀγλδ', αὐτόθι, Ἰνδ. ζ' μηνὶ Νοεμβρίῳ. Ἐν τοῖς Χιακοῖς Χρονικοῖς τεύχος Β'. 1914 ἀναφέρεται μετὰ τὸν Ἰππόλυτον (1566) κατὰ τὸ 1580 † ὃν διεδέξατο ὁ Θεόφιλος (ἀνεξέλεγκτον). Πβ. καὶ Ἀλήθεια ἐνθ' ἄνωτ.

Ἰερεμίας, 1642.

Γαβριήλ, 1651.

Παρθένιος, ὁ μετέπειτα τῷ 1656 Πατριάρχης Κων/πόλεως, ὁ δι' ἀγρό-

¹ Ἐν ἐτέρῳ σημειώματι τάδε: 1575-1578 καὶ Τουρκοκρατία, 279. Ἐπιστολὴ αὐτόθι σελ. 306-308 καὶ ἐπιστολὴ τοῦ Μαργουινίου πρὸς τὸν Ἰππόλυτον ὄρα Νεοελλην. Φιλολ. Σάθα σελ. 217. Le Quien I, 932-964. Ἦν πρότερον Μηθύμνης Μαυροκορδ. Βιβλ. Παρ. τοῦ ΙΕ' τόμου, τόμ. ΙΖ'. σελ. 52 καὶ παράρτημα αὐτοῦ σελ. 93. Σακελλίων. ἐπιστολὴ 97^η πρὸς Ἰππόλυτον τοῦ Μελετίου Πηγᾶ: Not. Byz. Zygomalas σ. 135

² Συμεῶν τῷ 1593 ἐν τοιαυτῇ συνόδῳ ἐπὶ Ἰερεμίου (σελ. 75 τῆς Μαυροκορδατείου Βιβλιοθήκης, παράρτημα τοῦ 17^{ου} τόμου). Ὁ Ζολῶτας μέχρι τοῦ 1669.

³ **Ἡσαΐας Ζολῶτα**.

νης θανών' ἐτάφη ἐν Χάλκῃ (Κωνσταντ. Ἐλάσσον, Συγγρ. σ. 155) τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου τῷ 1657.

Νεόφυτος, περὶ τὸ 1655.

Γεράσιμος, κατὰ τὸ 1659 παραιτηθεὶς.

Θεοφάνης, κατὰ τὸ 1662 καθαιρεθεὶς.

Μελέτιος, κατὰ τὸ 1662 ἀπὸ Ἀχριδῶν, προεδρικῶς.

Ἰγνάτιος, τοῦ 1667, πρόεδρος Χίου. Ὑπογράφων ἐπὶ Παρθενίου τοῦ Δ', ἐν ἐγκυκλίῳ συνοδικῇ. (ἔτος Γ'. Ἐκκλ. Ἀλήθ. σ. 598).

Γρηγόριος, περὶ τὰ 1676.

Ἰάκωβος, περὶ τὸ 1680 ἀπὸ Λαρίσσης, τῷ δὲ 1682 ἐγένετο πατριάρχης Κ/πόλεως.

Γρηγόριος, τῷ 1691 ἐπὶ Καλλινίκου τοῦ Ἀκαρνανός. Ἐν σιγίλλῳ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς Μ. Σχολῆς πραγματικῇ βοηθείᾳ τοῦ Μανωλάκη. (Ἐλάσσ. Συγγρ. σ. 352). Ἀλήθεια 1880 (3 Δ/βρίου) μετατυποῖ ἐκ τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Ὑψηλάντου 204-8 τὸ σιγίλλιον. Ἀληθ. Β' 191. Τὸν Γρηγόριον διεδέξατο τῷ 1796 ἐν Χίῳ ὁ

Γεννάδιος, (31 Μαΐου) ὁ τῷ 1714 Ἡρακλείας γεγονός. Ἦν ἐκ Λέρου. Εἶτα τῷ 1714 ὁ ἀνεμῖός τοῦ Γενναδίου

Γεράσιμος, ὃν δὲν ἐδέξαντο οἱ Χῖοι, μεθ' ὅλας τὰς συμβουλάς τοῦ πατριάρχου Κοσμᾶ τοῦ Γ' τοῦ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας, ἀνθ' οὗ προεχειρίσθη ὁ αἰτηθεὶς παρὰ τῶν Χίων ἐπίσκοπος Κυδωνιῶν¹

Δανιήλ, (1728;-1741) οὗ ὑποσχετικὰ γράμματα εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ Γεράσιμον περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων καὶ κτημάτων του ἐν Χίῳ ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Γεδεών ἐν Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ ἔτ. Γ' 546-547. Ἡμερολόγιον 1889 σ. 198.

Διονύσιος, 1741-1760 (;) ὁ Σαμοθράκης ὁ τῇ 27 Φεβρ. 1762 εἰς Ἐφεσον προαχθεὶς².

Κοσμᾶς, οὗ δαπάνη ἐξεδόθη τὸ ἐξολομογητᾶριον τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου τοῦ Δ' (Ὅρα πρόλογον ἐκδ. Β' Κων/πολις 1837 καὶ Ἐκκλ. Ἀλήθεια ἔτος Γ' σ. 779³. Ἀντὶ τοῦ Διονυσίου ὁ

Ἀγάπιος, πρῶην Βιζύης καὶ Μηδείας.

Νικηφόρος, 1764.

Γαβριήλ, 1789. Ἀλήθεια Β' 263, καὶ April σελ. 710.

Διονύσιος, περὶ τὸ 1800.

Μητροφάνης, 1804. Ἀλήθεια Α' 292.

¹ Ὁ Γεράσιμος τῷ 1717 ἐγένετο Νικαίας, εἶτα δὲ τῷ 1726 Ἡρακλείας.

² Ἐτερον σημείωμα: Διονύσιος κατὰ χειρόγραφον τοῦ Ζολδάρα ἀπὸ τοῦ 1741, κατὰ δὲ Ἐκκλ. Ἀλήθειαν ἔτος Γ' σελ. 156 εἶδρον αὐτὸν τὸ 1747 ἐξῆς. Ἀλήθεια Α' 231 1 April 611.

³ Οὗτος παρεμβάλλεται ἀνευ χρονολογίας.

Πλάτων, 1817-1822, ὁ Φραγκοῦδης περὶ οὗ ἴδε τὰ ἐμὰ γραφόμενα ἐν Ἑβδομάδι ἀριθ. 115 καὶ 135¹.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀθανάσιος, τῷ 1550, πρὸς ὃν ἐπέστελλεν ὁ Παχώμιος Ρουσάνος.

Μακάριος, τῷ 1565, Turcogr. 173.

Συμεών, 1593, ἐν τοπικῇ Συνόδῳ, (Ἑλλ. Φιλ. Συλλ. τόμ. 17^{ος} καὶ Μ. Βιβλ. σ. 75). Οὗτος καθαιρεῖται ἐπὶ Ματθαίου καὶ ἐπὶ Νεοφύτου ἐγένετο τῷ 1602, Μαΐου 28, ἐξελέγη ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας

Διονύσιος, (Ἐκκλ. Ἀλήθεια τ. Β' σ. 781), συγχωρεῖται ὁμοῦς ὁ προηγούμενος καὶ ὅταν ὁ θρόνος μένει κενός, γίνεται αὐτὸς τὸν Ἰούλιον τοῦ 1607.

Νεκτάριος, ἐπὶ Τιμοθέου (Π. Κ. 339).

Παρθένιος, ἐπὶ Πατριάρχου Νεοφύτου τῷ 1734 παραιτεῖται (Ἐκκλ. Ἀλήθ. τόμ. β' σ. 229 καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐκλέγεται ὁ ἱερομόναχος.

Δανιήλ,

Μακάριος, (Μαριδάκης), περὶ οὗ ὄρα Σάθα Νεοελλ. Φιλ. σ. 601 (1743 καὶ ὁ ἐξ).

Δανιήλ, 1747 (Ἐκκλ. Ἀλήθ. τ. Ι' σ. 156). Τῷ 1771 (Οἰκονόμου, Φιλ. Σωζ. σ. 417). Οὗτος ἀποθνήσκει τῷ Φεβρουαρίῳ τοῦ 1772 καὶ τῷ Φεβρουαρίῳ διορίζεται ὁ πρόην πρωτοσύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας κῆρ

Ἰερεμίας, ὅστις τῷ 1781 ὑπογράφεται ἐν ἀνεκδότῳ σιγίλλῳ τοῦ ἀπὸ Π. Πατρῶν Γαβριήλ. Τῷ Φεβρουαρίῳ 1783 διορίσθη Μυτιλήνης, εἶτα τῷ 1809 Πατριάρχης μέχρι 4 Μαρτ. 1813. Ἦν πρότερον Χριστιανουπόλεως καὶ Τριπολιδῶν, ἦν ἐπίσης διηύθυνεν ἐπὶ 11 ἔτι πρόην ἔτι ὃν πρωτοσύγκελλος. Τῷ Φεβρ. 1783 ὁ μέγας πρωτοσύγκελλος

Μακάριος, οὗ κρίμασιν οἷς οἶδε Θεὸς ἀναιρεθέντος παρὰ τινῶν κακούρων ἐκλέγεται ὁ πατριαρχικός ἐφημέριος.

Γεράσιμος, τῷ Ἀπριλίῳ τοῦ 1793.

Γερμανός. Οὗτος ἀποθνήσκει τῷ 1807 καὶ τῷ Μαρτίῳ ἐκλέγεται ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Σεβαστείας

Γερμανός, ὅστις τῷ 1821, Σεπτέμβριον, σὺν τῷ Ναυπλίας Γρηγορίῳ καὶ Φιλοθέῳ Δημητσάνης ἀποθνήσκει ἐν Τριπολιτῶν (Περβλ. Δημητσάνης γραφόμενα ὑπ' ἐμοῦ καὶ ἐν σελ. 10 τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ Θ. Ζαφειροπούλου «οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ προύχοντες ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Τριπόλεως».

ΩΡΑΙΩΝ

Δανιήλ, ὁ μετὰ ταῦτα Θηβῶν τῷ 1626, ἀνθ' οὗ μετατεθέντος ὁ ἀπὸ Διακοφτοῦ

Δωρόθεος.

¹ Μέχρι τοῦ 1566 τῆς Χίου ὑποκειμένης τοῖς Γενουαῖσις Ἰουστινιανοῖς μητροπολίτην ἢ Χίος δὲν εἶχεν. Ἐκτοτε δὲ κατὰ διαλείμματα ἀρχιεράτευσαν οἱ ἀνωτέρω. Ἴδε καὶ τόμ. ΙΘ' Ἐκκλ. Ἀληθείας: Χίου 1566-1623 καὶ Η' σελ. 134 καὶ Δ' 164. Ἰωαννίκιος ὁ Λήμνου, Χίος.

Β'.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΙ ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΩΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

ΑΦΡΙΚΗΣ

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος Ἀφρικῆς Θ'. αἰῶνος 328 R. Archéol. 1905, ὄρα
διὰ πολλούς.

ΦΥΛΗΣ (Αἰγύπτου)

Θεόδωρος, ἐπισκόπου ἀπᾶ Θεοδώρου C. I. G. IV 8646-47-48, 49.
ἀπᾶ = αββᾶ Académie d'Inscri. Belles Lettres 1833 σελ. 195.

Β. ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

ΑΡΑΒΟΥ

Πανθήριος, ἐπίσκοπος, ε' ἢ ζ' αἰῶνος R. E. G. 1900 σελ. 475.

ΒΙΡΑΝ ΣΕΧΗΡ

Ἰδε Κωνσταντίνη (Συρίας).

ΖΗΝΩΝΟΠΟΛΙΤΩΝ (Ἰσαυρίας).

Φιρμιανός, ὁ εὐλαβέστατος ἡμῶν ἐπίσκοπος ταύτης τῆς λαμπρᾶς Ζηνω-
νοπολιτῶν πόλεως, ἐπεσκεύασε τὸ ὑδραγωγίον τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Σωκρά-
τους. 488 μ.Χ. Ἐν τῇ ἀγορᾷ (τσαρσί) νῦν ἐν Braunsberg, Wiegand, Ath.
Mitt. 1911 σ. 296-7, ὄρα παρὰ H. Delehaye ἐν Anai. Bollandiana ὅπου
ἔγραψε περὶ μάρτυρος Σωκράτους.

ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ (Συρίας).

Θεοδό[σιος] ἢ [τιος]. Ἐὰν τὸ πρῶτον, τότε τῷ 793 μνημονεύεται παρὰ
Le Quien II p. 1475. C. I. G. IV 8667.

Ἀναστάσιος, μητροπολίτης τοῦ 12^{ου} ἢ 11^{ου} αἰῶνος. Περιοδ. τοῦ Ρωσ.
Ἄρχ. Ἰνστιτούτου, ἔτος Η'. τεύχος Γ'. σελ. 232.

ΚΙΛΙΚΙΑΣ (τῆς πόλεως Σίς)

Πέτρος, ὀσιώτατος ἐπίσκοπος ἐπὶ Μαυρικίου τῷ 596 ἐν ἐπιγραφῇ
αὐτόθι εὐρεθείση καὶ δημοσιευθείση ἐν B. C. H τόμ. Α'. (1877 σελ. 328) ὀπὸ
Νερούτσου. Περὶ τοῦ τίτλου Ὀσιώτατος ἐπίσκοπος ὄρα ἐν B. C. H. 1877

σελ. 328 (Κιλικία) ὑπὸ Νερούτσου καὶ 1883 p. 22 Γαλατίας καὶ Μυλάσων ἐν C. I. G. 9271.

ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ ΤΗΣ ΟΣΣΟΡΗΝΗΣ (Βιρὰν Σελήη).

Θωμᾶς, Ὁσιώτατος ἐπίσκοπος ἐν ἔτει Ἰδνω' ἦτοι 854 κατὰ τὴν χρονολογίαν τῶν Σελευκιδῶν ἦτοι 853 μ. Χρ. ἐν τῇ Ε' Συνόδῳ παρακαθήσας. Humann καὶ Ruchstein: Reise in Kleinasien, Nordsyrien. Berlin 1890 σελ. 402 - 403, ἔδρα καίμακάμη.

* **Σέργιος**, ὁ ὁσιώτατος καὶ ἀγιώτατος ὑπὸ τοῦ Le Quien μὴ ἀναφερόμενος Humann, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 404.

Ἀβραάμ, ἐν ἡμέραις τὸν ἀγιώτατον ξενῶνα δι' ἀνάπαυσιν τῶν ξένων Humann κλπ. ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 406. Τῷ 356 ἢ 456 ἀγνωστος ἄλλοθεν. Κατὰ τὸ 453 ἢ 468 ὡς διορθοῖ κάλλιον ὁ Chascot ἐν B. C. H. τοῦ 1903 σελ. 200 (26^{ον} ἔτος) Πρὸβλ. καὶ Humann σελ. 406, ὁδηγούμενος ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἰνδουκτιῶνος 7 τοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

Σαμουήλ, Ἐπὶ τοῦ ἀγίου ἐπισκόπου Σαμουήλ ἐκτίσθη τὸ πανδοχεῖον τοῦτο¹ τὸ 825 ἦτοι τῷ 513/14 μ. Χ. Ἄγνωστος ἀλλαχόθεν ὁ ἐπίσκοπος οὗτος. Πανδοχεῖον ὁ διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς ξενῶν. B. C. H. ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 201.

ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ

Ἠλίας, μητροπολίτης, ἐπὶ βούλλας ἐκ μολύβδου. Ἠγοράσθη ἐν Τύρῳ. 10^{ον} αἰῶνος. Schlumberger Melanges 1895 σελ. 257.

ΡΕΣΣΑΦΗ ΣΕΡΓΙΟΥΠΟΛΙΣ¹

Ἐν τῇ Εὐφρατησίᾳ κειμένη ἦτις τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν ὠνομάσθη καὶ Σεργιούπολις ἐκ τοῦ ἐπιτοπίου ἀγίου. Ὁ Moritz² εὗρεν ἐπιγραφὴν ἐν ἣ μνημονεύεται

Σέργιος, ἐπίσκοπος καὶ Μαρώνιος, χωρεπίσκοπος. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ Charot ἀνεδημοσίευσεν ἐν τῷ B. C. H. 1903 (27^{ον} ἔτος)³ ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου ὁ Σιδερίδης ἐν τῷ ἀρχαιολ. Δελτίῳ τοῦ Ἑλλ. Φ. Σ. στ. 139 τοῦ ΚΔ-ΚΖ. τόμου (1896) καὶ νῦν (1913) Sasse Μακρίδης.

ΤΥΡΟΥ

Θεόδωρος, μητροπολίτης Ε' καὶ Γ' αἰῶνος. Revue des Ét. Greques 1900 σελ. 475.

¹ Ρήσασμα κατὰ Πτολεμαίων. Ὁ Moritz περιέγραψε τὴν Ρεσάφην ἐν Z. der. Gesellsch. für Erdkunde Berlin, τόμ. II' σελ. 174 καὶ ἐξ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς κατὰ τὸ 1269 (= 668 τῆς Ἑγείρας) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξηναγκάσθησαν ὑπὸ τῶν Μογγόλων νὰ καταλίκωσιν αὐτὴν καὶ νὰ μετακινήσωσιν εἰς Χαλέπιον καὶ ἄλλαχοῦ. Εἶναι ἡ παρὰ τοῖς Ἄρασι...

² Ἐν Mitth. des Seminars fr. Orient. Sprachen τοῦ Βερολίνου τ. Α' τμήμα Β' 1898 σελ. 144.

³ σ. 200. Περὶ τῆς Σεργιούπολεως δὲρα Προκοπ. περὶ κτισμ. 113, Περσ. Πολ. 13, 5, 20.

ΙΑΚΩΒΙΤΩΝ

Εἰς τρίωρον ἀπόστασιν Ν. Α. τοῦ Βεσνὶ τοῦ Κεσσὸν σβασι ἐν ναῶ τοῦ Σούρπ Ἀγκὸν πεπαλαιωμένον μοναστηρίου εὑρηται ἐπιγραφὴ συριστὶ καὶ ἑλληνιστὶ ἐν ἣ μνημονεύεται ἐν ἀναγλύπτῳις γράμμασι πατριαρχῆς.

Διονύσιος, καὶ ἐπίσκοπος.

Θεόδωρος, ἑννατὸς αἰῶν. Διονύσιος ὁ Α΄. ὁ τῶν Ἰακωβιτῶν εἰκοστὸς Πατριαρχῆς 818-845, σύγγραφος δὲ καὶ ὁ ἐπίσκοπος Θεόδωρος. (Ὅρα Moritz ἐνθ' ἀνωτ. 1898 τόμ. Α' τμ. β'. σ. 134 καὶ τὰς αὐτόθι σημειώσεις καὶ σοφὰς παρατηρήσεις).

ΛΓΝΩΣΤΟΥ (ἐπισκοπῆς).

Θωμάς, Ἐν Συρίᾳ Σεῖχ - Μίσκιν ἐπιγραφὴ «ἐπὶ θύρας ἐπὶ τοῦ Θεοσεβειστάτου Θωμά ἐπισκόπου, ἐκτίσθη ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ». Ὁ φίλος κ. Fossey ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρη ὄνομα ἐπισκόπου τῶν μερῶν τούτων ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς λέγει ἐν Β. C. H. 1897 σελ. 52.

Γ'. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΑΡΑΒΙΑΣ (ἐπαρχία).

Ἰκανὸς καὶ Ἰωάννης.

Λεοντίου, Ἰκανοῦ ἐπισκόπου Ἐντομιοῦ ἐπιγραφὴ ἐν Μοχεζζέκ ἔτους τῶν μαρτύρων 502 ἤτοι 786 μ. Χ. Ὅρα καὶ παρατηρήσεις τοῦ Ganneau ἀφεύκτως, διότι ἡ ἐποχὴ τῶν μαρτύρων εἶναι ἡ ἀπὸ Διοκλητιανοῦ, R. d'Archéol. Oriental ὑπὸ Ganneau τόμ. VI (1904) σελ. 327 καὶ Echos d'Orient Tables.

ΒΗΘΛΕΕΜ

Ραούλ, ἐπίσκοπος 1169 C. I. G. IV 8736 ἐν Ἐκκλησίᾳ τῆς Βηθλεέμ.

ΒΟΣΤΡΗΝΩΝ

Ἐπὶ τοῦ ἀγνωστάτου Ἰορδανοῦ (1: Ἰορδάνου) ἀρχιεπισκόπου Βοστρήνων (ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει «BOCTPEN ἐτελιώθη...»).

N° 175: on stone near the altar outside the walls of Busrab. Σελ. 350. Palestine Exploration Fund Quartely Statement for 1895 ἐν Λονδίνῳ. Wadd: 1916 α.

ΒΟΣΤΡΩΝ

Ἰουλιανός, ἀρχιεπίσκοπος Βόστρων ἐν ἔτει 407 κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς πόλεως ταύτης, Κοράν ἤτοι 505, κατ' ἐπιγραφὴν δημοσιευομένην ἐν σελ. 148 τῆς Βυζαντιακῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Texier καὶ Pullan περιλοπονημένης τῷ 1864 ἐν Λονδίνῳ. Ὅρα C. I. Gr. 8625¹.

Οὐάρος ?.

¹ Ἄλλο σημεῖον: Ἰουλιανός ἐπὶ τούτου ἐκτίσθη ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Σεργίου Βάκχου καὶ Λεοντίου ἐν ἔτει υἷς ἰνδ. ε'. Πρβλ. C. I. G., 8625 καὶ μελέτησον αὐτόθι.

² C. I. G. τ. Δ'. 8628. Πρβλ. Οὐάρον (Varus) μάργυς ὀλβίου εὐκτήριον. ὑπ' ἀρ. 8668.

ΜΑΔΗΒΑ

Σεργίος, ἐν Μωσαϊκῷ ἐπὶ δαπέδου τοῦ ἀχυρῶνος τοῦ Σουλεϊμάν Σουνά. Ἐπὶ Σεργίου τοῦ ὀσιωτάτου ἐπισκόπου 5^{ου} αἰῶνος. Ὅρα ὁ ἐν Μαδηβᾷ Μωσαϊκὸς καὶ Γεωγραφικὸς περὶ Συρίας, Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου Χάρτης ὑπὸ Κοικυλίδου ἐν Ἱεροσολύμοις 1897 σελ. 24 καὶ P. Ἀρχ. Ἰνστιτούτου Η, 1902, σ. 98.

Θεοδόσιος, Ἐπὶ τοῦ θεοσεβ: καὶ ὀσιωτάτου Θεοδοσίου ἐπισκ[όπου] ἐψηφώθη τό. Ἐν Ταδουδᾷ παρὰ τὴν Μαδαβᾶν ἐν ἐπιγραφῇ μωσαϊκοῦ 7^{ου} ἢ Ζ^{ου} αἰῶνος. (Nuovo Bull. di Archeol. Christ: 1903 σ. 288). «Τὸ πάγκαλον τοῦτο ἔργον τῆς ψηφώσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ σεπτοῦ οἴκου τῆς ἁγίας καὶ ἀχράντου Δεσποίνης Θεοτόκου σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τῆς πόλεως [Με]δάβων, μηνὶ Φεβρ. 7^{ου} ἰνδ. ιε'. (6074).

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ (Ἀραβίας).

Πέτρος, Διομήδους, Ἐπίσκοπος Μαξιμιανουπόλεως ἐνθάδε κεῖται, Suffragant du metropol. Bostra capital civile religieuse de la province d'Arabie. (σ. 185), de la Bibliothèque de l'école des Hautes Études 1895.

Πέτρος, Θεοφίλου ἐπίσκοπος Μαξιμιανουπόλεως ἐνθάδε κεῖται C. I. G. 9147 ἐν Παλαιστίνῃ.

ΠΕΤΡΑΣ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ.

Ἰωάννης, ἐπίσκοπος η-θ' αἰῶνος. R. Archéol. 1905 σ. 325.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ (Παλαιστίνης).

Πολυεύκτου, ὀσιωτάτου) ἐπισκό(που) τοῦ Θαλασσομαχία(ς). Ἐν ἐπιγραφῇ ἀνεγέρσεως ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἄνευ χρονολογίας ἐν Ἀμμὰν πέραν τοῦ Ἰορδάνου a ajouter a la liste τῆς Φιλαδελφείας. R. Bibliothèque 1908 σ. 568.

Δ'. ΚΥΠΡΟΥ

ΛΗΜΟΧΩΣΤΟΥ

Πλούταρχος, ἀρχιεπίσκοπ. ἔτ. 648 μ.Χ. C. I. G. IV 8663. Schlumberger.

ΤΑΜΑΣΕΩΝ

Χρῦσανθος, Πρόεδρος Ταμασέων (sic) ἔτει ,αψζζ' Ἀπριλίου α'. εἰς τὰ λιβάδια τῆς Λύσης, μεταξύ Λάρνακος καὶ Φαμαγούστης ἐν τινὶ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ τσιφλικίου τοῦ λεγομένου de la Comte ἑλληνιστὶ φέρεται ἐπιγραφὴ ἐκ 12 στίχων, μνημονεύουσα ἐν τῷ 7^ῳ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μέρους Κοντιέα. B. C. H. 1896 σ. 345.

ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Σολομῶν-οντος μητροπολίτου in vico Mordeus Cappadociae in porta Eccl. 40, ut creditur, martyrum.

C. I. G. 8693 ἢ Texier Descript. II, p. 35.